

Annie M.G.
Schmidt
Abeltje

Met tekeningen van
Thé Tjong-Khing
Querido

Annie M.G. Smidth

Abeltje

1953

Abeltje gaat werken als liftjongen in het warenhuis Knots. Hij weet heel goed dat hij niet op het geheimzinnige bovenste knopje van de lift mag drukken, maar hij is zo nieuwsgierig dat hij het meteen al op zijn eerste werkdag toch doet. “Door de glazen deur zagen ze de eerste etage voorbijschieten, toen de tweede, toen de derde, toen de vierde...De lift minderde niet in vaart...Ze hoorden een licht gekraak...gerinkel van glas... Toen stonden ze daar alle vier in de lift door de glasdeur heen te kijken, vastgenageld van schrik. De lift vloog door de lucht!”

1

Het warenhuis KNOTS

Je bent misschien wel eens in Middelum geweest. Middelum aan de IJssel, bedoel ik, waar de poetsdoekenfabriek is. Waar al die rode bakstenen huisjes langs de blauwe rivier staan en waar je al van verre die drie grote olmenbomen ziet op de dijk. En waar Abeltje woont, Abeltje Roef, de zoon van mevrouw Roef, die dat bloemenwinkeltje heeft in de Kerkstraat.

Wel het doet er ook niet toe, of je er ooit geweest bent, het gaat hier hoofdzakelijk om diezelfde Abeltje; feitelijk draait het hele verhaal om Abeltje.

Toen hij van school kwam, moest hij iets gaan doen. Dat spreekt, dat is nu eenmaal zo, jongens moeten iets gaan doen en moeder Roef had het er de hele dag over. “Wat wil je nou eigenlijk, Abeltje?” vroeg ze. “Wil je in de barbierszaak komen van buurman Jaspers, als jongste bediende, en kapper worden met een kuif en een kam achter je oor?”

“Nee,” zei Abeltje.

“Ja, ‘t liefste had ik...zei moeder Roef,” ‘t liefste had ik, dat je hier in de zaak kw am. Ik sta voor alles alleen en je zou zo prachtig de bloemstukken kunnen wegbrengen...Maar,” ging ze haastig door, “nee, Abeltje, ik weet wel, dat het gekheid is. Je hebt pas nog die aronskelk van vier gulden negentig in de modder laten vallen en die grote azalea voor de burgemeester heb je midden op de dijk gezet en daar laten staan. Je hebt geen gevoel voor bloemen en je hebt geen gevoel voor zaken en je hebt geen gevoel voor bloemenzaken. Het hoeft dus niet. Maar je moet toch iets doen? Wil je bij een garage in de leer, Abeltje? Lekker aan auto’s prutsen?”

“Mmmmm, ‘k weet niet...” zei Abeltje.

De waarheid was dat Abeltje iedere dag een poosje boven op de dijk stond bij de drie olmen en keek naar de grote platte schepen die langs voeren. Hij keek over de glinsterende zonnige rivier, die met een grote bocht in de weilanden verdween...daarachter...ver weg...was de zee. Daarachter was de hele wijde wereld. Daarachter lagen al die wonderlijke vreemde landen, waar je naartoe zou kunnen varen. Abeltje wou ‘t liefste weg...de zee op, de vrijheid in...van alles beleven! Van alles zien!! Maar dat willen alle jongens en dat was dus niets bijzonders.

Nu moet je weten dat er in Middelum iets gaande was. Het was zo groot geworden, de laatste tien jaar, dat Middelum, het werd een echte stad, vooral door die poetsdoekenfabriek. Er

reden al drie stadsbussen, bus F, bus L en bus Q. Er waren twee bioscopen en een groot café, de Kroon, met een terras en met muziek. En nu, het is haast niet te geloven, maar nu kwam er een warenhuis. Het warenhuis KNOTS. Zo'n groot warenhuis waar je van alles kunt kopen: zakdoeken en schrijfmachines en kokoskoeken en veiligheidsmatrassen en steunzolen en...nou ja...alles. Een warenhuis met vier etages, behalve dan de begane grond en met echte draaideuren en grote etalage-ruiten en met bovenop neonletters die rood licht geven: KNOTS.

Bijna een jaar hadden ze eraan gebouwd en nu was het dan klaar. Tjonge, wat een gebouw! Alle mensen stonden eromheen. Wanneer wordt het geopend? vroegen ze. De volgende maand? Wel, wel, wat zijn we nu toch een grote stad.

Moeder Roef zei: "Misschien kan Abeltje daar wel een baantje krijgen, daar bij KNOTS. Weet je wat, ik ga er meteen op af. Ik heb gezien dat er een kantoor bij is, waar meneren werken." En op een maandagmorgen zette ze haar nieuwe bruine hoed met het groene veertje op en ging naar het kantoor van warenhuis KNOTS.

Er zat daar een grote, brede, dikke meneer met een sigaar, die haar een stoel gaf en zei: "Uw zoontje? Zo zo, vertelt u 's, hoe oud is ie?"

"Veertien jaar meneer," zei moeder Roef. "Hij is wel klein

voor zijn leeftijd, maar een flink jong, al zeg ik het zelf. Een pienter jong ook, erg pienter! Een flink, helder, pienter jong, meneer.”

“Zou hij misschien liftjongen willen worden,” zei de meneer peinzend, terwijl hij een kringetje rook uitblies.

“Hij wil alles,” zei moeder Roef. “Die jongen wil alles!”

Maar in haar hart dacht ze: O, hemeltje, hij wil helemaal niks, dus dit ook niet.

“Laat hem vanmiddag maar eens bij me komen,” zei de meneer. “Om vier uur. Ik heb een liftjongen nodig. Hij krijgt een rood pak aan.”

Toen moeder Roef thuiskwam en haar hoed afzette, zei ze: “Om vier uur moet je naar warenhuis KNOTS, Abelte. Je kunt liftjongen worden, je krijgt een vuurrood pak aan met gouden biezen en zilveren strepen, en...wat is eigenlijk een

liftjongen?...” vroeg ze er aarzelend achteraan.

“Ik weet het ook niet precies,” zei Abeltje. Hij begreep dat het iets met ‘lift’ te maken had, zo’n ding dat op en neer ging, maar ergens in z’n hoofd kreeg hij ook het idee van ‘liften’, met auto’s meerijden, heel ver weg. “Ik zal gaan vanmiddag,” zei hij.

Moeder Roef zat ‘s middags van vier uur af zenuwachtig te wachten, en verkocht in haar winkeltje per ongeluk de blauwe druifjes voor vijftien cent in plaats van voor twintig, zo opgewonden was ze.

“En...?” vroeg ze, toen Abeltje binnen kwam hollen, z’n pet op een oor. “Ik heb de baan,” zei hij. “Woensdag over een week beginnen, als de zaak geopend wordt.”

“Daar drinken we een groot glas limonade op,” zei moeder Roef. “Met een bolus. Krijg je een rood pak met gouden biezen?”

“Ja...” zei Abeltje dromerig. “En ik heb de lift gezien. Hij gaat heel hard, zeggen ze.”

2

Het bovenste knopje

Op die woensdagmorgen had Abeltje zijn nieuwe pak aan, vuurrood met prachtige, glimmende, koperen knopen, en een lange broek met biezen, en op zijn vestjeszak stond met gouden letters: knots.

“O, Abeltje,” zei moeder Roef. “Je lijkt wel de kleine prins van Afghanistan, je lijkt wel de kleine generaal van Andorra!” Moeder Roef was nooit in Afghanistan of in Andorra geweest, maar het klonk zo mooi en ze vond haar zoon gewoonweg het summum en het toppunt!

Abeltje zat heel zenuwachtig zijn boterham met appelstroop te kauwen.

“Je komt toch niet bij de opening?” vroeg hij angstig. “Natuurlijk kom ik wel bij de opening,” zei moeder Roef. “Wat dacht je? Het grote warenhuis wordt geopend, en ik zal niet bij de opening zijn? Er blijft natuurlijk geen mens thuis. Iedereen zal er zijn. De burgemeester opent het. En mijn eigen zoon is liftjongen!”

“Ja maar,” zei Abeltje, “je komt toch niet in de lift, hè?”

“Vanzelfsprekend kom ik in de lift,” riep moeder Roef.

“Ja maar,” zei Abeltje, “dan moet je net doen of je me niet kent, hoor!”

Hij was zo vreselijk bang dat zijn moeder aan iedereen zou zeggen: “En dit is nou mijn jongetje, mijn zoontje Abeltje, ziet hij er niet lief uit?”

“Goed,” zei moeder Roef, “ik zal niets laten merken. Ik beloof het je. Ik zal je alleen stiekem toeknikken. Zo!” En ze knipoogde.

“Dan is het goed,” zei Abeltje.

Het was in het nieuwe warenhuis zo’n vreselijke drukte, dat je er haast niet meer doorheen kon wringen. Het leek precies een mierenhoop. Alle inwoners van Middelum verdrongen zich voor de draaideuren. Bovenop het grote gebouw waaiden de vlagden. Er schalde vrolijke muziek. De heren van de bedrijfsleiding hadden allemaal een witte bloem in het knoopsgat. De etalages waren prachtig versierd. Alle winkeljuffrouwen stonden in hun nieuwe, keurige, zwarte japonnetjes op hun afdelingen. Op de parapluafdeling was het het allerdrukst, want daar zou de burgemeester komen, zijn toespraak houden, en een lint doorknippen.

Abeltje stond ondertussen in de lift en in zichzelf stond hij zachtjes te murmelen. Hij had de laatste dagen thuis zijn lesje uit het hoofd moeten leren: “Dames en heren...parterre...

garnituren, herenmode-artikelen, paraplu's, tassen, handschoenen, bijouterieën, **NAAIDOZEN!!!** Eerste etage: baby-artikelen, stoffen, schoenen, hoeden, **SPEELGOED!** Tweede etage: muziek, boeken, meubelen, **FLUITKETELS!** ..." enzovoort, van iedere etage moest hij precies in z'n hoofd hebben, wat er te koop was. Hij had ook les gehad in de knopjes. Iedere etage had een speciaal knopje in die lift. Er was bovendien een knopje met **ALARM**, voor als er iets gebeuren mocht. En helemaal bovenaan was een groen knopje. Dat was nergens voor, had de man gezegd, die het hem uitlegde. Dat was zomaar.

"En hiermede open ik dit Warenhuis, dat onze Stad tot een Wereldstad zal maken!" riep de burgemeester met donderende stem. Hij knipte het mooie witte lint door.

"Hoera! Hoera!" schreeuwden de mensen en ze drongen binnen in de paraplu-afdeling.

Nu kon iedereen gratis in de lunchroom een kopje koffie krijgen met een appelbol. De lunchroom was op de derde etage en met vijftien tegelijk konden de mensen per lift naar boven. Abeltje kreeg het dus verschrikkelijk druk. Hij dreunde zijn rijtje af: Tweede etage...muziek, boeken, meubelen, fluitketels! maar tot nu toe was niemand geïnteresseerd in fluitketels, ze wilden koffie, op de derde etage.

Daar was Abeltjes moeder ook. Ze was gekomen met een

paar andere dames en werkelijk, ze hield woord. Ze knipoogde even tegen Abeltje, die er zo prachtig uitzag, als een kleine generaal, maar ze zei geen woord. Toen alle mensen koffie gehad hadden, was er weer een nieuwe attractie. Er werd een pop verloot, beneden, op de naaidozenafdeling.

“Hè, hè,” zei Abeltje, “eventjes rust...”

Een poos lang kwam er niemand in zijn lift. Hij zat op z'n bankje en keek naar het bovenste groene knopje. Het leek toch wel een écht knopje. Wat zou er gebeuren, als hij er 's op drukte. Zou hij het doen? Ach, er zou waarschijnlijk niets gebeuren. Gek, dat nou iedereen weer beneden bleef, bij die verloting en dat er niemand naar boven wilde. Of..ja, daar kwam toch iemand. Het was warempel Laura, zijn buurmeisje uit de Kerkstraat, die met hem in de klas gezeten had.

“Ik heb nog nooit in een lift gezeten,” zei ze. “Mag ik 's naar boven?”

“Jawel,” zei Abeltje, “kom maar. 'n Ogenblikje, daar komt nog iemand.”

Er kwam een man binnen met een rond hoofd en een bontkraagje op zijn jekker. “Zo, jongeman,” zei hij. “Ik wou graag naar de vierde etage. Ik moet naar de tapijtafdeling. Daarvoor moet ik toch naar de vierde?”

“Jawel, meneer, ogenblikje meneer.” zei Abeltje. “Komt u binnen, dame.” Een dame met een ontzettend grote

boodschappentas kwam binnen. “Ik moet een koffiepote hebben...” zei ze resoluut, “een filterpote, zogezegd.”

“Vierde etage, dame,” zei Abeltje. Hij sloot nu de glazen deur van de lift en dacht even na. Iedereen moest naar de vierde, behalve Laura, die het niet kon schelen, die wou alleen maar naar boven. Hij moest dus op het knopje voor de vierde drukken. Maar dat kleine, groenglazen knopje helemaal bovenaan...als hij daar eens op drukte...wat zou er dan toch gebeuren? Zouden ze dan hoger gaan dan de vierde...?

“Kom,” zei de man met ‘t bontkraagje, “gebeurt er nog wat?”

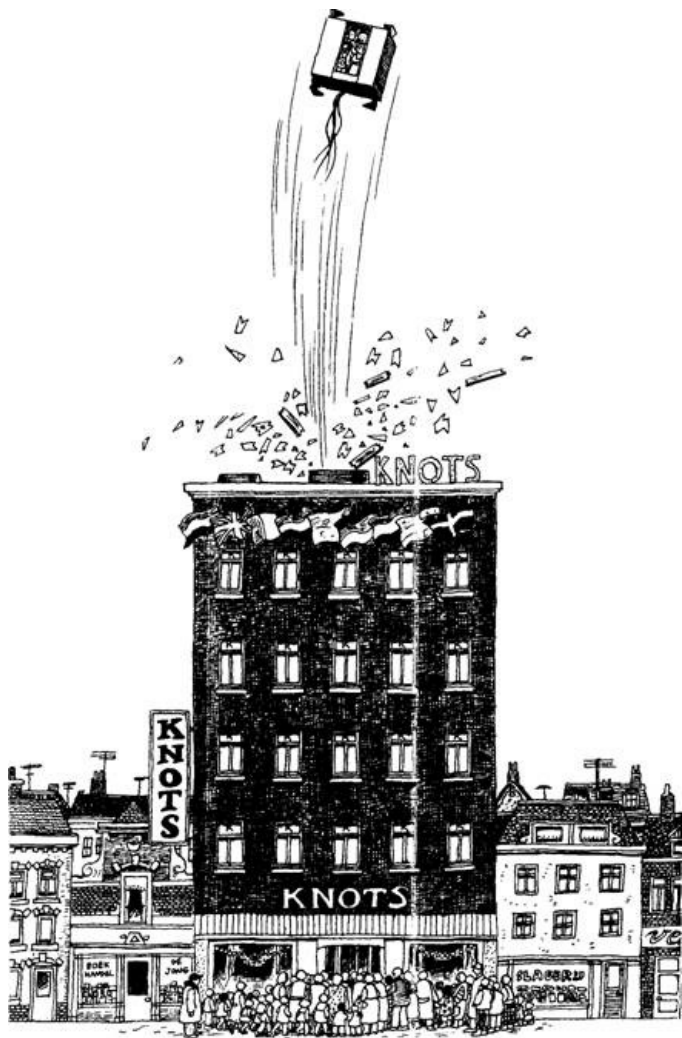
Beneden op de naaidozenafdeling klonk een ontzettend gejuich. Blijkbaar had iemand de pop gewonnen. Abeltje strekte zijn hand uit en drukte op het bovenste knopje, dat nergens voor was.

De lift schoot omhoog met een schok en ging pijlsnel naar boven.

“Oeiii,” riep Laura, ze voelde het in haar maag, het was een eng gevoel. Door de glazen deur zagen ze de eerste etage voorbijschieten, toen de tweede, toen de derde, toen de vierde...“Nu komen we ergens op een zolder,” dacht Abeltje. De lift minderde niet in vaart...Ze hoorden een licht gekraak...gerinkel van glas...het was of ze door een glazen dak heen braken...Toen stonden ze daar alle vier in de lift door de

glasdeur heen te kijken, vastgenageld van schrik. De lift vloog door de lucht! De lift was het gebouw uitgevlogen en ging nu snel...pijlsnel...steeds sneller de hoogte in.

“Goeie help...” zei Abeltje. “Goeie lieve help!”

3

Mag ik me even voorstellen?

De dame sprak het eerste.

“Ik wou enkel maar een koffiepoteje,” zei ze. “Zo’n filterpoteje, weet u wel?” En ze keek Abeltje aan, alsof ze zeggen wilde: “Moeten we daar zo hoog de lucht voor in?”

De anderen zeiden niets. Ze keken radeloos door de glazen liftdeur naar beneden. Daar...onder hen...lag Middelum. Daar had je het warenhuis KNOTS, het werd al kleiner en kleiner. Kijk, daar lag de poetsdoekenfabriek...daar had je de markt met de grote kerk, daar was de dijk, met de drie grote olmen...daar stroomde de glinsterende, blauwe rivier...niet meer dan een blauw lint tussen de groene velden, met hier en daar rode huisjes.

“Goeie help!” riep Abeltje nogmaals, radeloos.

“Ja, hoor ‘s hier,” zei toen de man met het bontkraagje op z’n jekker, “wat betekent dit allemaal?” En hij keek Abeltje dreigend aan.

“Ik...ik...” stamelde Abeltje. “Ik heb op het bovenste

knopje gedrukt...kijk dit hier...dit groene knopje...en nou..."

"Van wie is die lift," ging de man streng voort. "Van...van warenhuis KNOTS..." zei Abeltje.

"Nee," zei de man, "ik bedoel van welke fabriek. Een lift komt toch uit een liften fabriek, niet? O, 't zal hier wel ergens op staan." Hij boog zich voorover en keek naar de bronzen letters die boven in de lift waren aangebracht. "Brumel..." prevelde hij... "Brumel...heet die fabriek. Nou, ik moet zeggen...daar deugt niks van! Waardeloos!"

Toen zweeg hij weer en keek naar buiten. Daaronder werd alles steeds kleiner, het leek nu wel een speelgoedstadje. Kijk, daar reed een pieterig klein spoortreintje, en die kleine witte stipjes...waren dat koeien? En je voelde dat die lift aldoor maar hoger ging, aldoor nog hoger!

"Komen we nou in de hemel," vroeg een klein stemmetje. Het was Laura. Ze had tot nog toe niets gezegd. De anderen keken haar aan. Het was een heel lief meisje, die Laura. Ze had zwart, kortgeknipt krulhaar en rode wangen van opwindning. Haar ogen straalden...blijkbaar vond ze dit allemaal heerlijk.

"Nee," zei de man met het bontkraagje. "Ik hoop van niet tenminste. Ik denk dat we in de stratosfeer terechtkomen. Daar is de lucht dun. Te dun voor ons mensen. Het kan heel gevaarlijk worden. Al lang voor we op de maan terechtkomen, zijn we gestikt."

Dat was geen vrolijke boodschap. Abeltje werd spierwit van schrik. De dame dacht voor 't eerst nu 's niet aan haar koffiepote en schrok ook. “Bedoelt u, dat we niet meer terug kunnen?” vroeg ze. “We kunnen toch op het benedenste knopje drukken? Dan gaat ie toch weer terug?”

Abeltje vond dat een goed idee. Hij strekte de hand uit om op het knopje ‘parterre’ te drukken, maar de man hield zijn hand tegen.

“Niet doen...” sprak hij haastig, “wacht even, jongeman...je weet nooit of we te pletter zouden slaan, wanneer we met zo’n vaart landen. Laat ons liever eens even goed nadenken en kalm bespreken wat we doen zullen. Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Tump, van het Anti-Mot-Bedrijf.”

Hij stak zijn hand uit naar de dame, en zij knikte met haar hoofd en zei: “Ik ben juffrouw Klaterhoen.”

“Van het zangklasje?” vroeg meneer Tump.

“Van het zangklasje,” zei juffrouw Klaterhoen. “Kent u mij dan?”

“Ja zeker,” zei meneer Tump. “Ik heb vroeger nog les van u gehad...Doremifasolasidooooooooo...” zong hij. En hij lachte bulderend.

“Wel wel,” giechelde juffrouw Klaterhoen, “een oud-leerling, wat aardig. En wie zijn jullie, kinderen?” vroeg ze. “Ik ken jullie niet.”

“Ik ben Abeltje Roef.”

“En ik ben Laura Suikervliet.”

“Kom,” zei meneer Tump, “laten we erbij gaan zitten. We kunnen net alle vier hier op dit bankje. Dan kunnen we eens rustig praten over het geval.”

Daar zaten ze. Alle vier op een rijtje. Abeltje was het meest onder de indruk. Zijn blauwe ogen stonden helemaal star van ellende. En per slot was het ook allemaal zijn schuld.

Waarom had hij ook op die verkeerde knop gedrukt...Hij beefde zo, dat meneer Tump naast hem het voelde. “Wat is er, jong?” vroeg hij. “Ben je bang?”

“Het is allemaal mijn schuld...” stamelde Abeltje. “Als ik gewoon op de vierde had gedrukt...”

“Schei nou uit met ‘schuld’,” bromde meneer Tump vriendelijk. “Er is geen sprake van schuld. Het ligt aan die lift. Dat is een snertding. Van m’n leven heb ik nog geen lift meegemaakt die de lucht in vloog, zonder reden. Maar voelen jullie dat?”

Er gebeurde iets met de lift. Het was of hij stilstond in de lucht. Ze voelden allemaal een schokje...een soort van trilling...en toen...

“Gaan we naar beneden?” fluisterde Laura. Er was iets van teleurstelling in haar stem.

Abeltje sprong op en keek naar buiten.

“Ik geloof,” zei hij, “ik geloof dat we nu niet meer naar boven gaan, maar rechtuit...horizontaal, of hoe noem je dat.

We vliegen nu recht over het land.”

“Wel, wel,” zei juffrouw Klaterhoen. “Dus niet naar de hemel en niet naar de straatweg-waar-geen-lucht-is, maar rechtuit. Nou, ik kan er niet al te blij om wezen. In elk geval mis ik evengoed mijn les van drie uur. Alle kinderen zitten voor niks te wachten.”

Laura begon ineens te dansen. Haar korte krullen wipten op en neer.

“En ik hoef niet naar school!” juichte ze. “Ik hoef lekker niet naar school!”

“Ben jij nog op school?” vroeg Abeltje.

“Ja,” zei Laura. “Op de mavo. Nou hoef ik vandaag niet.”

“Nou,” zei meneer Tump. “Ik ben ook zwaar gedupeerd. Ik had een bespreking zullen hebben met de heren van KNOTS vanmiddag, over het motvrij maken van hun tapijtafdeling. Nu zullen ze wel een andere anti-mot-firma aanschrijven. En ‘k had nogal zoveel materiaal meegenomen.” Hij grabbelde in zijn aktetas en liet een paar mottenballen zien. “Prima...” riep hij. “Afdoende! Patent anti-motballen!”

Abeltje stond nog steeds voor de glazen deur naar buiten te kijken. Nu ze vonden dat hij geen schuld had, begon hij eigenlijk wel plezier in het avontuur te krijgen. Waar ze terecht zouden komen? Hij had er geen flauw benul van. Zou die lift ooit weer op eigen houtje landen? Hoe lang zou dat

ding blijven vliegen? Opeens dacht hij aan zijn moeder. O, wat vreselijk...wat zou ze ongerust zijn. In het hele warenhuis knots hadden ze er natuurlijk niets van begrepen. Ze hadden alleen nu ontdekt dat de lift verdwenen was. Totaal verdwenen. Door het dak. Ze waren waarschijnlijk in de buurt gaan zoeken. Of...wie weet had een inwoner van Middelum hen wel zien vliegen...daar hoog in de lucht...Zo peinsde Abeltje. Maar toen riep hij uit: “Kijk toch ‘s! Kijk toch’s!”

Iedereen liep haastig naar de deur en keek. Ze waren boven de zee. Onder hen klotste de eindeloze watervlakte van de Noordzee. Een gedeelte van het water was fonkelend blauw van de zon, maar er kwamen wolken opzetten en maakten een ander gedeelte van het oppervlak dreigend grijs.

Heel ver daar beneden voer een klein scheepje. Tenminste het leek klein, misschien was het een groot passagiersschip.

“Ik heb zo’n honger,” zei Laura.

4

Wat kunnen we doen met de lift?

Ik heb zo'n honger, had Laura gezegd. En nu voelden ze opeens allemaal, door die woorden, hoe erg het eigenlijk was. Daar zweefden ze in de lift, boven een woelige watervlakte...was het de Noordzee? Of was het soms de Atlantische Oceaan al...in elk geval was het verschrikkelijk veel water...en hoe moesten ze aan eten komen? Ze hadden allemaal honger. Abelje had sinds die boterham met appelstroop vanmorgen aan het ontbijt, nog niets gehad. En die boterham had hij nog half laten staan, omdat hij zo zenuwachtig was geweest.

“Hebben jullie niet wat eten bij je?” vroeg meneer Tump.
“Ik heb zelf niets, helaas, alleen patent anti-motballen.”

“Ik heb een bos rabarber,” zei juffrouw Klaterhoen.
“Vanmorgen in de groentehal gekocht. Verder heb ik niets.”

“Ik heb alleen een appel,” zei Laura. Met z'n vieren deelden ze de appel. Toen bracht Abelje nog een klein doosje dropjes te voorschijn, dat hij in zijn broekzak had. De

broekzak van zijn mooie rode uniform.

Van dat kleine stukje appel en de dropjes kregen ze nog meer honger.

“Ik denk...” zei meneer Tump bedachtzaam, “ik denk dat we met die lift alsmaar rond de aarde zullen blijven vliegen. Alsmaar in de rondte, net als een soort hemellichaam. We zullen nooit meer dalen. Vliegtuigen zullen ons misschien opmerken en ze zullen overal naartoe seinen dat wij een vreemd verschijnsel zijn. De mensen zullen dan gaan turen met kijkers en zo...maar helpen kunnen ze ons niet. We zullen van de honger sterven en pas na eeuwen zullen onze geraamtes ergens gevonden worden...”

“Man hou op met je enge verhalen,” zei juffrouw Klaterhoen. “Doe niet zo ijselijk! Ik word ‘r helemaal koud van onder m’n tricot hemd.”

“Wat is dat?” vroeg meneer Tump. “Wat gebeurt er? Wat is dat nou?”

“We dalen!” schreeuwde Laura.

“Hu,” riep juffrouw Klaterhoen, “ik voel het in m’n maag.”

“Ja,” zei Abeltje zacht. “Ik heb op het onderste knopje gedrukt. Ik heb op het knopje ‘parterre’ gedrukt. We gaan naar beneden.”

“Ezel!” schreeuwde meneer Tump. “Sufferd! Moeten we allemaal verdrinken! Dat kan nooit goed gaan! We komen in zee terecht!! Laat mij even op het bovenste knopje drukken...

kom...waar is het...we moeten weer stijgen!”

“Nee, nee!” riep Abeltje flink. Hij voelde zich nu kapitein van zijn luchtschip. En hij was vastbesloten om te proberen naar beneden te komen. Hoe dan ook, er moest iets gedaan worden. “Niet aankomen!” riep hij met felle ogen. “We moeten eerst zien wat er nu gebeurt!”

Meneer Tump mopperde wat en vroeg toen aan de anderen: “Wat vinden jullie!?”

“Dalen!” riep Laura. Ze vond dit weer een nieuw avontuur.

“Dalen,” zei juffrouw Klaterhoen. “Laten we maar ‘s kijken, wat ie doet. En allicht kunnen we daar beneden een schip oppikken.”

“Maar ik kan niet zwemmen!” jammerde meneer Tump.

“Ik wel,” zei Abeltje. “En Laura ook, niet Laura?”

“Best,” zei Laura. “Wij samen zullen de anderen wel op onze rug nemen, als we in ‘t water terechtkomen.”

Ze stonden nu met z’n viere voor de glazen deur en keken gespannen, hoe daar beneden alles groter werd. Een paar grote meeuwen cirkelden om de lift heen. Ze zagen een schip en konden de pijp en de mast al goed onderscheiden. Nu zagen ze de golven...grote grijsblauwe golven. Het ging zo hard...het ging zo hard naar beneden. Wat zou de lift doen? Zouden ze met een ontzettende smak op het water terechtkomen en onmiddellijk zinken? Zouden ze honderd meter diep in het water verdwijnen? Zou het water direct de

lift binnendringen? Bijna had Abeltje weer de hand uitgestrekt om op het bovenste knopje te drukken. Hij hield zijn hand klaar om het nog te doen, zodra ze het wateroppervlak zouden bereiken.

“Hoe! Wat griezelig,” riep juffrouw Klaterhoen. Ze kon het niet meer aanzien, dat bruisende woelende water, daar onder, ze deed een paar stappen terug en sloeg haar hand voor de ogen.

Meneer Tump klemde zijn aktetas onder de arm. Het leek, of hij bang was dat zijn dierbare patent anti-motballen nat zouden worden.

Alleen Laura en Abeltje bleven strak naar beneden staren, Abeltje met een bleek gezichtje, Laura met stralend rode wangen en fonkelende ogen.

En toen opeens...er kwam een zachte deining in de lift... het was of ze werden opgetild en daarna weer teruggeworpen.

“We zijn er al!” riep Abeltje. “We drijven! We zijn gewoon op de ‘parterre’ aangekomen! Dames en heren... parterre! Garnituren, paraplu’s, tassen, handschoenen, herenmode-artikelen, NAAIDOZEN!” Hij lachte zenuwachtig van opluchting.

“Niet, dat we daar nou zo heel veel mee opschieten,” zei juffrouw Klaterhoen. “Daar zitten we nou. Midden op zee. En nog altijd heb ik alleen maar rabarber in m’n tas. Rauwe rabarber. Zien jullie nou een schip dichtbij?”

Ze zagen geen schip.

“Misschien kunnen we een vlag uitsteken,” zei meneer Tump.

“Ja, een hemd of zo,” zei Abeltje. “Net als de schipbreukelingen. Alleen...we kunnen beslist die deur niet opendoen, dat kan niet. Er zou onmiddellijk water naar binnen slaan.”

“t Komt erop neer, dat we nou nog verder van huis zijn,” zei juffrouw Klaterhoen.

“Nee, waarachtig niet,” riep meneer Tump. “We weten nu, wat we kunnen doen met dit ding. We weten nu, dat ie naar beneden kan en naar boven...dat ie heel hoog stijgt, maar na een poos rechttuit gaat vliegen. Wie weet, kunnen we ‘m ook nog besturen, als we maar uitvinden hoe.”

“Laten we maar weer naar boven gaan,” zei Laura. Wat haar betrof, moest er maar weer iets gebeuren, ze hield niet van erg lang hetzelfde.

Abeltje dacht even na.

“Ik geloof,” zei hij, “ik geloof dat we het beste maar weer naar boven kunnen gaan. Als dat icnopje tenminste weer wil. We moeten dan goed uitkijken waar we zullen landen. En dan niet meer op de oceaan, maar ergens op het vasteland... ergens bij een stad, waar we eten kunnen krijgen. Daar gaat ie dan.” En hij drukte op het bovenste knopje, het groenglazen

knopje.

Klok...klok...zei het water tegen de lift...toen kwam er een schokje...ze stegen. Loodrecht en snel.

5

De landing

“Hè hè,” zei juffrouw Klaterhoen, “daar gaan we weer. Rijen we alweer rechtuit? Of nog steeds opwaarts?”

“Rechtuit!” zei Abeltje. “Weer dezelfde richting, naar het westen.”

“Hebben jullie er iets op tegen, dat ik m’n breiwerk pak?” zei juffrouw Klaterhoen.

“t Is zonde van al die kostelijke tijd.” Ze pakte een half voltooid roze luiërbroekje en ging zitten breien. “Voor m’n kleine nichtje,” zei ze, en hield het ding op. Schattig! vond iedereen.

“Mijn vrouw zal ook wel denken...” murmelde meneer Tump... “als ik straks om zes uur niet thuiskom, wordt ze boos. Dan zegt ze: Hij zit natuurlijk weer bij de Kroon.”

“Dan zal ze de Kroon wel opbellen,” zei Laura. “Zeker,” zei meneer Tump. “Dat doet ze ook. En dan hoort ze dat ik daar niet ben. En dan wordt ze nog kwajer. Dan denkt ze dat ik bij de kegelclub zit.”

“Dan belt ze de kegelclub op,” zei Laura.

“Natuurlijk,” zei meneer Tump. “En ook daar ben ik niet. En dan wordt ze ongerust. En dan zal ze alle kennissen opbellen en overal gaan informeren. En ik ben nergens...ik ben nergens...” snikte meneer Tump.

“Jozias Tump!” zei juffrouw Klaterhoen streng. “Stel je niet zo aan. Ik mag toch wel Jozias zeggen, hè? Zo noemde ik je vroeger toen je nog op m’n zangklasje was. Jozias Tump, beheers je.”

“Mijn moeder is ook ongerust,” zei Abeltje. “Natuurlijk, al onze familie zal ongerust zijn, maar wat kunnen we eraan doen?”

“Mijn vader en moeder,” zei Laura, “zitten in Bangkok.”

“In Bangkok,” riep meneer Tump, “wat doen ze daar in hemelsnaam?”

“Mijn vader is daar op kantoor,” zei Laura. “En ik woon bij een tante. Vlak naast Abeltje woon ik. En het is een nare tante, en ik ben blij dat; ik de lucht invlieg en ik wil nooit, noooooit meer terug.”

Toen ging ze op haar buik liggen en legde haar benen om haar nek, heel lenig, griezelig lenig.

“Goeie help,” riep juffrouw Klaterhoen, “je bent een slangenmens, meid!”

“Ja,” zei Abeltje, “die is zó lenig, die kan alles doen wat ze wil. Maar haar tante is niet zo érg naar, hoor! Wel een beetje

naar. Ik ken haar wel, ze is onze buurvrouw.”

“Als we morgen nog niet thuis zijn, zal mijn vrouw huilen,” zei meneer Tump. “En als we overmorgen nog niet thuis zijn, zal ze denken dat ik dood ben. En dan zal ze zwarte kleren aandoen en kaartjes laten drukken met Wed. Tump erop. En als ik dan na jaren thuiskom, zal ze zeggen: wie bent u, ik ken u niet.”

“Denkt u dat we na jaren thuiskomen?” vroeg Laura en kwam langzaam uit de knoop.

“Ik denk dat we nooit meer thuiskomen,” jammerde meneer Tump. “Ik denk dat die beroerde lift nog meer kunsten zal vertonen en doodleuk in zee zal storten, als ie ‘t in zijn hoofd haalt. Een lift die zomaar de lucht ingaat, door het dak heen, zo’n lift is tot alles in staat. In elk geval is ‘t een betoverd ding. Waar blijven wij, moderne mensen met onze techniek, als de liften vanzelf de lucht in gaan? We zullen strakjes in zee storten en pas na dagen zullen ze ons vinden, aangespoeld aan de kust van IJsland.”

“Jozias!” riep juffrouw Klaterhoen en ze wees naar hem met haar breipen. “Jozias, je bent een laf wezen. Je bent een sijbelaar, Jozias! Kijk naar die twee kinderen...Abeltje staat nog pal, niet waar Abeltje?”

“Ik denk dat we wel gauw ergens aankomen,” zei Abeltje ernstig. “Kijk, de zon gaat al een beetje onder, we zitten al uren in dit ding. We komen wel ergens boven land en als we

dan een geschikte plaats zien, laten we de lift dalen en we stappen uit.”

“Oh!” zuchtte meneer Tump, “we halen de kust niet. Mijn vrouw weduwe! En als ik kinderen had, zouden ze nu halve weesjes zijn. Maar ik heb geen kinderen.”

“Ze gaan nu in Middelum overal de tafel dekken,” zei Abeltje. “En de aardappels opzetten voor ‘t avondeten. En wij zitten boven de oceaan.”

“Kinderen,” riep juffrouw Klaterhoen, en ze legde haar breiwerk neer. “Kinderen, we gaan iets doen. Ik hou dit niet meer uit.” Ze grabbelde in haar boodschappentas, tussen de rabarber en haalde er een stemvork uit. “Zo,” zei ze, “we gaan een beetje zingen.” Ze liet de stemvork even klinken tegen de lift...ngggggg...zei het.

“A-a-a-a,” zong juffrouw Klaterhoen. “Daar gaat ie dan... Hoe zachtens glijdt ons bootje...kennen jullie dat?”

“Jawel juffrouw Klaterhoen,” zei Abeltje.

“Zeggen jullie maar gewoon Klaterhoen,” zei juffrouw Klaterhoen. “Ik vind dat ge-juffrouw zo vervelend. Kom, Laura, kom Jozias, ik tel vier tellen vooraf, een...twee...drie... vier...”

Hoe zachtens glijdt ons bootje...zongen ze allemaal. Het klonk uitstekend.

“Wat een goede akoestiek is er hier in de lift,” zei Klaterhoen. “Voortreffelijk! Nu moeten we eens proberen

om dit lied vierstemmig te zingen. Laura, jij hebt een goede sopraan, ik zal alt zingen, Abeltje tweede alt en meneer Tump tenor. Ik zal jullie de onderstemmen even laten horen...” Nggggg...deed de stemvork. “Opgelet,” zei Klaterhoen.

Na een kwartier oefenen klonk het vierstemmige lied bepaald ontroerend.

“We kunnen met dit lied overal optreden,” zei Klaterhoen. “Waar we ook komen. We noemen ons het Middelumse Klaverblad van Vier.”

Door al dat zingen hadden ze niet eens gemerkt, dat het buiten aan het donker worden was. Er lag een blauwig schijnsel over de zee beneden. Het was de opkomende maan. Abeltje stond op en ging voor de deur staan. “Lichtjes...” fluisterde hij zacht...“allemaal lichtjes...”

“O ja? O ja?” Haastig verdrongen de andere drie zich naast hem.

“Lichtjes...” riep meneer Tump. “En zoveel! Dat is een stad! Een reuzenstad! Kijk toch eens wat een wereld van licht! Kijk daar ‘s, héle hoge gebouwen, vol met lichtjes! Zeg, dat... dat...verdraaid, dat moet New York zijn! Dat ding daar, is dat niet het Vrijheidsbeeld? Je kunt het nog net onderscheiden. En daar, die enorme wolkenkrabber, dat moet het Empire State Building zijn. Mensenlieve...we zijn in Amerika. In New York!”

Laura danste op en neer en slaakte kleine gillettjes van

verrukking.

“Maar hoe moeten we hier landen?” vroeg Abeltje. “Hoe durf ik ooit op het knopje ‘parterre’ te drukken boven zo’n grote stad?”

“We zullen het toch moeten avonturen,” zei Klaterhoen. “We moeten wel. Maar laten we goed uitkijken en nog even wachten tot we er vlak boven zijn.”

Ze stonden zwijgend te wachten. Beneden zich zagen ze nu een zee van lichten, kleine en grote. Een paar vliegtuigen ronkten honderd meter beneden hen.

“Nu!” zei Klaterhoen.

Abeltje drukte op het knopje ‘parterre’. Daar ging het, ijsig snel naar beneden.

Allen deden ze hun ogen dicht. Iedereen hield zijn adem in. Wat zou er gebeuren...waar zouden ze landen...Toen voelden ze weer, net als zo-even op zee, een licht schokje. Heel licht maar.

Ze stonden stil.

6

Gebakken aardappelen

“We zijn er,” zei Abeltje met een trillend stemmetje.
“We zijn er! Dames en heren, parterre, garnituren en NAAIDOZEN.”

“Weet je ‘t zeker?” zei juffrouw Klaterhoen, die nog altijd haar handen voor haar ogen hield. “Durf ik te kijken? Ik hoor niks. Ik dacht dat New York zo’n drukke stad was...”

Abeltje en Laura keken gespannen door de deur naar buiten.

“Een boom...” zei Laura. “Een heel gewone boom.”

“Alsmaar bomen,” zei Abeltje. “Zouden we dan tóch buiten de stad zijn neergekomen? Kijk, een soort wei. Gras! Verder zie ik niets. Het is nu helemaal donker geworden.”

“La me ‘s kijken,” zei meneer Tump en hij ging heel breeduit voor de deur staan.

“Sakkerjel!” riep hij uit, “ik snap het al! We zitten in een park.”

“Central Park,” prevelde Abeltje.

“Wat zeg je?” vroeg Laura.

“Central Park. Het grote park in New York heet Central Park. Dat heb ik laatst gelezen,” zei Abeltje.

“Die knul heeft gelijk,” zei meneer Tump. “Central Park, zo heet het. Daar zitten we.”

“Zo zo,” zei Klaterhoen. “Wel wel. En wat doen we nu?” Daar wist niemand in het gezelschap antwoord op te geven.

“In elk geval moeten we proberen aan eten te komen,” zei Laura. “Ik heb zo’n verschrikkelijke trek in gebakken aardappelen en appelmoes.”

Abeltje deed de deur open. Een voor een gingen ze naar buiten. Het grote grasveld waarop ze stonden, was overstroomd door maanlicht. In de verte glinsterde een blauwe vijver. Witte bootjes lagen langs de kant. Nergens waren mensen te bekennen, maar aan de andere kant zagen ze voorbijschietende autolichten. Waarschijnlijk liep er een autoweg dwars door her park.

“Blijven jullie maar hier,” zei meneer Tump. “Ik zal wel eens poolshoogte gaan nemen en ergens eten opduikelen.”

Daar ging meneer Tump, met zijn ronde hoofd en zijn bontkraagje.

“Gek, hè?” zei Abeltje, “dat we hier nou midden in New York staan. In de nacht, of in elk geval laat in de avond. Dit is wel echt een groot avontuur!”

“Nou,” zei Laura. Ze deed een paar danspassen op het

grasveld en ging toen eventjes op haar handen staan, een klein omgekeerd meisje in de maneschijn.

“Een van de eerste dingen die we hebben moeten,” zei Klaterhoen, “is vitrage voor onze glasdeur. Morgenvroeg zul je zien, dan stroomt heel New York hier naartoe om ons te bekijken. En wij zitten met die grote glazen deur, waar iedereen dwars doorheen kan kijken. En dekens moeten we ook hebben. We willen toch ook wel eens slapen hier in ons huisje. Het is echt een lief klein huisje, die lift, vinden jullie niet?”

Ze bekeken alledrie de lift, zoals die daar stond, midden in het grote park. Ja, het ding zou door kunnen gaan voor een petieterig klein noodhuisje. Je zou niet zeggen dat dit ding met een druk op de knop de lucht inschoot als een soort straalvliegtuig.

“Daar komt meneer Tump,” riep Laura. “O, kijk ‘s, wat heeft hij allemaal bij zich?”

“Jozias toch,” zei Klaterhoen. “Waar kom je me nou mee aandragen?”

Meneer Tump zag eruit als een kleedjeskoopman, volkomen behangen met enorme doeken.

“Pfff,” zei hij. “Wat is het hier heet in New York. Bij ons is het lente, hier schijnt het volop zomer te zijn. Maar toch dacht ik...we moeten dekens hebben, voor als het kil wordt ‘s nachts.”

“En wat is dat?” riep Laura. “Wat hebt u daar? Het leeft!”

“Een konijn,” riep Abeltje. “Een wit-en-zwart konijn!”

“Bout,” zei meneer Tump.

“Neeeee!” riepen ze alledrie meewarig. “Zo’n lief konijn.”

“Bah, Jozias,” zei juffrouw Klaterhoen. “Wat ben je tot een ruw mens opgegroeid. We gaan toch geen levendige konijnen eten, in een park?”

“Goed,” zei meneer Tump, die zich het zweet van her voorhoofd wiste. “Goed, dan laat ik hem weer los.” Hij liet het konijn lopen. Het hupte vrolijk weg, zijn witte staartje blonk in de maneschijn.

“En hier zijn de dekens,” zei meneer Tump en legde ze op de grond. Vijf waren het er. Mooie geruite dekens. “En hier...” Hij haalde geheimzinnig allerlei pakjes tevoorschijn uit de grote zakken van zijn jekkertje.

“Wat is dat? Wat is dat?” riepen de anderen nieuwsgierig. Abeltje nam een van die pakjes in zijn hand. Het was ijskoud.

“Dat zijn gebakken aardappelen,” zei meneer Tump.

“Hier heb ik gebakken eieren met ham. En hierin is sla. Aangemaakt en wel. Met citroen en mayonaise.”

“Hè?” vroeg Klaterhoen.

“Diepvries!” bulderde meneer Tump. “Alles is hier diepvries. We gaan een vuurtje maken onder deze twee pannetjes...” Uit zijn kolossale broekzakken haalde hij twee

pannetjes tevoorschijn, en vier lepels.

“Jozias,” zei Klaterhoen, met ijzig kille stem. “Jozias. Wil je me wel eens ogenblikkelijk inlichten, hoe je aan al die dingen gekomen bent? Jozias! Dit is geen zuivere koffie!”

Meneer Tump antwoordde niet dadelijk. Hij was al bezig wat houtjes en takjes bij elkaar te leggen en hij hield er zijn aansteker bij. “Mooi droog hout,” prevelde hij. “Help eens, Abeltje.”

Abeltje knielde bij het vuurtje, hield er zijn handen omheen en blies. “Ik zal er wat stenen omheen leggen,” zei hij. Terwijl de twee mannen bezig waren met het vuur, pakte Laura de kartonnetjes uit. Stijfbevoren eten kwam er uit.

“Heerlijk, gebakken aardappelen,” zuchtte ze. Alleen Klaterhoen kefte nog steeds verontwaardigd en hopste rond de anderen als een levend geweten. “Waar heb je dat vandaan gehaald? Zeg me eerst hoe je daaraan gekomen bent. Heb je het gestolen?”

“Ik zal het je uitleggen,” zei meneer Tump. “Ogenblikje.” Het vuur knetterde nu lustig, de pannetjes stonden erop. Abeltje voelde zich hevig gelukkig. Wie had gedacht dat hij nog eens midden in de grootste wereldstad der aarde, onder een boom, naast een vijver zou kamperen, met een echt kampeervuur en gebakken aardappelen eten die eerlijk geroofd waren? Waren ze geroofd?

“Er staat hier een kilometer verder een lunchroom,” zei

meneer Tump. “Een rijdende lunchroom, wel te verstaan. Een grote wagen met alles erin en erop. Ben ik naartoe gegaan. Heb ik aangeklopt. Heb ik gezegd: Mijn naam is Tump, van anti-motbedrijf. Hebben zij gezegd: O, meneer Tump, we zitten al jaren op u te wachten. We hebben zo’n last van mot. Heb ik gezegd: Hier, en hun mottenballen gegeven. Royaal! Hebben zij gezegd: Zoek maar uit, wat je hebben wil. Voila!” En meneer Tump wees triomfantelijk naar de pannetjes met eten, die nu al merkbaar begonnen te geuren.

“Ik geloof er niks van,” zei Klaterhoen. Maar een ogenblik later pakte ze toch ook een lepel en deed met de anderen mee.

Iedereen hapte uit de pannetjes. De sla was nog ijskoud, maar toch verrukkelijk. De maan scheen zo lieflijk, de vijver glansde zo stil. De bomen ruisten. Het leek alsof zij de enige bewoners van New York waren.

“En nu gaan we slapen,” zei meneer Tump. “Iedereen in zijn eigen deken. Morgen komt er weer een dag. Dan zien we wel wat we verder doen.”

Ze kropen allemaal in hun huisje, de lift.

En juffrouw Klaterhoen hing voorzichtig de vijfde deken voor de glazen deur.

Ontbijt in Central Park

“Waar ben ik toch?” dacht Abeltje.

Hij was net een beetje wakker, nog niet helemaal maar een beetje.

Hij keek tegen de deur, waar een geruit wollen gordijn voor hing.

Hij lag heel hard, zonder kussen en het was een beetje kil.

Waar is mijn fiets, dacht hij slaperig. Want thuis, in Middelum, sliep hij in het zijkamertje, waar ook zijn mooie nieuwe fiets stond. Maar hier was geen fiets.

Toen zag hij naast zich een groot rond hoofd, met een bontkraagje eraan. Het was meneer Tump, diep in slaap. En meteen wist Abeltje weer alles. Ze lagen in de lift, alle vier... juffrouw Klaterhoen en Tump en Laura en hij...ze waren helemaal naar New York komen vliegen met dit ding. Het was een groot avontuur geweest, en nóg was het avontuur niet afgelopen...

“Laura!” riep hij zacht.

“Oeah!” geeuwde Laura. “Ja tante, ik sta al op.”

Haar warrig hoofdje kwam uit de deken tevoorschijn. Suffig en verbaasd keek ze Abeltje aan.

“Ja,” zei Abeltje. “Weet je nou weer waar je bent?”

“Hemeltje,” zei Laura. “Da’s waar ook. Ik hoef nog steeds niet naar school. Wat verrukkelijk!” Ze wikkelde zich uit de deken los. Abeltje deed hetzelfde en samen maakten ze heel zachtjes de deur open, om de anderen niet wakker te maken.

Het was vroeg in de morgen. De zon scheen op het lichtgroene gras. Op de vijver in de verte zagen ze een paar roeibootjes drijven. Er waren dus al mensen op.

“Kom,” zei Abeltje, “we gaan een eindje lopen.” Het was heerlijk weer. Een paar schoolkinderen kwamen voorbij met bootjes, kleine zeilbootjes, onder hun arm. Ze praatten druk met elkaar.

“Ken jij Engels?” vroeg Abeltje.

“Een beetje,” zei Laura. “Maar hier versta ik niets van. Dat is Amerikaans, het is heel anders dan het Engels dat we op school leren.”

“Ze zeiden No en Yes,” zei Abeltje. “Dat is Nee en Ja, dat versta ik.”

De vreemde kinderen keken even naar hen en naar de lift. Maar ze stonden niet stil. Ze schenen er niets bijzonders in te vinden dat daar midden op het grasveld een donkergroen stalen huisje stond met een geruit gordijn voor de deur.

“Heb jij heimwee?” vroeg Laura.

“Nee,” bekende Abeltje, “maar moeder zal zo ongerust zijn. Dat is akelig.”

“Ja,” zei Laura, “maar er is niets aan te doen. We moeten nu geld zien te krijgen. Om eten te kopen.”

“Misschien kunnen we geld verdienen,” zei Abeltje. “Ik kan gewoon hier als liftboy gaan werken.”

“En ik wil wel kunsten maken,” zei Laura. “Ik zal mooie kunsten maken hier in het park, en hopen geld verdienen. O kijk daar eens!”

“Het konijn,” prevelde Abeltje. En warempel...hup hup hup, daar hipte het wit-zwarte konijn vrolijk naar hen toe.

“Dag zoet beest,” riep Laura. “Kom jij terug bij ons? Vond je het zo eenzaam in het park op je eentje vannacht? Kom maar, hoor, je bent ons eigen lief konijn. Ben jij een echt Amerikaans konijn? We zullen je Sam noemen.”

Sam vond het allang best. Hij wipte met zijn witte staartje en at nuffig een grasspriet.

“Hei!” hoorden ze roepen. Het was meneer Tump. Hij stond aan de ingang van de lift, met de geruite deken nog half over zich heen.

“Ik ga een bad nemen,” riep hij. “Gaan jullie mee?”

“Hadden we maar een washandje,” jammerde Klaterhoen, die achter hem aan sukkelde. “En een lekker stukkie zeep.”

“Kom, kom,” zei meneer Tump, “we zijn pioniers, moet

je niet vergeten. De eerste liftvaarders. Toen de eerste Hollanders hier kwamen en Nieuw Amsterdam stichtten op deze plek, toen hadden ze ook geen washandje. We gaan de vijver in.”

“Ga jij de vijver maar in,” bromde Klaterhoen. “Ik hou het fatsoenlijk.”

Zij bleef keurig aan de kant staan en maakte alleen haar handen en gezicht een beetje nat. Abeltje en Laura gingen pootje baden en een eindje verder zwom meneer Tump, die zijn onderbroek als zwembroek gebruikte en er vreemd kaal uitzag zonder zijn bontkraagje.

Toen ze terugkwamen van de badpartij, was het park al een stuk drukker. Er liepen kinderen en honden en hier en daar een kindermisje met een baby in een wagen. Maar niemand keek naar hen. En niemand schonk enige aandacht aan de lift.

“Zo zie je,” zei meneer Tump. “In Holland zou het zwart van de mensen zien.”

“Toch wil ik vitrage voor die glazen deur hebben,” zei Klaterhoen, “vandaag ga ik er beslist op uit voor vitrage.”

“Ik vind ontbijt belangrijker,” zei meneer Tump. “Kijk eens wat ik hier heb!” Hij stak zijn hand in zijn jekker en haalde er een pak biscuits uit.

“Had ik gisteravond al,” zei hij. “Heb ik voor ontbijt bewaard. Jammer dat we geen koffie hebben.”

“We kunnen nu eindelijk de rabarber wel eens koken,” zei Klaterhoen.

“Ik maak wel een vuurtje,” zei Abeltje. “Maar niet op het gras, want dat zal wel verboden zijn. We doen het gewoon op de vloer van de lift.”

Ze aten biscuits, gedoopt in warme rabarbermoes en dat was een heerlijk ontbijt.

“En nu,” zei meneer Tump, terwijl hij met zijn zakdoek zijn mond afveegde, “nu moeten wt’ een Plan voor de Dag maken.” Hij zat met gekruiste benen op het gras, zijn onafscheidelijke jekker met de bontkraag had hij weer aan, hoewel het nu warm begon te worden.

“Punt één,” zei hij. “We moeten geld proberen te verdienen. Allereerst geld om eten te kopen.”

“Allereerst geld om vitrage te kopen,” snibde Klaterhoen. “Mens, schei uit over je vitrage,” zei meneer Tump. “Ik word er ziek van.”

“Wel, wel, hoor dat ‘s,” zei Klaterhoen. “Brutaal ook nog, Jozias? Ik wil fatsoenlijk in de lift zitten en anders ga ik niet meer mee. Punt.”

“Goed, dan gaat u geld voor de vitrage verdienen,” zei Abeltje. “Ik ga eropuit, om ergens een lift te zoeken. Die zal hier wel zijn.” Hij keek naar de kant van het park, waar achter de bomen ontzettend hoge wolkenkrabbers oprezen, gebouwen van wel twintig verdiepingen of misschien nog wel

meer.

“Ik ga er met mijn monsters patent anti-motballen op uit,” zei meneer Tump, “en ik mag groen uitslaan, als ik niks verkoop.”

“Ik ga een klasje vormen,” zei Klaterhoen, met een preuts mondje. “Een aardig klasje, hier in het park. Zangklasje, natuurlijk,” voegde ze eraantoe.

“Dan zal ik hier op de lift blijven passen,” zei Laura. “En op Sam. En ik zal voor de mensen in het park opvoeringen geven. Hele dansvoorstellingen.”

“Ol raait,” zei meneer Tump, op zijn Amerikaans. “Kennen jullie eigenlijk Engels?”

“Ik wel,” zei Laura. “Een beetje.”

“Ik niet,” zei Klaterhoen.

“Ik ook niet,” zei Abeltje. “Maar ik red me wel.”

“Ik spreek het vloeiend,” zei meneer Tump. Hij stond op en zei: “Nog één ding! Laten we niet verdwalen. We moeten allemaal goed onthouden waar onze lift staat. We moeten uiteindelijk weer hier tezamen komen, vanmiddag, voor het eten. Laten we zeggen om zes uur.”

Laura ging bij de deur van de lift op het gras zitten. Daar gingen ze, ieder een kant uit. Klaterhoen liep met haar boodschappentas verder het park in. Abeltje ging naar de kant van de wolkenkrabbers, meneer Tump stevende resoluut de kant van de autoweg op.

Een beetje griezelig was het wel, vond Laura, om zo alleen in het park achter te blijven, in een vreemd land tussen mensen die Engels spraken. Maar ze had Sam toch? Die bleef zo vrolijk om haar heen huppelen. Ze begon maar met de ontbijtboel op te ruimen. En alle vier de dekens vouwde ze keurig op.

8

New York

Olieve grutten, dacht Abeltje. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt!

Daar stond hij, op het trottoir van een brede avenue, waar de auto's in lange files voorbijreden, er was geen sprake van zomaar oversteken. Verschrikkelijk was het lawaai om hem heen: auto's en bussen en boven zijn hoofd vliegtuigen en dan die enorme gebouwen!

Dat was nog 's wat anders dan het warenhuis **KNOTS** in Middelum. Dat had maar vier verdiepingen en hier hadden de huizen er wel zestig, of misschien wel honderd...je moest je hoofd helemaal achterover in je nek leggen om de top te kunnen zien.

Wat zouden de jongens wel zeggen, als ze me hier zagen staan, dacht Abeltje. 'De jongens' dat waren zijn vrienden in Middelum. Als ik later thuiskom, dan zal ik het ze allemaal vertellen, dacht hij. Dan moeten ze in een kring om mij heen zitten en dan zal ik ze al mijn avonturen vertellen. In zijn

verbeelding zag Abeltje de jongens om hem heen zitten. Hij zat in het midden en vertelde: Nou daar stond ik midden in New York. En ik kende daar geen sterveling. En een herrie! En een lawaai! Maar ik was niks bang, hoor. Ik loop daar heel gewoon en ik bel aan bij zo'n wolkenkrabber en ik zeg: Kan u misschien nog een liftboy gebruiken, zeg ik...

“Hai,” hoorde hij ineens naast zich roepen. Abeltje keek verschrikt voor zich uit. Een lange Amerikaan met een lachend gezicht tikte hem op de schouder en liep toen weer door. Abeltje kreeg een kleur als vuur. Hij had daar midden op straat staan dromen, met zijn mond open en zijn hoofd helemaal in de lucht! Dat viel op! Wat een gek land eigenlijk: je kon er wel met een vliegende lift in het park gaan staan kamperen, en geen sterveling lette op je, maar als je even op straat bleef stilstaan, dan trok je de aandacht.

Ik zal maar net doen, of ik het ook druk heb, dacht Abeltje. Gewoon doorlopen of ik ergens wezen moet. En hij zette er de pas in. Maar erg vlug mocht beslist niet. ‘s Kijken, daar was hij uit het park gekomen, dat moest hij goed onthouden, en toen deze straat in gelopen.

Wat zou hij nu doen? Ergens aanbellen? Zomaar aanbellen en vragen of ze een liftboy nodig hadden? Maar hij zag nergens een bel. Wel draaideuren.

En weer stond Abeltje stil.

In het gebouw waar hij stond was het binnen in de hal een

hele drukte. Op de zesenvestigste verdieping was een vergadering van een damesclub. Het was een jubileum en er zouden wel honderd dames komen. Nu stonden er al minstens vijfenzestig beneden in die hal en ze kakelden allemaal. Telkens stapten er een paar de lift in, maar dan zagen ze weer nieuwe dames de hal binnenkomen en dan stapten ze weer uit de lift en gingen weer kakelen en riepen: “Hellooo!” Dat ging zo een hele tijd door. Nu stapten er vijftien tegelijk in de lift, maar die vijftien zagen plotseling de presidente van de damesclub binnenkomen, en alle vijftien stapten ze weer uit en gingen met uitgestrekte handen de presidente tegemoet.

De portier van het gebouw werd er kribbig van. Gaan ze nou, of gaan ze niet, dacht hij. Dat stapt maar in die lift en stapt er weer uit, ik moest hier eigenlijk meer hulp hebben. Waar is die verdraaide liftboy gebleven? Die hoort hier toch in te grijpen! Nijdig ging de portier naar buiten en keek op straat of de liftboy soms voor de draaideur stond. Nee, hij was er niet. Er stond wel een andere liftboy, een vreemde. Nette jongen, met een rood uniform aan.

“Hai!” riep de portier.

Abeltje schrok. De Amerikanen schenen hier allemaal ‘Hai’ tegen hem te roepen.

“Yes sir,” zei hij beleefd.

“Kum on!” zei de portier en wenkte hem om binnen te

komen. Abeltje stapte naar binnen. De portier vroeg hem iets; hij verstond er geen woord van, maar hij knikte maar weer: “Yes sir!”

Toen werd hij in de lift geduwd. Met hem kwamen vijftien dames de lift in, die allemaal verrukt tegen hem lachten. Blijkbaar vonden ze hem allerliefst, maar Abeltje lette daar niet op.

Hij moest nu vragen: “Welke etage, dames?” Maar hij wist niet, wat dat in het Engels was. Dus zei hij het maar gewoon op z’n Hollands.

Dat vonden de dames prachtig. Ze dachten dat hij een Frans jongetje was, speciaal aangesteld voor dit doel. Per slot was het een gewichtige, feestelijke gelegenheid, en ze vonden het leuk dat er voor hen een Frans Hftjongetje was gekomen.

Ze legden hem uit, dat ze naar de zesenvveertigste etage moesten.

Abeltje drukte op het goeie knopje en bracht ze naar boven. Met een zwierige buiging deed hij de deur voor hen open en ook dat vonden ze allerliefst. Ze aaiden hem over zijn hoofd en knepen hein in de wangen, wat hij allemaal afschuwelijk vond. Hij had het indertijd al afschuwelijk gevonden als zijn moeder hem in het openbaar in zijn wangen kneep, maar nu was het of hij met vijftien moeders te maken had.

Bij vijftien tegelijk vervoerde hij al de dames van de club

naar de zesenvestigste etage. Hij had het warm en hij was zenuwachtig en hij dacht aldoor: zou ik er iets voor krijgen? Zouden ze me hiervoor betalen? Want daar ging het per slot om. Hij wou zo graag met een beetje zakgeld in het park komen.

Voor de vierde keer daalde hij, om de volgende zending dames te halen. En juist toen hij beneden stopte en de lift met een elegante zwaai opende, kwam er nog een dame voor de vergadering door de draaideur de hal binnen.

Mevrouw Cockle Smith

Ze was heel anders dan die andere dames, dat kon iedereen dadelijk zien. Ze had een enorme cape van struisveren om. Ze had een hoed op, ook met struisveren, verder schitterde ze van de briljanten en diamanten en achter haar kwam de chauffeur van haar auto, die drie kleine hondjes droeg; het waren beige pekinneesjes met zwarte neusjes.

Alle dames die nog in de hal stonden, weken eerbiedig opzij. Want dit was mevrouw Cockle Smith! Het was dé mevrouw Cockle Smith. Ze was een van de rijkste vrouwen van heel New York, misschien wel van heel Amerika. Ze had een landhuis in Californië en een landhuis in Mexico en drie landhuizen in Canada en een villa in Frankrijk en een optrekje in IJsland en een huis in New York in Park Avenue. Iedereen wist wie ze was, want haar man, meneer Cockle Smith, had een overhemdenfabriek en bijna iedere man in Amerika droeg Cockle overhemden, vandaar dat ze zo rijk

was en zo helemaal onder de struisveren en diamanten zat. Ze kwam ook naar de vergadering van de vrouwenclub, want ze was ook lid. Vriendelijk lachte ze naar al de dames die er al stonden. En toen opeens zag ze Abeltje staan, in zijn rode uniformpje, voor de geopende lift.

Ze gaf een luide gil en viel flauw. De chauffeur liet de hondjes alledrie tegelijk vallen en ving haar net op. En al de dames om haar heen gaven kleine gilletjes van schrik; ze riepen om water, ze kwamen met flesjes reukwater en ook Abeltje kwam dichterbij om te kijken of hij iets kon doen.

Toen kwam mevrouw Cockle Smith bij, ze strekte haar armen uit naar Abeltje en riep zwakjes: “Mijn zoon.”

Ze zei het in ‘t Amerikaans natuurlijk, en Abeltje verstond er niets van, maar de dames begrepen het en waren paf van verbazing.

Mevrouw Cockle Smith was nu weer zo sterk dat ze alleen kon staan. Onmiddellijk sloot ze Abeltje in haar armen. De struisveren kriebelden in zijn neus, hij prikte zich aan haar juwelen broche, ze geurde heel sterk naar een of ander parfum. Abeltje vond het vreselijk en probeerde zich los te rukken, maar mevrouw Cockle Smith was precies een geurende waterval die over hem heen stroomde. Ze praatte nu aan een stuk door, dan weer eens tegen de dames, dan weer tegen Abeltje zelf.

“Mijn zoon...” snikte ze. “Tien jaar is hij weg geweest. Tien

jaar lang. Hij is gestolen door de indianen in Peru, toen hij nog maar vier was. Zesentwintig detectives hebben al die tijd naar hem gezocht en gespeurd, en nooit hebben ze een spoor van hem kunnen vinden. En nu staat hij hier ineens als liftboy. Als liftboy! Mijn schatje, mijn knuffeltje!”

Abeltje had er niet veel van verstaan, maar toch begreep hij, waar het eigenlijk om ging. Hij begreep dat ze hem voor haar zoontje aanzag en dat wilde hij volstrekt niet.

“Ik ben uw zoon niet,” schreeuwde hij. “Ik kom uit Holland. Ik ben Abeltje Roef en mijn eigen moeder woont in Middelum. Laat me los!”

“Zie je wel,” riep mevrouw Cockle Smith, “zie je wel, hij praat indiaans! Hij praat die barbaarse indiaanse taal. Maar ik zal heel gauw weer een Amerikaan van je maken, mijn zoon. Zeg tegen de presidente dat ik niet bij de vergadering kom,” vervolgde ze met luide stem.

Toen pakte ze Abeltje bij een arm en trok hem mee naar buiten. Al de dames die achterbleven wuifden met tranen in de ogen; de chauffeur grabbelde haastig de drie pekinneesjes bij elkaar en rende vooruit om de auto open te maken. Ondertussen worstelde Abeltje nog steeds met al de struisveren. “Help, help!” riep hij, “politie!” Maar mevrouw Cockle Smith duwde hem in de auto, een schitterende, lange, dure, nieuwe lichttroze wagen en daar reden ze, terwijl ze de hele tijd opgetogen tegen hem praatte.

Het huis van mevrouw Cockle Smith was vlakbij en het keek uit over het park. Hoewel alles er even prachtig en duur was, met vergulde trapleuningen en donkerrode, mollige tapijten en overal marmeren beelden, had Abelkje toch het gevoel, dat hij nu een gevangenis werd binnengebracht. Hij wou helemaal niet de zoon wezen van die struisveren-mevrouw! Hij wou naar zijn vliegende lift terug, in het park! Hij wou naar meneer Tump en de anderen! Hij voelde zich als een vogeltje in een vergulde kooi, daar in de prachtige kamer van mevrouw Cockle Smith.

Zij drukte op een heleboel belletjes en onmiddellijk kwamen er drie huisknechten en een kamermeisje. Ratelend begon ze bevelen te geven. Er moest een bad worden aangezet, er moest een diner worden klaargemaakt, er moesten kleren voor Abelkje gekocht worden, er moest een zilveren ledikant voor hem besteld! En meteen! Al de bedienden stoven in verschillende richtingen om het allemaal dadelijk in orde te brengen. Toen ging mevrouw Cockle Smith al haar kennissen opbellen en dat waren er blijkbaar een heleboel. “Ik heb mijn zoon teruggevonden,” riep ze door de telefoon, en Abelkje, die dit zinnetje nu al wel begreep, rilde. Hij liep hulpeloos heen en weer door de kamer. Het enige wat hem boeide was het vijvertje midden in de kamer. Het was een klein marmeren bassin met waterplanten, en mooie visjes zwommen erin rond. Stel je

voor, een vijver in de huiskamer...wat eigenaardig, dacht Abeltje en hij knielde erbij, om het goed te bekijken. “Komen jullie even langs?” riep mevrouw Cockle Smith door de telefoon naar al haar kennissen. En voor ze klaar was met telefoneren, kwamen er al kennissen binnen. De kamer was binnen het halfuur vol. Het waren hoofdzakelijk vriendinnen en Abeltje dacht: wat zijn er ontzettend veel dames in Amerika. Veel te veel! Allemaal knepen ze hem in de wangen, allemaal roken ze weer anders lekker, allemaal hadden ze mooi opgemaakte gezichten en veel bont en veren aan. Ze waren ontroerd, beurtelings kusten ze mevrouw Cockle Smith en Abeltje zelf, die griezelen achteruit deinsde. De drie huisknechten en het kamermeisje kwamen zeggen dat het bad, het bed, het diner en de kleren in orde waren gemaakt, maar niemand luisterde ernaar, want er was zoveel te praten en te kussen.

Hoe kom ik hier ooit uit, dacht Abeltje en keek mistroostig tussen al de dames door naar buiten, waar hij het park groen en verleidelijk zag schemeren.

“Kijk, John, je rammelaar heb ik nog bewaard,” riep mevrouw Cockle Smith en ze duwde Abeltje een gouden rammelaar in de handen, waardoor hij nog erger verlegen werd dan hij al was.

“Hij moet naar kostschool,” riep mevrouw Cockle Smith. “Volgende week stuur ik hem naar kostschool,” en alle dames lachten en vonden het interessant.

Toen ging de deur open en kwam meneer Cockle Smith binnen. Hij was een grote dikke man en hij vroeg direct wat er aan de hand was.

“Ik heb onze zoon terug,” riep mevrouw Cockle Smith. “Hier is hij. Johnnie!”

Meneer Cockle Smith bekeek Abeltje van top tot teen. “Hij is het niet,” zei hij toen.

Er viel een akelige stilte. Sommige vriendinnen giechelden onderdrukt.

“Hij is het wel!” schreeuwde zijn vrouw.

“Hij is het niet,” riep meneer.

“Wel!”

“Niet!”

“Laat hem dan eens wat zeggen,” zei meneer Cockle Smith kwaad. “Als hij onze Johnnie is, dan zal dat wel uit zijn verhaal

blijken!”

“Maar dat is het juist. Hij spreekt indiaans,” zei mevrouw Cockle. “Johnnie...” vleide ze, “vertel eens iets over die vreselijke indianen, die je gestolen hebben...vertel ons je levensgeschiedenis eens...”

Maar Abeltje verstond het niet. Hij begreep alleen dat hem iets gevraagd werd en hij zei: “Ik ben Abeltje Roef! Ik woon in Middelum! Ik ben met een vliegende lift hierheen gekomen. Ik ben liftjongen!”

“Klinkklaar indiaans,” zeiden alle kennissen verbaasd. “Hebben jullie niet iemand onder je vrienden, die indiaans verstaat?”

“Wacht eens,” zei meneer Cockle. “Ik heb een vriend, die een indiaan kent. Een indiaan die hier in New York woont. Gewoon in burger...zonder veren en zo. Ik zal die vriend eens opbellen en zeggen dat hij de indiaan direct hierheen moet sturen.”

Terwijl hij opbelde, begonnen mevrouw Cockle en haar vriendinnen over Abeltje te praten. Die lieve jongen, wat moest hij aan hebben? Hij kon toch niet in dat uniformpje blijven lopen? Hij moest een zwartfluwelen pakje aan, met een witkanten kraag. Net als een kleine prins. De huisknechten kwamen binnen met grote bladen lekkere dingen. Ze begonnen allemaal te eten en te drinken en Abeltje vol te stoppen met worstjes en limonade. Nog meer

kennissen werden binnengelaten; het werd feestelijk en roezig en gezellig. Alleen Abekje zelf voelde zich doodongelukkig en heel erg opgesloten...Hoe kwam hij hier ooit uit!

“t Is in orde,” riep meneer Cockle, die van de telefoon terugkwam. “De indiaan is besteld. Hij zal met dit jongetje praten en dan weten we of hij Johnnie is. Straks komt hij!”

De dag van juffrouw Klaterhoen

Wat vreemd toch, dacht juffrouw Klaterhoen, toen ze wegwandelde, 's-morgens in de zon, langs de groene tapijten van het voorjaarsgras: gisteren om deze tijd ongeveer ging ik naar warenhuis knots om een koffiepote te kopen, een gewoon filterpote, en nou ineens loop ik in New York, zomaar in het Central Park. Ik zou eigenlijk best de stad in kunnen gaan daarginds waar al die wolkenkrabbers staan. Maar ik durf niet. Stel je voor dat ik de weg kwijtraak. Stel je voor dat iemand me aanspreekt! En ik ken geen woord Engels. Bovendien, dacht Klaterhoen, bovendien wil ik maar 't liefste een paar kinderen om me heen verzamelen die wat met me zingen. Ze voelde in haar tas...daar zat de stemvork. En haar breiwerkje; wanneer ze niets te doen had, kon ze tenminste op een bankje gaan zitten breien.

Daar was een bankje, vlakbij een bloemenperk, dicht bij het water. Er stond daar in de buurt ook een klein tentje, waar een paar kinderen iets kochten. Zeker ijs...dacht juffrouw

Klaterhoen, maar toen ze dichterbij kwam en goed keek, zag ze dat die kinderen kleine zakjes kochten met gepofte maïs. De man in het tentje was goedmoedig en heel dik. Juffrouw Klaterhoen knikte tegen hem en riep: “Goedemorgen!”

“Good morning,” zei de man.

Toen begon juffrouw Klaterhoen te zingen. Ze sloeg eerst met haar stemvorm tegen een boom. Ngggggg, klonk het.. “Hoe zachtens glijdt ons bootje,” zong ze. Direct kwamen een paar meisjes bij haar staan, die keken.

“Zing maar mee!” riep juffrouw Klaterhoen en begon opnieuw: “Hoe zachtens glijdt ons bootje.”

De kinderen verstonden er geen woord van, maar het wijsje hoorden ze wel. Na een poosje zongen ze mee. Er kwamen hoe langer hoe meer kinderen, en nu en dan was er een oude heer die ook een beetje meezong.

Het gaat goed, dacht juffrouw Klaterhoen. Het gaat puik. En nu: Al in een groen groen knollen knollenland! Dat ging nog veel beter. Niemand wist wat de woorden betekenden maar ze brabbelden maar ten beetje en het werd heel vrolijk daar in het park..De kinderen gingen op het gras zitten, om haar heen. De meesten gingen eerst nog gauw een zakje gepofte maïs kopen aan het tentje, dus de dikke man kreeg het heel druk. Hij was juffrouw Klaterhoen bijzonder dankbaar, dat ze dit plaatsje had uitgekozen om haar zangles te geven, want nog nooit had hij zo’n goede klandizie gehad.

Daar begon ze weer een ander liedje. Het was: ‘Toen onze mop een mopje was’ en het viel direct in de smaak. Alle kinderen brulden het mee, en de kinderjuffrouwen en de oude heren en verschillende moeders. Ze zongen de gekste Amerikaanse woorden op het vers, en telkens weer andere, maar het hinderde allemaal niet, ze hadden erg veel plezier en het klonk leuk en dat was het belangrijkste.

Och, kijk eens, dacht juffrouw Klaterhoen, terwijl ze met haar stemvork heen en weer zwaaide, daar heb je warempel ook negerkindertjes. ‘t Is waar ook, die wonen hier ook in de stad.

De negerkindertjes, dat bleek algauw, zongen nog het mooist van allemaal. Ze hadden de wijsjes direct door en sommigen begonnen erbij te dansen.

Wat allerliefst, dacht juffrouw Klaterhoen. Wat een schatjes, en ze deed extra haar best om zo goed mogelijk zangles te geven. Ze was helemaal vergeten dat ze eigenlijk geld had willen verdienen. Het kon haar helemaal niet Schelen dat de enige die er geld mee verdiende, de dikke maïzman was. Er stonden nu honderden kinderen om haar heen, blanke en bruine en zwarte; sommigen bleven urenlang, anderen gingen na een poosje weg, maar dan kwamen er weer nieuwe, en iedereen zong, en de vogeltjes zongen mee; het was een lust voor het oor.

Tot juffrouw Klaterhoen honger kreeg. Ze voelde dat ze

niet zo goed meer zong. Ze zong vals van de honger. Hemeltje, dacht ze. Ik heb vandaag niets anders gehad dan een paar biscuitjes en een hapje zure rabarber. Zou die maïsmen me iets willen geven? Ze ging naar het tentje en strekte haar hand uit. De man glimlachte stralend tegen haar. Hij vond haar erg aardig, hij vond haar liedjes mooi en hij was zo dankbaar dat ze zoveel publiek trok, waarvan hij profiteerde. Direct gaf hij haar een grote zak vol gepofte maïs. Bovendien haalde hij een pakje sandwiches uit een la en gaf haar die ook.

“Dank u vriendelijk,” zei juffrouw Klaterhoen en glimlachte stralend terug.

“Koffie?” vroeg de man.

“Alstublieft,” zei juffrouw Klaterhoen.

Hij schonk haar een grote kom koffie in en voor zichzelf ook een. En de man vertelde over het park, vertelde over New York, vertelde over zijn tentje, maar juffrouw Klaterhoen verstond er niets van. Ze knikte en ze glimlachte vriendelijk.

Al de kinderen om hen heen werden ongeduldig. Ze wilden zingen en als er niet gezongen werd, wilden ze weg.

“Vooruit dan, nog een keertje,” zei juffrouw Klaterhoen, zette haar koffiekom weg en begon weer aan: “Al in een groen groen knollen knollenland.” Ze kenden het nu allemaal en het was een alles overstelpend kinderkoor.

De maïsmen sloeg de maat met: een houten lepel en zong ook mee.

Toen het uit was, zei juffrouw Klaterhoen: “Ziezo.” Ze nam haar stemvork en haar tas, ze wuifde de kinderen goedendag en ging weer terug, op weg naar de lift. Een paar kinderen hingen aan haar rokken en smeekten haar om door te gaan, maar zij vertelde hun vriendelijk in het Hollands dat het nu uit was en dat ze naar huis moesten. Ze begrepen het en riepen: “Goodbye!”

Toen juffrouw Klaterhoen alweer een heel eind verder was, op weg naar ‘huis’, hoorde ze achter zich een vreselijk gehijg.

Ze keek om en zag de maïsmen. Hij was erg dik en kon niet zo goed hardlopen, maar hij draafde zo hard als hij kon. Hij stamelde enkele woorden, maar juffrouw Klaterhoen begreep er niets van.

De man had namelijk bedacht, toen zij weg was, hoe heerlijk het zou zijn, als deze dame iedere dag in het park zou komen zingen. Het gemakkelijkste zou zijn, bedacht hij, wanneer zij met hem zou trouwen. Dan kon hij haar altijd meenemen naar het park en terwijl zij zangles gaf, zou hij gepofte maïs verkopen.

Nu waggelde hij dus vlak achter haar aan en probeerde haar dat allemaal duidelijk te maken. Hij zei herhaaldelijk met nadruk: “Marry me...” dat betekent...met me trouwen...

“Ik heet geen Merrie Mie,” zei juffrouw Klaterhoen. “Ik heet gewoon Marie. En ik heb u het recht niet gegeven om me bij de naam te noemen, voor u ben ik juffrouw Klaterhoen.”

“Merrie Mie...” smeekte de man. “Kla-ter-hoen,” zei zij met klem.

Hij begreep dat ze zo niet verder kwamen en daarom pakte hij haar bij de arm en keek haar smekend aan.

Maar daar was juffrouw Klaterhoen niet van gediend. “Gaweg,” zei ze. “Blijf van me af man.” Ze werd een beetje bang voor hem. Als hij zomaar een man geweest was, had ze hem met haar stemvork op zijn hoofd geslagen, maar nu bedacht ze, dat hij haar gelaafd had met koffie, brood en gepofte maïs en dat het heel erg ondankbaar zou zijn om iemand met een stemvork te slaan, die haar van de hongerdood gered had, als ‘t ware.

Daarom glimlachte ze nog maar eens tegen hem, rukte zich los en begon hard te rennen in de richting van de lift.

Nu wist de maïsman niet meer hoe hij het had. Hij had haar ten huwelijk gevraagd, zij had geglimlacht en toch liep ze weg. Daarom begon hij maar achter haar aan te hollen, met zijn korte dikke beentjes, terwijl hij allerlei smeekbeden stamelde.

O, dacht juffrouw Klaterhoen, wat ben ik begonnen. Was ik maar in Middelum. Maar daar in de verte is de lift,

gelukkig. Nog even...En ze spande zich in tot het uiterste om zo snel mogelijk het veilige punt te bereiken.

De dag van meneer Tump

“Nu zullen we eens kijken of we zaken kunnen doen,” mompelde meneer Tump, toen hij zich ‘s-morgens op weg begaf.

Zijn tas met mottenballen had hij onder de arm en terwijl hij met ferme pas in de richting van de wolkenkrabbers liep, probeerde hij een plan te maken.

Zovéél mottenballen heb ik niet, dacht hij. Ik moet proberen ze per stuk te verkopen, en zo duur mogelijk. Wat zal ik doen? Zal ik een groot warenhuis binnengaan en op de tapijtafdeling gaan vragen of ze iets tegen motten nodig hebben? Nee, dat lijkt me niet verstandig. Grote warenhuizen hebben vast al allerlei anti-motdingen in huis.

Weet je wat, ik ga maar gewoon aan de rand van het park staan, bij een drukke ingang.

Daar stond hij dan, meneer Tump, met zijn jekker en zijn bontkraagje. Zijn hoed had hij afgezet, want het was warm en zonnig. Zijn zakdoek legde hij op de grond en daar boven

stalde hij de mottenballen uit.

“Anti-mot!” riep hij met stentorstem. “Het middel tegen motten!”

Hij had het liever in het Engels geroepen, maar hij wist niet wat het in het Engels was. Gek, dacht hij, ik spreek vloeiend Engels, maar hier in Amerika kan ik het opeens niet zo goed meer.

“Prachtige balletjes tegen de mot!” riep hij. “Patent anti-motballen!”

Algauw kwam er een kringetje mensen om hem heen staan. Het waren meest dames, nieuwsgierige dames, die zoiets niet gewend waren en eens wilden zien wat er eigenlijk aan de hand was.

Meneer Tump wond zich vreselijk op. Hij probeerde met gebaren uit te leggen, waarvoor de mottenballen bestemd waren. Hij wees op z'n kleren, hij wees op de balletjes, hij maakte een beweging van vliegen en fladderen, hij sloeg denkbeeldige motten dood in de lucht en daarbij hield hij een redevoering in het meest brabbelige Amerikaans dat men zich zou kunnen bedenken.

Niemand verstond er ook maar één woord van. Maar een man kwam dichterbij en vroeg om zo'n mottenbal.

“Een dollar,” riep meneer Tump.

De man gaf hem een dollar en kreeg de mottenbal. Maar hij was de enige, die er een kocht. Alle andere mensen keken

geamuseerd toe, terwijl de man met de bal wegging. Niemand verder had zin, om een dollar te geven voor een ding waarvan je niet eens wist was het was en waarvoor het diende.

Maar meneer Tump had moed gekregen door die ene verkoop. “Kum on!” schreeuwde hij, “een dollar voor een juweel van een mottenbal, uw hele verdere leven geen mot meer, voor één dollar!”

De mensen stonden zwijgend om hem heen...een grote klomp mensen en daar achteraan was eensklaps een gedrang en rumoer. Er drong zich iemand naar voren. Het was de man die zo-even de mottenbal gekocht had. Hij had een politieagent bij zich en hij wenkte en zwaaide boos met zijn armen. Hij en de politieagent kwamen op meneer Tump af. Want wat was het geval? De man had de mottenbal opgegeten. Hij dacht dat het een snoepje was, hij had het verkeerd begrepen. En het was afschuwelijk geweest en helemaal niet lekker; daarom had hij een agent aangeklampt om die bedrieger in het park, die vreemdeling met zijn bontkraagje, onmiddellijk te laten arresteren.

Meneer Tump zag wat de bedoeling was. Hij liet er geen gras over groeien. Vlug grabbelde hij de balletjes bij elkaar in de zakdoek, smeed ze in zijn tas, pakte zijn hoed en baande zich een weg door de menigte. De mensen riepen hem van alles na, maar met een paar flinke elleboog-douwen was hij buiten het bereik van de groep omstanders. Hij zette het op

een lopen, zo hard hij kon. Maar de agent kwam achter hem aan.

O jee, o jee, dacht meneer Tump. Wat heb ik gedaan... Wat stom om een mottenbal voor een dollar te verkopen.

Nu word ik wegens oplichterij gepakt. En nu kom ik in de gevangenis. Onder het lopen bedacht hij dat de gevangenis hier Sing-sing heette. Hij had er eens een film van gezien: een man in een gestreept pak in een cel. Vreselijk, dacht hij kreunend, ik wil niet in de gevangenis. En hij liep zo hard als hij maar kon.

Nu was hij het park uit en liep tussen het gewoel van honderden mensen op een trottoir in een drukke straat. Hij begreep wel dat hij hier niet meer zo kon rennen. Dat zou veel te veel opvallen. Hij moest juist proberen gewoon tussen de mensen te verdwijnen. Misschien zou de agent hem nu uit het oog verliezen. Zo onopvallend mogelijk bewoog hij zich tussen de voorbijgangers. Liep die agent nog achter hem? Zaten ze hem op de hielen?

Een fluitje...hij hoorde een fluitje...was dat de politie?

O, wat moet ik doen, kreunde meneer Tump zachtjes.

Toen zag hij een paar dames en heren die een huis binnengingen. Zonder er verder bij na te denken liep hij gewoon mee. Het was een prachtig huis, dat zag hij wel, er was een marmeren gang, er waren marmeren trappen met wit marmeren beelden en donkerrode fluwelen lopers en er

kwam een huisknecht aan om hen te begroeten. De twee dames en de twee heren, die vlak voor meneer Tump waren binnengegaan, werden heel beleefd door de huisknecht ontvangen.

Tja, dacht meneer Tump, en nou ik...Hij zal me direct de deur uitgooien, die opgedirkte huisknecht met zijn mooie livrei. Maar eerst zal ik hem proberen een mottenbal te verkopen, dan win ik tenminste tijd. En ondertussen is dan die agent op straat wel het spoor kwijtgeraakt.

Nu kwam de huisknecht naar hem toe. Daar zal je 't hebben, dacht meneer Tump. Maar nee, de huisknecht boog heel onderdanig voor hem en strekte zijn hand uit om de hoed en de jas van meneer Tump aan te nemen.

Wat heb ik nou aan mijn pet hangen, dacht meneer Tump. Heel verschrikt deed hij zijn jas uit en gaf zijn hoed af. Hij werd samen met de anderen binnengelaten in een grote ruimte, waar het blijkbaar feest was. Er klonk vrolijke dansmuziek; er waren grote bloemstukken...prachtige orchideeën en rode rozen.

Toen meneer Tump daar binnenkwam, zijn hoofd vuurrood van het harde lopen, zijn ogen verschrikt en dodelijk verlegen, toen verstomde het gesprek...de mensen riepen: "Aaaaah" en er kwam een grote brede heer op hem toe, die zei: "Aaaaah, there you are." Dat betekent: "Ha, daar bent u dus."

Nu begreep meneer Tump er helemaal niets meer van. Werd hij hier dan verwacht? Wie kende hem hier, in deze grote stad, in dit prachtige huis?

“Hallo,” zei hij maar. Het leek hem het enigste wat hij kon zeggen.

Er kwam een dame naar hem toe, die allerliefst tegen hem lachte en haar hand uitstak. Ze zei ook: “Hellooooo!”

“Hellooooo!” zei meneer Tump weer.

Ze nam hem bij de hand en liep met hem door de zaal. Want dit was geen kamer meer, het was een soort van zaal met prachtige glimmende parketvloeren en palmen met een strikje ertussen dat zachtjes walsen speelde.

De dame vroeg hem van alles, maar meneer Tump verstond het niet. Daarom zei hij maar: “Yes, miss,” en “No, miss,” dat leek hem het beste. Ze lachte steeds en bracht hem naar een tafel waaraan verschillende mensen zaten, allemaal met een bordje in hun hand. Ze aten verrukkelijke kleine slaatjes.

“Johnnie,” riep de mevrouw, die hem bij de hand hield. En toen zag meneer Tump ineens Abelte zitten. Abelte zat daar tussen die vreemde mensen aan het tafeltje. Hij had een zwartfluwelen pak aan met een kanten kraag. Hij at van een slaatje, met een doodongelukkig gezicht.

Meneer Tumps mond viel wijd open van verbazing. “Hellooooo!” zei hij.

Het wordt benauwd

Wanneer Abeltje plotseling een engel uit de hemel had gezien, zou hij niet gelukkiger hebben kunnen zijn.

Voor hem was op dit moment meneer Tump een soort engel, regelrecht uit de hemel!

“Helloooo!” zei hij ook.

“Johnnie,” zei mevrouw Cockle Smith, want zij was de dame die meneer Tump zo vriendelijk aan de hand voerde, “Johnnie, hier is een indiaan die jouw taal spreekt en vertel nu maar aan hem wat je allemaal beleefd hebt.”

Meneer Cockle Smith kwam er ook bij staan en alle gasten vormden een grote kring om hen heen. Ze waren er allemaal van overtuigd, dat meneer Tump de indiaan was, die ze hadden besteld. Het was niet zo verwonderlijk dat ze hem voor een indiaan aanzagen. Van dat harde lopen had hij een donkerrood gezicht, en hij had iets wilds over zich, door de angst. Hij had best een indiaan kunnen zijn, in burger. En ze verwachtten de indiaan immers? Welnu, hier was hij dan!

“Hoe kom jij hier?” vroeg meneer Tump.

“Hoe komt u hier?” zei Abeltje.

“Ze verstaan elkaar,” riep mevrouw Cockle Smith. “Zie je wel, dat het onze Johnnie is? Anders zou hij toch geen indiaans verstaan?”

“Toevallig kwam ik hier binnen,” zei meneer Tump.

“Maar jij? Waarom heb je dat malle apenpak aan?”

“Ze denken dat ik hun zoontje ben,” zei Abeltje. Hij kreeg tranen in de ogen. Het was allemaal zo akelig. “Kunt u niet zeggen, dat ik Abeltje ben? Dat ik niets met ze te maken heb? Die mevrouw heeft me gewoonweg geroofd. Ze heeft me mijn uniform afgepakt! Ze heeft me hierheen gesleept in haar auto en nu moet ik hier blijven. En ik moet hun zoon wezen. En dat wil ik niet!”

In een adem ratelde Abeltje dit allemaal af. Meneer Tump dacht één seconde na, voor hij antwoordde. Hij begreep dat hij hier met list en handigheid moest ingrijpen. Hij wist nog steeds niet, waarom ze hem hier bij deze jongen gebracht hadden, hij wist niets van het indianenplan, maar...hij moest handelen.

Hij greep Abeltje bij de arm, wees op zichzelf, wees op de deur en zei: “Alone...speak alone...”

Dat betekent: alleen spreken...Gelukkig kende hij deze woorden Engels.

“O, ze willen even samen spreken,” zei mevrouw Cockle.

“Dat kan. Laat ze even samen in de zijkamer.”

Meneer Cockle voerde de twee de zaal uit. Iedereen keek hen fluisterend na.

“Hier kunt u even rustig met hem spreken,” zei meneer Cockle Smith tegen meneer Tump. “Thank you,” zei meneer Tump.

Ze waren alleen.

“O,” riep Abeltje, “wat fijn, dat u gekomen bent! Wat ben ik blij!”

“Ja wacht ‘s knaap,” zei meneer Tump. “Nu moeten we nog zien hier uit te komen. Is er eigenlijk iemand op de gang?” Hij sloop naar de deur en keek op de gang. “Geen sterveling,” fluisterde hij. “Kom mee, zachtjes.” Hij greep Abeltje bij een arm en sleepte hem de gang op. In een minimum van tijd waren ze bij de voordeur. Heel zachtjes deed meneer Tump de zware voordeur open. Ze hoorden binnen duidelijk de dansmuziek en geroes van stemmen.

Hij duwde Abeltje de stoep op en zei: “Wacht hier even op me.”

Toen wandelde hij snel terug door de marmeren gang. Opzij was een soort van garderobe. Daar hing zijn jekker met de bontkraag. Daar hing ook zijn hoed. Meneer Tump deed het jekkertje aan en zette zijn hoed op. En juist toen hij daarmee klaar was, kwam er een huisknecht de trap af. Hij droeg in zijn ene hand het rode uniform van Abeltje, in de

andere hield hij een borstel. Blijkbaar was hij van plan dit uniformpje eens flink te gaan afborstelen.

“Senk joe verrie muts,” prevelde meneer Tump en pakte vriendelijk maar beslist het uniform uit de handen van de huisknecht.

Toen bewoog hij zich pijlsnel in de richting van de deur, sleurde Abeltje mee de stoep af en samen verdwenen ze in de woelige straat.

Volkomen verbluft stond de huisknecht in de gang, de borstel nog opgeheven.

Meneer Tump voerde Abeltje de eerste de beste zijstraat in. “Kom,” hijgde hij, “we moeten gauw zien ergens een café te vinden of zoiets, want ze komen ons natuurlijk achterna. Hier is een soort cafetaria.”

Ze gingen binnen in een zaak, die in Amerika een drugstore heet, een drogisterij, maar wat je bij ons een cafetaria zou kunnen noemen.

“Hè hè,” zei meneer Tump, “zijn dat even avonturen?” Ze gingen ieder op een hoge kruk zitten, aan de toonbank en meneer Tump bestelde voor ieder een broodje en een flesje Coca-Cola.

“Hebt u geld?” fluisterde Abeltje.

“Een dollar,” zei meneer Tump. Hij rilde, terwijl hij het zei, en hij keek snel om zich heen, of er geen agent in de buurt was, die hem zou kunnen arresteren.

Ze aten het broodje een beetje schichtig op, maar toen er geen agent kwam en geen meneer of mevrouw Cockle Smith, werden ze een beetje rustiger en Abeltje vertelde zijn hele avontuur...Meneer Tump vertelde niet alles wat hij beleefd had, want hij schaamde zich een beetje omdat hij een hele dollar had gevraagd voor één mottenbal, die het arme slachtoffer ook nog had opgegeten.

“Weet je wat?” zei meneer Tump. “Ga nu even daar achter naar de toiletten en doe je uniform weer aan. Dat gekke zwartfluwelen pak! Je lijkt precies de kleine Lord!”

“Ja, afschuwelijk hè?” zei Abeltje en keek met afgrijzen naar het pak dat hij aan had. Hij ging even weg en kwam terug in rood uniform, en het fluwelen pronkpak droeg hij over de arm.

De man achter de toonbank, die hen bediend had, keek wel een beetje vreemd op, toen het zwartfluwelen jongetje ineens een liftjongen geworden was. Hij zei iets, maar ze verstonden het niet.

Meneer Tump stond op en betaalde. “Hier,” zei hij, toen ze de drugstore uitgingen. “Voor joe!” En hij wierp de man achter de toonbank het kleine-Lord-pak toe.

Alweer bleef er iemand verbluft achter.

Gevlucht

“**D**aar!” zei meneer Tump. “Kijk, daar staat ie.”
“Hoera!” schreeuwde Abeltje. “Daar is onze goeie ouwe lift.”

Urenlang hadden ze gezworven, want ze konden de plek in het park niet terugvinden. Door hun gekke avonturen hadden ze niet precies de weg in de gaten kunnen houden, dus duurde het heel lang voor ze het goede spoor terugvonden. Maar daar, tussen de bomen, vlakbij het blauwe watertje, daar stond de lift op hen te wachten.

Kijk eens, wat een mensen, zei meneer Tump. Jawel, er stonden een heleboel mensen om de lift heen. Politie was er ook bij. Meneer Tump voelde zijn hart vlak onder zijn boord kloppen. Politie! dacht hij paniekerig. Dat moet voor mij zijn. En ook Abeltje voelde iets van schrik. Ze waren het liefst meteen omgedraaid om zich uit de voeten te maken, maar toen zagen ze in de deur van de lift een klein figuurtje staan. Het was Laura, met het konijn Sam op de arm.

“Kom mee,” zei Abeltje, “we moeten Laura te hulp komen.” Samen drongen ze door de mensen heen en riepen: “Wat is er aan de hand, Laura? Wat willen ze van je?”

“Ze willen van alles weten,” riep Laura. “En ik versta ze niet.”

Twee politieagenten stonden met hun opschrijfboekjes als rotsen in de branding. Het waren grote agenten met blauwe ogen en heel vriendelijke gezichten. Geduldig en goeïg vroegen ze Laura telkens weer allerlei dingen. Maar ze verstond het niet. Toen ging meneer Tump vlak voor haar staan en brabbelde iets in het Amerikaans. De agenten gingen weer vragen.

“Ze willen weten wat we hier doen,” zei meneer Tump. “Ze willen weten wie we zijn en uit wat voor land we komen.”

“Holland!” brulde hij. “We komen uit Holland. We zijn in de lift gekomen. De vliegende lift. Hierzo, de lift die vliegen kan. De flaaïng lift!”

De agenten schudden met hun hoofden. Ze begrepen het niet.

Ineens was er een nieuwe opschudding. Er kwam iets aangehold. Iets heel schichtigs. Het was Klaterhoen. Achter haar holde de maïsman. Hijgend en blazend liep Klaterhoen een paar passen voor hem uit en kermde: “Help me toch... die man wil me schaken!”

De maïsman jammerde nog steeds: “Merrie mie!”

De agenten draaiden zich nu een kwartslag om, ten einde naar dit nieuwe verschijnsel te kijken. Juffrouw Klaterhoen klampte zich aan een van de agenten vast en murmelde: “Red mij.”

En op dat moment kwam er van een heel andere kant van het park een soort optocht aan. Ook daarbij was de politie vertegenwoordigd. Het waren mooi aangeklede dames en heren. Voorop liep een dame met een hoed vol struisveren en naast haar een chauffeur met drie kleine pekinneesjes op de arm. Ze bewogen zich haastig en druk gesticulerend in de richting van de lift.

Abeltje gaf meneer Tump een duw en riep: “Daar komen ze! Kijk!”

Meneer Tump keek ook en stond verstijfd van schrik. De politieagent die bij het groepje was, riep al “Hai!” De kennissen die erachter liepen schreeuwden iets en zwaaiden met hun armen en mevrouw Cockle Smith was rood en boos en opgewonden.

Toen deed Abeltje het enig juiste. Hij deed precies wat hij moest doen.

Een voor een duwde hij ze naar binnen: Eerst meneer Tump, toen Laura met het konijn op haar arm, toen rukte hij juffrouw Klaterhoen uit de arm van de grote agent. Hij duwde ze allen de lift in. Nog voor het gezelschap van mevrouw Cockle Smith de lift had bereikt, was Abeltje als laatste zelf

naar binnen gesprongen. Hij sloeg de deur dicht.

Toen drukte hij op het bovenste knopje. Een seconde leek het of de lift zou blijven staan en of al die mensen daar buiten zich op dit wankelende ding zouden storten, om hen met geweld weer naar buiten te sleuren. Maar er kwam een lichte trilling in de ijzeren kooi...een schok...en hup, daar steeg de lift hemelwaarts, pijlsnel...loodrecht naar boven.

Ze verdrongen zich voor de glazen deur...Abeltje, meneer Tump, juffrouw Kiaterhoen en Laura.

Beneden zich zagen ze het park met de groene grasvelden en de bomen, die kleiner en kleiner werden. Ze zagen de klomp mensen staan, die naar boven wezen. Het gaf hun een heerlijk gevoel van vrijheid, zo, op deze manier te ontvluchten, geen vragen meer te beantwoorden. Zomaar doodeenvoudig...omhoog te vliegen.

Eén van de mensen beneden wuifde. Eentje maar. Het was de maïsmen.

Als we Laura niet bij ons hadden...

“Pffft...” zei Abelje en zonk neer op het bankje. “Pffft...”

“Ja, zeg dat wel,” bromde meneer Tump. Hij veegde zich de druppels van het rode voorhoofd. “Wat een stad...wat een reis...”

Toen keerde hij zich tot juffrouw Kiaterhoen. “Wat was er met u aan de hand?” vroeg hij. “Werd u achtervolgd? Ook door de politie?”

“Door de politie?” zei juffrouw Kiaterhoen snibbig. “Mijn leven lang ben ik niet met de politie in aanraking gekomen, Jozias, en ik zal ook nooit met de politie in aanraking komen. Nee, het was een individu.”

“Zo zo,” zei meneer Tump. “En wat wou dat individu?”

“Het was de man van de gepofte maïs,” zei juffrouw Kiaterhoen. “Ik heb de hele morgen zangles gegeven in het park en dat ging uitmuntend! Uitmuntend. De Amerikaanse kinderen zijn muzikaal, en vlug van aannemen. Vooral de negerkindertjes hadden de wijsjes zó door. Ik hoop nog eens

vaker in New York zangles te geven in het openbaar...Heerlijk was het!”

“Maar waarom werd u dan achtervolgd?” vroeg Abeltje.

“Wel, die man met de gepofte maïs stond vlak naast mij in een tentje. Hij verkocht gepofte maïs aan al die kinderen. Vriendelijk was hij genoeg, hoor, daar niet van. Het was een beste brave man...in ‘t eerst.” Juffrouw Klaterhoen pauzeerde even en keek naar beneden. De stad New York was helemaal uit het gezicht verdwenen. Ze vlogen boven de wolken, nog steeds loodrecht omhoog.

“En toen?” vroeg Abeltje.

“Toen ik honger had, gaf hij me boterhammen en gepofte maïs,” zei juffrouw Klaterhoen dromerig.

“Nou,” zei meneer Tump, “ik vind dat geen reden om die meneer een individu te noemen.”

“Dat is zo,” zei juffrouw Klaterhoen. “Maar toen ik wegging, heeft hij me **ACHTERVOLGD**. Hij heeft me zo nadrukkelijk **ACHTERVOLGD** dat ik er bang van werd. Hij riep aldor: Merrie Mie. Nou,” zei juffrouw Klaterhoen, “en u weet wel, ik heet helemaal geen Merrie Mie. Ik heet gewoon Marie, en dat hoefde hij ook heus niet tegen me te zeggen.”

“Zei hij Merrie Mie?” vroeg meneer Tump.

“Krek zo,” zei juffrouw Klaterhoen.

“Wel,” zei meneer Tump, “dat schrijf je: Marry me, en dat betekent: wil je met me trouwen? Die man had eerbare

bedoelingen, Klaterhoentje. Je hebt een echt huwelijksaanzoek gehad.”

“Is ‘t waarachtig,” zei juffrouw Klaterhoen verbluft. Toen keek ze weer naar buiten, alsof ze nog wou proberen de maïsmen terug te zien. Maar alleen wollige witte wolken dreven daar onder haar voorbij.

“t Is zonde...” prevelde ze...“dat had ik niet achter hem gezocht...”

“Tja, we kunnen nou niet meer terug,” zei Abeltje.

“Wat denk je wel...” zei juffrouw Klaterhoen vinnig. “Denk je dat ik zit te wachten op een man? En nog wel een man die met gepofte maïs staat? Met een tentje in het park? Niks hoor!” Ze snoof.

“Nou...” zei Laura...“ik ben blij dat u het niet gedaan hebt, Klaterhoen. ‘t Is veel gezelliger dat we allemaal weer bij mekaar zijn.”

Daar leefde Klaterhoen helemaal van op. “Is het niet zo?” vroeg ze. “We gaan het ons genoeglijk maken in de lift. Hoe is het met jullie gegaan?” vroeg ze aan meneer Tump en Abeltje. “Wat hebben jullie beleefd? En waarom zijn we eigenlijk zo hals over kop gevlucht? En waarom stonden al die mensen en al die agenten om de lift heen?”

“We zijn ook achtervolgd,” zei meneer Tump. “Ik door de politie...” hij aarzelde even...hij wist niet goed of hij het verhaal van de mottenbal voor een hele dollar zou vertellen

of niet. “In elk geval,” ging hij door, “in elk geval kwam ik toevallig in een groot, duur, mooi huis terecht en daar vond ik deze jongeman.”

“Aaach,” zei Laura, “hoe kwam je daar dan, Abeltje?”

“Ik ben echt geschaakt,” zei Abeltje. “Ik ben meegenomen door een soort miljonairsdame, die dacht dat ik haar zoontje was.” Hij vertelde nu het hele verhaal.

“Tjee,” zei Laura. “Je had dus een miljonair kunnen worden, weet je dat? Je zou heel rijk geweest zijn, als je daar was gebleven.”

“In een zwartfluwelen pak...” bromde Abeltje. “Met allemaal dames om me heen die me zoenden...niks hoor...”

Toen vertelde meneer Tump hoe ze elkaar gevonden hadden en hoe ze samen stiekem waren uitgeknepen en hoe ze nog net bijtijds ontsnapt waren omdat de hele familie Cockle Smith met honden en chauffeur en kennissen en politie al vlakbij waren, in het park.

“Maar nu onze kleine Laura,” zei meneer Tump. “Wat heb jij uitgevoerd, meisje? Waarom kwam de politie naar je toe? Waarom stonden al die mensen om je heen?”

“Eerst een kopje koffie,” zei Laura en ze liep naar een hoekje van de lift.

“Koffie?” vroegen ze allemaal verbaasd. “Hoe kom jij aan koffie?”

“Gekregen,” zei Laura. “Een hele koffie-installatie. Kijk,

een soort kampeertoestel, met spiritus, om koffie te zetten. ‘t Is in een wip gebeurd.’

Ze stonden verbluft te kijken, terwijl een verrukkelijke geur van koffie de hele lift vulde.

“En broodjes heb ik ook,” zei Laura. “En chocola heb ik ook, dozen vol! Gaan jullie maar zitten, dan schenk ik in.”

Terwijl Laura hun allemaal broodjes uitreikte en ze van hun koffie slurpten, vertelde ze wat haar was overkomen.

“Ik heb toeren gemaakt,” zei ze. “Vlak voor de lift, op het gras. En hierzo, Sam, heeft me geholpen. Die kan op zijn voorpootjes staan. Laat eens kijken, Sam, vooruit, óp.”

Sam was werkelijk een wonderkonijn. Hij draaide eerst even in het rond, hief toen zijn achterpoten op en stond op zijn voorpoten.

Meneer Tump lachte daverend. “Heb jij hem dat geleerd? Of kon hij het al?” vroeg hij.

“Hij kon het al,” zei Laura. “Ik heb alleen uit moeten vinden wat hij allemaal kan. Hij kan ook op zijn achterpoten lopen, en hij kan een beetje dansen. Hup...Sam!” Sam hief zich geduldig op zijn achterpoten en maakte zulke gekke bewegingen dat het precies een foxtrot leek.

Het was een prachtvertoning en allemaal moesten ze er erg om lachen.

“Zie je wel?” zei Laura. “En ik zelf heb al mijn kunsten gedaan, zodat we samen een heel nummer waren. Een echt circusnummer. De hele morgen zijn er mensen wezen kijken, soms wel honderd tegelijk. Ze wilden me geld geven. Maar ik heb alsmaar van ‘nee’ geknikt als ze me geld wouwen geven.”

“Waarom?” vroeg meneer Tump verbaasd.

“Och,” zei Laura blozend, “ik dacht...jullie waren allemaal naar de stad gegaan om geld te verdienen...Klaterhoen en u en Abeltje...ik dacht zo...geld krijgen we genoeg, dacht ik, ik vraag liever om eten, dat kunnen we altijd gebruiken...”

Ze keek een beetje angstig, alsof ze bang was, dat ze verkeerd had gehandeld.

Maar de anderen voelden zich opeens erg beschaamd, ‘t

Was waar...zij waren 's-morgens zo vol goede moed en zo dapper weggegaan van de lift, om daar in dat grote New York geld te verdienen, en wat hadden ze verdiend?

Klaterhoen had geen cent meegebracht, die had gratis les gegeven. Abeltje had zelfs geen fooitje gekregen met zijn liftwerk. Meneer Tump had een hele dollar verdiend...hij werd nog bleek van schrik als hij er aan dacht...een hele dollar voor één anti-motbal...en die dollar had hij nog opgemaakt ook met Abeltje in een cafetaria. Nee, ze hadden het er lelijk bij laten zitten.

“Jij bent een reuzemeid...” zei meneer Tump ineens met daverende, joviale stem. “Jij bent tenminste verstandig! Zelfs al hadden we geld verdiend, dan hadden we er hier in de lift, kilometers boven de aarde, nog niets aan gehad. Maar jij hebt eten gevraagd. En koffie! En wat voor koffie.”

Ze zwegen allemaal, om met welbehagen van die Amerikaanse koffie te genieten.

“En broodjes,” zei Laura. “En een soort bolussen!”

“Mmmm,” zei Klaterhoen.

Een halfuur lang praatten ze niet, daar in die lift boven de wolken. Ze aten.

Naar het zuiden

“De eerste dame, die me geld wou geven,” zei Laura, “was een heel lieve dame, die vooral de kunsten van Sam prachtig vond. Ik zei: No...geen money, no, brood! Maar ze begreep niet wat brood was. Toen zei ik weer: No, geen money, no, koffie. En kijk, dat begreep ze.”

“Ja,” zei Abeltje, “want koffie is daar ook koffie, je schrijft het coffee!”

“Nou en toen keek die dame heel verbaasd,” vervolgde Laura. “En ze wou binnen in de lift kijken. Ze wou blijkbaar zien, hoe ik daar koffiezetten. Er was alleen maar die kale lift en dat liet ik haar zien. En toen hebben we met gebaren gesproken. Ik heb haar verteld, hoe ik graag koffie zou zetten, en zij heeft gezegd dat ik dan toch ook een kastje moest hebben, om de boel op te zetten. Toen is ze weggegaan en een poosje later kwam ze met haar zoonje terug. En die droeg dit kastje en zij droeg het koffiezetstel.”

“Wat praktisch,” zei Klaterhoen. “Wat een aardige

mensen zijn er in New York!”

“En van een meneer kreeg ik broodjes,” zei Laura. “En van een meisje kreeg ik messen en vorken.”

“Hadden ze dat dan allemaal bij zich?” vroeg Abeltje.

“Nee,” zei Laura, “ze zijn het allemaal voor me gaan halen.” En van blijdschap maakte ze een hoogstand en duikelde driemaal over de kop, zodat de koffiekkan wiebelde op het kastje. Ze keken alledrie lachend toe en konden zich ineens voorstellen dat mensen een uur gingen lopen, om voor Laura koffie en koffiemachines en tafeltjes en messen en vorken te halen...zomaar!

“En toen kwam de politie,” zei Laura, “en vroeg wat dat allemaal betekende. En ze verstonden mij niet en ze wilden ons meenemen, Sam en mij, maar die wou lekker niet.”

“Nou kan het lekker niet meer,” zei Abeltje.

“We hebben alleen nog geen vitrage,” zei Klaterhoen zuchtend.

“Daar heb je haar weer met d'r vitrage,” zei meneer Tump.

“Een behoorlijk huis, hoe klein ook, moet vitrage hebben,” zei Klaterhoen snibbig.

“Als we weer landen,” zei Abeltje, “dan mag Laura hoogstandjes maken en ditmaal om vitrage vragen.”

“Ja, als we weer landen,” zei meneer Tump. “Daar zeg je zoiets. Hoe zit het, varen we rechtuit, of gaan we nog

omhoog?”

“Allang weer rechtuit,” zei Abeltje met een gezicht van een ervaren piloot.

“We gaan steeds naar het zuiden, kijk daar in het westen gaat de zon al onder.”

“Warempel,” zei Klaterhoen. “Alweer een dag om. Voordat we aan landen denken zullen we ons maar eens gemakkelijk installeren en lekker slapen.”

Abeltje zei een beetje treurig: “Nou weet mijn moeder nog steeds niet hoe ik verdwenen ben!”

“En mijn vrouw ook niet,” snikte meneer Tump radeloos. “Die heeft nu alle vrienden van me opgebeld en alle café’s in Middelum en alle lunchrooms, en ik ben nergens...”

“Kom, Jozias,” zei Klaterhoen, “kom Abeltje. Niet de moed laten zakken! We zijn heelhuids in New York geland, we zijn er heelhuids weer uit vertrokken! Je zult zeggen dat ik gemakkelijk praten heb, want op mij zit geen familie te wachten...”

“Op mij ook niet,” zei Laura. “Alleen tante. En die kan het vast niks schelen.”

“Goed,” zei Klaterhoen, “voor Jozias Tump en voor Abeltje is het dus het akeligste. Maar je moet maar zo denken: Er is toch niets aan te doen. We kunnen nu geen telegram versturen, we kunnen geen brief schrijven, we kunnen niets doen, dan maar kalm gaan slapen. En eerst nog een liedje

zingen.”

Ze haalde haar stemvork voor de dag en sloeg aan. Ngggg... klonk het.

“t Zonnetje gaat van ons scheiden...” zong Klaterhoen. Ze zongen het allemaal mee. Inderdaad verdween in het westen langzaam de zon. Onder hen dreven witte zachte donzige wolken voorbij. Het leken wel klodders slagroom. Hier en daar waren ze roze gekleurd, door de zon, het was een sprookjesachtig gezicht. Er was niets om bang voor te wezen; je had het gevoel dat, zelfs wanneer de lift zou vallen, je heerlijk zacht terecht zou komen in die grote stukken witte en roze slagroom.

Toen het liedje uit was, verbleekte ook de laatste streep roze van de ondergaande zon, de wolken werden nu grauwig, en haastig hing Klaterhoen de geruite deken voor de liftdeur. “Ziezo, het is slapenstijd,” zei ze. “Hebben jullie allemaal je deken?”

“Sam heeft geen deken,” zei Laura. “Och, Sam heeft geen deken.”

“Konijnen hebben geen dekens nodig,” zei Klaterhoen. “Neem hem maar bij je, Laura.”

Laura viel in slaap met het konijn in haar armen. Klaterhoen lag nog even te mompelen en te brommen en viel toen ook in slaap. Meneer Tump snurkte ronkend. Alleen Abeltje lag wakker.

Hoe zou het toch met ons aflopen, dacht hij. Zouden we nu echt de hele wereld omvliegen in deze lift? Zouden we altijd in vreemde plaatsen landen en nooit meer in Nederland? Stel je voor, dat we midden op een vuurspuwende berg terechtkomen...Stel je voor dat we midden in een oerwoud landen...dat kan allemaal nog gebeuren. En wat jammer dat we zelf niet kunnen sturen...dat we maar moeten afwachten, waar de lift ons gelieft heen te brengen...Wat een wonderlijk avontuur! Waar zouden we op dit moment zijn? Als ik nu op het onderste knopje druk, gaan we naar beneden. Waar zouden we dan landen? Zou ik het doen? Zou ik het doen? Ik ben zo nieuwsgierig waar we terechtkomen...De bedoeling is, dat we morgen eerst ontbijten en dan pas landen...

Zo lag Abelje te denken. Hij draaide zich om en om. Hij had het vreselijk heet onder zijn deken. Urenlang lag hij te twijfelen. En eindelijk toen de nacht al bijna was verstreken, hield hij het niet langer uit. Hij drukte op het knopje ‘parterre’ en de lift schoot naar beneden. Rustig bleven de andere drie doorslapen.

16

Revolutie in Perugona

Geen wonder dat Abeltje het zo warm had gekregen die nacht...de lift was met een enorme vaart naar het zuiden gevlogen. In een middag en een nacht waren ze helemaal in Zuid-Amerika gekomen en op het moment dat Abeltje op de knop drukte waren ze boven een heel klein landje. Een piepklein Zuid-Amerikaans staatje, Perugona. Toevallig waren ze zelfs vlak boven de hoofdstad van het landje, hoewel, misschien was het niet zo erg toevallig, want buiten die hoofdstad was er niet veel meer, zó klein was Perugona. De mensen daar waren echt Zuid-Amerikaans. De mannen hadden allemaal zwarte snorretjes en hele grote hoeden op. Hele dagen zaten ze op de terrassen voor de café's over politiek te praten en met hun vuisten op de tafel te slaan. Dan dronken ze cider en werden steeds vuriger en sloegen steeds harder met hun vuisten op tafel. De vrouwen bleven meest in huis, dat vonden ze netter en als ze uitgingen, gingen ze met hun man. De hoofdstad heette

Quoquapapetl, een hele gekke naam, maar het was nu eenmaal zo en ze waren er daar aan gewend.

Och, wat een leven daar in Quoquapapetl! De zon scheen er de grootste tijd van 't jaar, de lucht was er zo blauw, er waren brede, statige lanen van palmbomen, enorme cactussen, groter dan de mensen, groeiden daar zomaar langs de straat en soms bloeiden ze met reusachtige roze bloemen. Altijd geurden de bloesems daar, altijd ruisten de acacia's zachtjes in de wind, prachtige, grote papegaaien, blauw en groen, met rode staarten en helblauwe parkieten met goudgele borstjes wiegden zich daar op de takken van de bomen, zomaar in het wild. Je kon de bananen vrij plukken, je kon koffiezetten van je eigen koffie-struiken en de maïs groeide er zo weelderig dat niemand er honger hoefde te lijden. Geen wonder dat de mensen er zo weinig deden. Dat al die mannen met hun kleine snorretjes en hun grote hoeden daar maar op de terrassen zaten te praten. Geen wonder, ze hoefden echt niet hard te werken in Perugona, alles groeide en bloeide er vanzelf. Alleen...dat gepraat over politiek, daar zat toch iets gevaarlijks in. Je moet weten, dat de Perugonezen hele lieve, schappelijke mensen waren, al die mannen met zwarte snorretjes waren in hun hart echte goeierds. Maar met dat gepraat over politiek stookten ze elkaar altijd op. Ze maakten zich kwaad op de regering, ze werden altijd opgewonden en maakten elkaar opgewonden en

dan, zo éénmaal in het jaar ongeveer, dan kwam het tot een uitbarsting. Dan maakten ze grote revolutie. Dan trekken ze naar het regeringsgebouw en zetten de president af. Soms namen ze hem ook wel gevangen. Het was dan een enorm kabaal in Quoquapepapel...ruiten werden ingegooid, er knalden schoten, vrouwen gilden...de president kwam meestal vluchtend op een paard de heuvel afrennen...ontzettend lawaaiig allemaal. Dan werd er een nieuwe president gekozen, iedereen was blij en gerustgesteld en gelukkig. Allemaal gingen ze weer naar hun cafés om er over politiek te praten en...ja dan begon het weer van voren af aan. Aldoor harder met de vuisten op tafel slaan, net zolang tot de maat weer vol was.

En nu moet je weten dat de maat vol was, toen Abeltjes lift daar hoog boven Perugona vloog. Er was opstand uitgebroken. De mannen liepen wild met pistolen door de straten en riepen: “Weg met de president!” Ze drongen met honderden op naar het regeringsgebouw, waar de president meestal zitting hield. Al de hele middag hadden ze daar voor de hoge wolkenkrabber gestaan, het was het hoogste gebouw in de stad. Ze waren al helemaal schor van het roepen: “Weg met de president,” en “Neem de schurk gevangen.” Een generaal had de leiding van de opstand. Hij zat zelf met zijn zwarte snor op het hoofdkwartier en hij had zijn hele piepkleine legertje gestuurd om het regeringsgebouw te

omsingelen. Alle hoge ambtenaren in het gebouw hingen uit de ramen en riepen: “Wij geven ons over! Kom maar binnen.” Maar buiten riepen het leger en alle inwoners: “Wij willen de president!”

“Hij is er niet!” riepen de ambtenaren.

“Hij is er wel!” riepen de mensen buiten.

Het was nu al ver na middernacht en nog steeds was de president niet naar buiten gekomen. Dat kon ook niet, want hij was er allang niet meer. Hij was al gevlucht. Met zijn vrouw, zijn dochtertje en zijn zoontje had hij door een onderaardse gang het gebouw verlaten. Haastig was hij met zijn familie op muilezels geklommen, die klaarstonden en hals over kop waren ze over de grens gevlucht.

Maar de soldaten en de inwoners wisten dat niet en dachten dat hij er nog altijd moest zitten.

“WIJ willen de president!!!” schreeuwden ze. En zo tegen de ochtend, toen het al een beetje licht begon te worden, hielden ze het niet langer meer uit. Ze drongen het regeringspaleis binnen, ze dromden door de marmeren gangen, over de prachtige lopers van de trappen, ze sloegen de schildwachten op het hoofd, ze traptten de deur van de presidentszaal in...maar er was geen kip. “Weg met de president,” bulderden ze toen nog maar eens en ze verspreidden zich door het hele paleis om te zoeken. Tot op de zolders zochten ze, ze snuffelden onder het dak, in oude

kisten...tussen de oude papieren...vergeefs.

Teleurgesteld ging de menigte weer naar beneden, daar stonden ze in de geweldige hal met de palmen en schilderijen en beeldengroepen.

Het was afschuwelijk. Wat heb je aan een revolutie, als er geen president is om gevangen te nemen.

Razend van woede gilden ze: “En toch willen wij de president!”

En op dat moment stopte er beneden een lift. “Ha,” schreeuwde iedereen: “Daar zullen ze in zitten! De president en zijn familie!” Ze rukten de liftdeur open en daar stonden een heer, een dame, een jongen en een meisje! “Haaaaaaa!” brulde weer de menigte. “We hebben ‘m!”

De liftvaarders worden verdacht van spionage

Maar het was de president niet. Het was meneer Tump en juffrouw Klaterhoen en Abeltje en Laura. De lift was net precies terechtgekomen in de liftkoker van het regeringspaleis. Toevallig was de lift die er hoorde in reparatie en zo waren ze met een volkomen normaal suizend liftgeluid, langs alle etages naar beneden gezoefd en daar stonden ze nu, parterre, in de hal.

Abeltje was de enige die echt schrok. Want hij was wakker, terwijl de anderen nu pas ontwaakten, door al het lawaai.

Meneer Tump keek heel dom en slaperig, terwijl hij de deken nog om zich heen had. Klaterhoen wreef zich in de ogen en Laura hield het konijn omklemd.

“El presidente!” schreeuwde de menigte, want ze spreken Spaans in Quoquapepetl.

“Wat is dat nou?” vroeg Klaterhoen. “Wat willen die lui?”

“El presidente! Neem hem gevangen!” brulden ze. “Wat moet dat? Wat moet dat?” mopperde meneer Tump. “Blijf af?” riep hij boos, toen een mannetje met een zwart snorretje hem aan zijn been ging sjorren.

“Waar zijn we, Abelte?” vroeg Laura. “Heb jij op het knopje gedrukt?”

“Ja!” jammerde Abelte. “En we zijn in een gebouw terechtgekomen. In een gebouw propvol kwaaië mensen! Kijk toch ‘s. We zijn gewoon in de liftkoker van het gebouw geland! Wat een wonder! Wat ‘n gekke lift hebben we toch!”

“We gaan ze ophangen,” riepen de mannetjes met de zwarte snorretjes.

“Wat zeggen ze?” vroeg Klaterhoen. “Waarom zijn ze zo boos? Hebben we iets van hullie an?”

Meneer Tump richtte zich op en zei waardig: “Kalm aan daar! Wij zijn nette Nederlanders!”

“Hij heeft zich vermomd!” riepen de zwarte snorretjes.

“Hij heeft zijn knevel afgeschoren. Hij heeft zijn zoon in livrei gestoken. Ze hebben zich vermomd.”

Ze riepen dat allemaal in het Spaans, er was dus geen woord van te verstaan.

Gelukkig hadden de soldaten het bevel gekregen om de president en zijn familie levend naar de generaal op het hoofdkwartier te brengen. Gelukkig, want anders zouden ze misschien zonder vorm van proces zijn opgehangen door de zwarte snorretjes, die nu buiten zichzelf van vreugde waren.

“Wat maken die zich druk in die hitte,” zei Abeltje. Hij veegde zich het zweet van het voorhoofd. En toen werden ze alle vier door soldaten met witte uniformen vastgegrepen.

“Au! Je knijpt me,” riep Laura.

“Engerd, blijf van me af,” jammerde Klaterhoen.

Abeltje vocht met handen en voeten en meneer Tump was de enige die kalm bleef. “Ze zullen wel merken dat we geen dieven of moordenaars zijn,” zei hij.

Toen werden ze in een prachtige witte luxeauto geduwd, soldaten stonden op de treeplank en onder het gejuich van de menigte ging het in pijlsnelle vaart naar het hoofdkwartier.

De generaal had de mare al vernomen dat de president gevangen was genomen. Hij zat zich vergenoegd in de handen te wrijven en streek langs zijn mooie grote snor, de mooiste snor van Perugona.

Geboeid en met de handen aan elkaar geketend werd het viertal voor zijn bureau geleid, waarachter hij zat, plechtstatig met vierenzestig ridderorden en onderscheidingen op zijn brede borst.

“Wel sakrejeldejoosjes!” bulderde de generaal in het Spaans, toen hij meneer Tump voor zich zag. “Dat is de president niet!”

“Hij is vermomd, generalissimo,” prevelden de soldaten, die zo trots met hun buit waren komen aanrijden.

“Het is ‘m niet, zeg ik je,” tierde de generaal. “Ik zal die schavuit van een president niet kennen? Dat schoelje kan ik uittekenen! Honderdmaal heb ik bij hem gedineerd! Jullie sufferds hebt de verkeerde gevangengenomen!”

“Maar is het dan niet de president met zijn vrouw en zijn dochter en zijn zoontje,” vroegen de soldaten doodsbenauwd. “Deze familie zat in de lift van het regeringspaleis. Dat moet toch de presidentsfamilie zijn.”

“Nee,” schreeuwde de generaal. “De presidentsvrouw is heel dik en deze dame is broodmager! Zij is het niet! En dat jongetje is zijn zoon niet en dat meisje is zijn dochter niet. Scheer je weg,” riep de generaal tot zijn soldaten en toen de

arme kerels hals over kop naar de deur holden, riep hij:
“Nee, blijf hier! We moeten eerst weten, wie dit dan wel zijn.”

“Wie zijn jullie,” vroeg hij in ‘t Spaans aan meneer Tump.

Meneer Tump begreep wat hem gevraagd werd. “Mijn naam is Tump van het Anti-Mot-Bedrijf in Middelum,” zei hij. “We zijn op reis in een lift. Dit hier is juffrouw Klaterhoen van het zangklasje, dit is Abeltje, die de lift heeft laten wegvliegen en dat is Laura. O, ja en dit is Sam, het konijn.”

“En we hebben niks gedaan,” zei juffrouw Klaterhoen.

“We zijn Nederlanders,” zei Abeltje. “We zijn onschuldig aan alles, wat dan ook.”

“Wie verstaat iets van deze idioten,” brulde de generaal tot zijn lijfwacht. Maar niemand had er iets van begrepen.

“Generalissimo,” zei de adjudant, “al is het dan niet de president, ongetwijfeld is dit een spion. Een vreemde spion, met zijn familie. Het lijkt me toch raadzaam, ze gevangen te houden.”

“Je hebt gelijk,” zei de generalissimo. “Breng ze weg!” zei hij bars. “Breng ze in de witte gevangenis voor spionnen. En verhoor ze!”

“Generalissimo,” zei de adjudant, “het heeft geen zin deze mensen te verhoren, want hun taal is niet te verstaan.”

“O ja,” zei de generaal. “Nou, verhoor ze dan niet. Geef ze goed eten! Geef ze een goed bed. Misschien kunnen ze

later bij mij ook weer spion worden, als dat hun vak is.”

Toen werden Abeltje en zijn medereizigers weggevoerd, weer in de witte luxelimousine. Ze reden langs de palmlanen die nu in de ochtendzonnenschijn een prachtige, weelderige indruk maakten.

“Papegaaien!” riep Laura.

“Cactussen,” riep Abeltje. “Kijk ‘s wat een grote!”

“Ze gaan iets engs met ons doen,” zei Klaterhoen somber.

“We zullen het wel merken,” zei meneer Tump doodkalm. “Als ze die boeien maar losmaken, daar krijg ik het benauwd van.”

Toen de auto stopte, werden ze een huis binnengebracht. Een laag wit huis, met een prachtige tuin eromheen, maar om die tuin was een heel hoog hek niet prikkeldraad.

“De gevangenis,” zei Abeltje.

“Maar wel een gezellige gevangenis,” zei Klaterhoen, toen ze op de derde etage een grote lichte kamer werden binnengebracht, met vier bedden, en een tafel met stoelen.

De soldaten maakten zijgend alle boeien los. Toen glimlachten ze en gingen de kamer uit.

“Hè hè,” zei Klaterhoen. “Dat lucht op. Ze doen niet eens de deur op slot!”

“We lopen toch niet weg,” zei Abeltje. “Dan word je op de gang gepakt!”

De deur ging weer open en daar kwam een soort dienstmeisje binnen. Een lief, jong meisje met zwart haar en donkere ogen. Ze droeg een groot blad met rijst en brood en vijgen en bananen en koffie.

“Nou nou,” zei meneer Tump, toen ze het had neergezet en de deur uit was.

“Laten we maar eerst lekker ontbijten,” zei Klaterhoen.
“Dan zien we wel weer verder.”

En dat deden ze.

In de witte gevangenis

“Hoe lang zitten we nu al in deze afschuwelijke gevangenis,” zuchtte Abeltje.

“Dat zal nou vier weken zijn,” zei Klaterhoen. “Maar je mag het geen afschuwelijke gevangenis noemen. Het zou heel wat erger kunnen wezen. Neem nog een stuk ananas.”

“Iedere gevangenis is afschuwelijk,” zei meneer Tump. “Al krijg je je ontbijt op bed, met kaviaar en slagroom, al wikkelen ze je in geparfumeerde watten, al beslaan ze je muren met goud, al zit je onder een diamanten kaarsenkroon, zodra je gevangen bent is de aardigheid eraf.”

“Ik wil zo graag naar buiten,” zei Laura, die op haar hoofd stond in een hoek van de kamer. Haar stem kwam van heel laag, vanaf de grond en daar was iedereen al aan gewend, want ze stond zo vaak op haar hoofd. Het konijn Sam knabbelde aan een soort witte knolletjes, die iedere dag speciaal voor hem werden binnengebracht.

Vier weken was wel een lange tijd. De deur was niet op

slot, maar in de gang stonden drie schildwachten met het geweer opzij. Ze mochten wel naar de badkamer, maar dat was dan ook alles. En hoe lang moesten ze hier nog zitten? En waarom was dit alles? Ze hadden er nog steeds niets van begrepen.

Ondertussen had de generaal op het hoofdkwartier ook een heel moeilijke tijd. Het volk van Perugona had nu plechtig zijn president afgezworen en er moest een nieuwe president komen. Hij, de dappere generaal, hij moest president worden. En nu was de generaal vreselijk in twijfel, of hij het eigenlijk wel wou. Aan de ene kant was het erg verleidelijk. Als president woonde je in een prachtige villa, even buiten de stad, en je zat overdag in een zeldzaam mooie zaal in het regeringsgebouw. Je had weinig te doen, je was rijk, het was verrukkelijk om president te zijn. Maar aan de andere kant, de generaal wist nu langzamerhand wel hoe het toeging daar in Perugona. Zo om het jaar ongeveer was er revolutie. Dan was de president uit de gratie, het volk maakte oproer, de ruiten werden ingeslagen, schoten knalden, vrouwen gilden, de president moest haastig en stiekem vluchten en anders werd hij gevangengenomen of om zeep gebracht of beide. De generaal voelde er niets voor, om zeep gebracht te worden. En daarom was hij nu in een vreselijke twijfel, wat hij doen moest. Ja zeggen of nee zeggen. Hij telde het af op de knopen van zijn generaalsjas, het waren vergulde knopen en zijn jas

was mooi wit. Ja-nee-ja-nee...ja! De onderste knoop was ja. Hij moest het dus doen. Maar de revolutie dan? De revolutie die stellig na een jaar zou komen? Hij nam een schaarje en knipte de onderste knoop van zijn jas. Nu weer: Ja-nee-ja...nee! Het was ditmaal nee. Hij hoefde dus niet. Maar was het wel helemaal eerlijk zo? Weet je wat? dacht hij. Ik stel de beslissing nog even uit. Een paar dagen.

Toen werd er geklopt. Het was zijn adjudant. “Generalissimo,” zei hij, “mag ik er u op attent maken dat al sinds vier weken de spionnenfamilie in de witte gevangenis zit?”

“Tjongejonge,” zei de generaal, en hij poetste zijn nagels op met een lapje, “wat doen we daarmee? Kun je niet nog ‘s proberen met ze te praten?”

“Ik zal het nog eens proberen, generalissimo,” zei de adjudant en hij ging meteen naar de witte gevangenis.

Daar vond hij de vier spionnen bezig met het zingen van: “Al in een groen groen knollen knollenland.” Klaterhoen hield er de moed in, door zo nu en dan een lied aan te heffen.

De adjudant bleef beleefd in de deuropening staan totdat het lied uit was. Erg aardige mensen, dacht hij. Ze zingen zo mooi.

Toen vroeg hij weer in ‘t Spaans van allerlei dingen, en meneer Tump die er niets van verstond, begon zijn patent

anti-motballen aan te prijzen.

“Kijk,” zei hij, “deze ballen zijn afdoende om een heel huis motvrij te maken.”

Hij pakte zijn tas en haalde er een patenthal uit.

“Astublieft,” zei meneer Tump en bood de adjudant een bal aan. De adjudant boog, pakte de bal aan, salueerde en ging weer weg.

“Je moet het gesprek gaande kunnen houden,” zei meneer Tump, toen de adjudant de deur uit was. “Ik weet niet wat die man allemaal vraagt, dus begin ik maar reclame te maken voor mijn zaak. Dat kan nooit kwaad.”

“Als we nu eens ‘s nachts probeerden te vluchten,” zei Abeltje. “Als we nu eens door het raam probeerden te vluchten, het is niet eens hoog.”

“Dan moeten we immers nog over die prikkeldraadmuren,” zei Laura, “en die zijn zo hoog, daar kom je nóóóóit overheen.”

“En als we er overheen komen, zijn we nog niet verder,” zei meneer Tump. “Wat moeten we in een vreemd land, in een vreemde stad, tussen mensen die we niet verstaan?”

“Als ‘t fatsoenlijke mannen waren, zou het nog niks hinderen,” zei Klaterhoen. “Maar het zijn hier allemaal van die schreeuwende, kwaje, slechte mensen met griezelige, zwarte snorretjes en grote hoeden. Het lijken wel mannen uit een film! Bah, dan zit ik nog liever in deze kamer. Voorgoed

zullen ze ons niet hier houden. Dat komt veel te duur voor hullie. We krijgen drie maaltijden per dag en zo voortreffelijk. Hoe hebben ze ‘t voor ons over!”

Inderdaad hadden ze ‘t bijzonder goed. Het zwartharige dienstertje bracht telkens grote bladen met de heerlijkste vruchten, met maïsgerichten, gebakken vis, en knappende broodjes erbij...Ze kregen ook cider, maar dat vonden ze allemaal vies.

“Als we vluchten kunnen we toch proberen de lift terug te vinden?” zeurde Abeltje verder. “Zoveel hoge gebouwen zijn er niet in deze stad, we kunnen dat gebouw, waar onze lift in zit nog gemakkelijk terugvinden. We hoeven alleen maar hier uit te komen, dan breng ik jullie in een halfuur tijd bij onze eigen lift.”

“Nou, als jij een manier kan bedenken om eruit te komen, graag,” zei Klaterhoen. “Als je ons dan tenminste niet loslaat tussen die kwaje mannetjes met de snorren.”

Ze zwegen alle vier. Opeens verlangden ze zo vreselijk naar dat kleine vliegende huisje, die goeie ouwe lift, waar ze tezamen mee uit Nederland waren komen vliegen.

“Als iemand anders er maar niet mee weg is gevlogen,” zei Abeltje plotseling angstig. “Het was een soort paleis met een heleboel mensen erin, een van die mensen heeft misschien op het bovenste knopje gedrukt. Die is er dan nu mee aan het vliegen!”

“Best mogelijk,” zei meneer Tump somber.

“Ik geloof het niet,” zei Klaterhoen. “Die mensen hier lijken me veel te dom om op bovenste knopjes te drukken. Maar luister eens, Jozias. Als ze je nog eens proberen te verhoren hier in dit land, zoals daarnet die kolonel of wat was het, vertel dan nooit iets over de lift. Want als ze dat weten gaan ze er natuurlijk zelf gebruik van maken, dat snap je wel.”

“Je hebt gelijk, Klaterhoentje,” zei meneer Tump. “Niet dat het wat uithaalt want ze verstaan ons niet, maar je kunt niet weten.”

Ontsnapt uit de gevangenis

Midden in de nacht werd meneer Tump wakker, doordat er iemand aan zijn arm schudde.

“Mmmmm...” mompelde hij. “Wat is er?”

“Ik heb het...” fluisterde een stem. Het was Abeltje. “Wat heb je?”

“We kunnen vluchten!”

Meneer Tump was nu ineens wakker. “Hoe dan?” fluisterde hij.

“Door de badkamer,” zei Abeltje. Hij maakte nu ook de twee anderen wakker en vertelde wat hij gezien had. “Als je in de badkamer door het raampje kijkt,” zei hij, “zie je daar een vrachtauto staan. Achterin liggen lege zakken. We moeten nu een voor een naar de badkamer gaan, gewoon door de gang, langs de schildwachten, en dan laten we ons uit het badkamerraam zakken en we kruipen onder die zakken. Morgenvroeg rijdt die auto weg.”

“Hoe weet je dat?” vroeg Klaterhoen.

“Vrachtauto’s rijden altijd ‘s-morgens vroeg weg,” zei Abeltje.

“Hm,” zei meneer Tump. “Maar die schildwachten, hè? Die schildwachten zijn daar gek! Jazeker! Als wij op een rijtje achter elkaar de badkamer ingaan en er niet weer uitkomen, dan denken ze zeker dat we daar aan ‘t pandverbeuren zijn! Ga nou gauw! Ze hebben het natuurlijk meteen in de gaten.”

“Nee,” zei Abeltje. “Nee, ze slapen half. Ze letten helemaal niet op. Ik ben zo-even driemaal naar de badkamer en terug geweest en ze hebben niet op- of omgekeken.”

“Hè,” zei Laura, “laten we gaan! Laten we ‘t proberen. Hè, ja!” Ze danste op en neer, haar krullen dansten mee op haar rug.

“Ssst,” fluisterde Klaterhoen. “Pas toch op!”

Even beraadslaagden ze nog, wat ze mee zouden nemen. “Niet te veel,” waarschuwde Abeltje. “We moeten misschien lang door de stad lopen en als we dan dingen bij ons hebben, wekt dat argwaan.” Klaterhoen stopte alleen een paar bananen in haar breitas. Laura pakte wat broodjes in de zak van haar schort.

“Ik ga het eerst,” zei Abeltje. “Ik neem mijn beddenlaken mee om me het raam uit te laten zakken. Doen jullie dat ook. Meneer Tump, komt u dan vijf minuten na mij, en dan Laura, en dan Klaterhoen? Als we dan alle vier in de badkamer zijn, wagen we de duik.”

Toen Abeltje een minuut of vijf weg was, nam meneer Tump zijn beddenlaken, stopte het onder zijn jekker en ging resoluut de gang op. De anderen bleven achter en luisterden. Er gebeurde niets. De schildwachten maakten geen alarm.

“Nou ik,” zei Laura. Ze sloeg haar beddenlaken om, of het een gewaad was en schreed de gang op. Ze liep langs de schildwachten, die onbeweeglijk stonden, één rechts, één links en één in het midden. Ze hadden hun ogen open maar schenen toch te slapen, want ze bewogen geen spier toen Laura daar met haar spookhemd voorbijliep. Ze duwde de deur van de badkamer open en vond er meneer Tump en Abeltje, die druk bezig waren hun heddenlakens aan elkaar te knopen.

“Ziezo,” zei Laura, “daar ben ik. Nu Klaterhoen nog.” Ze wachtten in spanning. Laura’s laken werd aan de twee andere geknoopt en ze wachtten.

Ze wachtten vijf minuten en nog eens vijf minuten maar geen Klaterhoen. Meneer Tump liep zenuwachtig heen en weer in de badkamer. “Ze hebben haar gepakt,” zei hij.

“Nee,” zei Abeltje, “dan hadden we ‘t gehoord! Klaterhoen zal heus wel gillen als ze haar pakken.” Nog vijf minuten verlieden.

“Verdraaid,” riep Abeltje, “nou was het zo’n prachtig plan en het mislukt op ‘t laatst nog. Als ‘t nog langer duurt, gaat de zon op. Straks rijdt die vrachtauto weg. Straks worden de

schildwachten echt wakker en komen hier inspecteren! O, waar blijft toch Klaterhoen?”

“Ze zal toch niet in slaap gevallen zijn,” zei Laura. “We gaan maar weer terug,” zei meneer Tump. “We gaan maar gewoon weer slapen.”

En net toen hij het gezegd had, ging de deur open. Klaterhoen. Heel zenuwachtig en hijgend en vuurrood.

“Waar bleef je toch,” zei meneer Tump boos. “En waar is je laken?”

“Hè hè,” zei Klaterhoen. “Is me dat een zenuwtoestand. M’n laken? O jee, dat heb ik vergeten.”

“Wat hebt u daar dan?” vroeg Abeltje. “Kant?”

Juffrouw Klaterhoen keek stralend. “Vitrage,” zei ze. “Daarom duurde het zo lang. Ik heb het gordijn meegenomen van ons raam. Nu hebben we eindelijk vitrage voor in de lift. Maar ik had geen schaar en ik moest het dus met mijn vingers loskrijgen. Maar ik heb het, dat is de hoofdzaak. Zeg op, waar moet ik uitspringen?”

“Tut tut,” zei meneer Tump, “eerst ons uren laten wachten, tot we groen zien van angst, en nou opeens het hoogste woord!”

“Foei, Jozias,” schetterde Klaterhoen, “is dat een toon!”

“Ssst,” zei Abeltje. “Geen ruzie op dit kritieke moment. We moeten nu handelen.”

Hij had nu drie lakens aan elkaar en daaraan het stuk

vitrage.

“Ben je dol, mijn mooie vitrage,” keef Klaterhoen. “Het zal scheuren,” zei meneer Tump.

“Het houdt!” verklaarde Abeltje. “Ik ga eerst. Kijk, het bovenste eind zit goed vast aan het raamkozijn. Als ik beneden ben, komt de volgende.”

Vlug als een aap liet hij zich uit het raam zakken en binnen een paar seconden hoorden ze hem beneden zachtjes sissen, ten teken dat hij er was.

Nu volgde Laura. Ook voor haar was het een peulenschil. Maar meneer Tump en Klaterhoen kregen nu ruzie, wie van hen het eerst zou gaan.

“Ik eerst,” zei Klaterhoen: “Jij bent zo dik, Jozias, jij moet het laatst. Als het stuk vitrage dan scheurt, hindert het niet meer. Dan vangen we je wel op.”

“Nou vooruit dan maar,” zei meneer Tump. Hij gaf Klaterhoen een beentje. Kreunend en hijgend en zuchtend liet ze zich over het kozijn zakken, gaf onderweg kleine gilletjes, zodat iedereen in doodsangst afwachtte, maar ze kwam er.

Het werd een spannend ogenblik toen de zware meneer Tump daar tussen hemel en aarde bungelde en het touw-van-lakens-en-vitrage onheilspellend begon te kraken.

“Oei oei, ik val, fluisterde hij telkens. Oei oei, hou me vast Oei, vang me op. Ik val!”

Maar ook hij kwam behouden beneden.

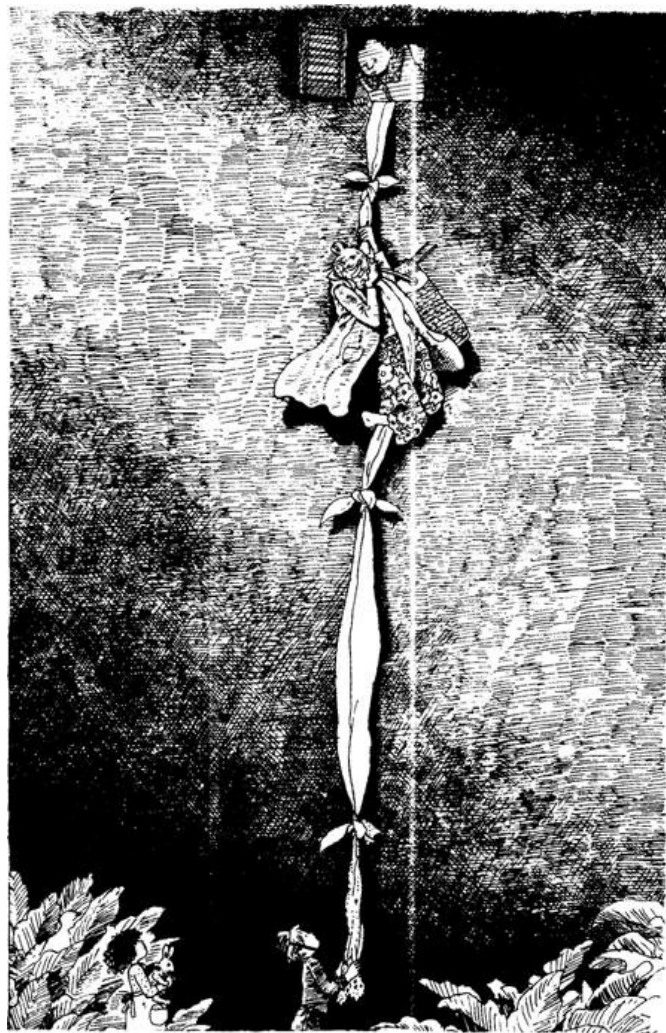
Toen klauterden ze alle vier op de vrachtauto. De lucht begon in het oosten rood te worden, de dag brak aan, over een halfuur zou het klaarlicht zijn.

“Wacht ‘s,” zei Abeltje, “dat gaat zo niet.”

“Wat dan?”

“Al die lakens hangen nog uit het raam. Dat kan niet. Als die vrachtautobestuurder komt, zal hij het zien en alarm slaan.”

“Nou,” zei Klaterhoen, “klim jij dan weer even naar boven en maak het los.”

“Hoe kom ik dan weer naar beneden?” vroeg Abeltje verontwaardigd.

“O ja,” zei Klaterhoen.

Het was een groot probleem.

“Als we er alle vier aan gaan hangen, alle vier tegelijk,” zei Laura, “dan breekt het vast.”

Ze klommen van de vrachtauto af en gingen aan de lakens hangen.

“Hup!” riep meneer Tump. Alle vier tegelijk bengelden ze met de benen omhoog aan de reeks lakens en jawel hoor. Een scheurende krak en daar lagen ze allen op hun bibs.

Abeltje rolde de lakens op. Ze gingen in de vrachtauto, bedekten zich met lege zakken en nauwelijks waren ze daarmee klaar, of ze hoorden stemmen.

Twee mannen kwamen de tuin in. Abeltje gluurde even onder de zak uit. Het waren twee drukke mannetjes met zwarte snorretjes. Ze gingen voor in de vrachtauto zitten en zetten de motor aan. “Tuuuu,” zei de claxon.

Daar ging het. Naar de vrijheid.

Op zoek naar het paleis

Met een vaart reed de vrachtwagen de poort uit, zwenkte de weg op, reed langs de palmenlaan en daarna met grillige bochten en scherpe hoeken naar...ja waarheen? Ze durfden niet goed te kijken, die daar onder de zakken.

Alleen Abeltje waagde er een oogje aan. Als 't niet zo gevaarlijk was geweest had hij graag hardop gelachen en gezongen. Het was zo heerlijk om in de openlucht te rijden, zelfs met een zak over je heen. Om die blauwe hemel te zien, de zon, de bloemen, de groene papegaaien die daar schommelden tussen de acacia's. Nu waren ze op een brede boulevard, die heel lang was en waar geen eind aan scheen te komen. Na een kwartiertje schenen ze wel midden in de stad te zijn. Abeltje zag grote bioscopen met felgekleurde aanplakbiljetten, grote warenhuizen, hotels, restaurants met palmen op de terrassen en bloemen. Wat een mooie stad was Quoquapepet! Alleen mensen zag Abeltje niet. De stad

was nog uitgestorven, het was dan ook pas zes uur in de morgen.

Jammer dat het zo stil is, dacht Abeltje. Als de wagen straks stopt, kunnen we niet stiekem eraf glijden en ons tussen de menigte begeven.

De auto stopte. Vlak voor een klein cafeetje, waar de markiezen nog voor de ramen hingen. Het was potdicht. De chauffeur en zijn helper klommen van de wagen af en gingen staan roepen. “José!” riepen ze.

Er kwam een hoofd uit een raam boven het café. Even later kwam de kastelein naar beneden, zette de stoeltjes recht op het terras, veegde de tafeltjes schoon en ging met zijn twee gasten zitten drinken. Natuurlijk cider. Ze praatten over politiek. Ze sloegen met hun vuisten op tafel. Ze werden steeds opgewondener.

Nu kan het wel, dacht Abeltje. Ze horen of zien niets meer, zo druk zijn ze in gesprek.

Hij floot zachtjes en de hoofden van meneer Tump en van de anderen kwamen boven de zakken uit.

Hierheen, wees Abeltje. Ze klommen van de vrachtauto af aan de kant, die vanuit het cafeetje niet zichtbaar was. “Kom mee,” zei Abeltje en schoot een zijstraatje in. Daar liepen ze. De mannen op het terras hadden niets gemerkt.

Ze waren uit de witte gevangenis ontvlucht.

“Pffft,” zuchtte Abeltje, “we zijn nou toch al een eind

verder.”

“Je hebt het knap gedaan, mijn zoon,” zei meneer Tump goedkeurend. “Jij hebt het allemaal voor elkaar gebracht.”

“Nu gaan we die hoogte daar op,” zei Abeltje.

“Hoe weet je de weg zo,” zei Klaterhoen verbaasd.

“Ik weet de weg niet, maar we moeten dat grote gebouw vinden, waar onze lift is. Als we nu die straatjes naar boven opklimmen kunnen we de hele stad overzien.”

De stad was blijkbaar op verschillende heuvels gebouwd.

Toen ze de steile straatjes waren opgeklauterd, zagen ze de hele stad voor zich liggen.

Abeltje tuurde links en rechts. “Daar!” riep hij. “Daar is het! Ik herken het gebouw. Het is een soort van paleis met een zuilengalerij aan de voorkant.”

“t Is warempel vlakbij,” zei Laura.

Maar dat viel bepaald niet mee. Wel een halfuur liepen ze door nauwe straatjes of brede boulevards totdat ze eindelijk aan het regeringsgebouw kwamen.

Het was nu langzamerhand drukker geworden in de stad. Auto's toeterden, vrouwen gingen naar de markt met grote manden op hun hoofd, er liep een ijscowagen te bellen, het werd gezellig en tierig.

Maar het grote paleis, het regeringsgebouw, was als 't ware uitgestorven. De grote hekken voor 't bordes waren potdicht.

“Om half negen zal het wel opengaan,” zei meneer Tump.

“Dan moeten ze toch beginnen. We zullen hier maar even op het trottoir wachten.”

Ze gingen zitten. Laura liet het konijn een beetje rond huppelen. Ook dat beest was blijkbaar heel gelukkig dat hij vrij was. Hij snuffelde vergenoegd.

Ze aten een banaan en wachtten. Ze wisten alleen niet dat het gebouw ook na half negen nog dicht zou blijven. En ook na tien en ook na elf. Het was het regeringsgebouw en er was geen regering. De president was afgezet en nog steeds was er geen nieuwe gekozen.

21

De anti-motbal

Die zelfde ochtend kwam de adjudant bij de generaal, om hem te vertellen over de spionnen in de witte gevangenis, wier taal hij niet kon verstaan, maar hij vond de generaal niet op het hoofdkwartier.

“Hij is ziek,” zei de schildwacht. “De generalissimo is erg ziek. Hij ligt thuis in bed.”

Onmiddellijk liet de adjudant zich in een auto naar het buiten van de generaal brengen. Hij werd er ontvangen door zesentwintig bedienden in het wit en door de generaalsvrouw ook in het wit, die hem allemaal handenwringend vertelden dat het erg slecht ging met de generalissimo.

Hij had een aanval van de lila ziekte. Nu was de lila ziekte iets heel naars. De mensen die eraan leden werden allemaal zacht lila in het gezicht en leden ondraaglijke buikpijn. Je kreeg het alleen als je te veel cider dronk, en omdat bijna alle mensen in Perugona te veel cider dronken kwam de lila ziekte zoveel voor. En nu was het de generaal zelf, die er het

slachtoffer van was geworden, in een paar uur tijds was het zo ernstig met hem, dat ze hem in bed hadden moeten leggen. En daar lag hij, in een groot bed, met daarboven een purperen baldakijn. Een prachtig generaalsbed maar het purper vloekte wel wat met het lila van zijn gezicht.

“Hng...” kreunde hij. “Hnggggg!”

De adjudant ging aan zijn bed zitten en sprak bemoedigende woorden. “Het gaat wel weer over,” suste hij. “U hebt het al eens meer gehad, generalissimo, en het is altijd weer over gegaan.”

“Hnnnng,” lispelde de generaal. “Nog nooit...hnggggg...nog nooit zo hevig als vandaag. Die ellendeling van een dokter... hngggg...ik heb hem ontslagen. Hij is in ongenade. Ik wil die vent niet meer. Hij kent z’n vak niet. Hnnnng!”

De adjudant kreeg het benauwd. Wat moest hij nu nog meer zeggen? Straks viel hij ook in ongenade, misschien werd hij zo meteen de trappen van het buitenhuis afgejaagd door de bediendes. Het zweet brak hem uit, hij greep in zijn broekzak om zijn zakdoek te pakken...toen voelde hij iets ronds en hards. Het was de patent anti-motbal van meneer Tump.

Wat hij toen deed was wel het gevaarlijkste wat hij ooit in zijn adjudantenloopbaan gedaan had, maar hij waagde het erop.

“Generalissimo,” murmelde hij beleefd. “Ik heb hier een medicijn die soms wel eens helpen wil tegen de lila ziekte. Wanneer u zo goedgunstig zijn wil deze pil met wat water in te nemen, zal mij dat een grote eer zijn.”

“Hnnng?” bromde de generaal kreunend. Maar hij pakte de pil aan. Hij had zo’n hevige pijn in zijn buik, hij had alles wel willen innemen, wat mogelijk kon helpen, zelfs al had de adjudant hem een levende vleermuis aangeboden.

Met een gulp water verzwolg de generaal de patent anti-motbal.

“Brrrr...chchch...sjjj...alleblblblbl...” proestte hij. Het smaakte walgelijk, deze pil. “Hngggg...” kreunde hij.

Ooohh, alle griezels en grazzels...dacht de adjudant...stel je voor dat hij er nog erger van wordt! Misschien gaat hij er wel van dood! Maar dan weet tenminste niemand hoe het komt.

Hij bleef bevend en trillend aan het bed zitten wachten. De generaal sloot de ogen en lag een paar minuten doodstil.

Toen sloeg hij zijn ogen op en zei: “Ik lust een visje.”

“Pardon?” vroeg de adjudant, nog steeds trillend van spanning.

“Een visje,” zei de generaal. “Een lekkere gebakken tong met botersaus. Verdraaid adjudant, je bent een reuzekeerel! Je hebt mijn leven gered! Ik ben beter! Ik voel niets meer. Ben ik nog lila?”

Nee, de generaal was niet meer lila. Hij was weer gewoon gezond roze.

“Ik ben beter!” riep hij verrukt. “Ik kom dat beroerde bed uit! Pasquita!”

De generaalsvrouw kwam de kamer binnenhollen en werd wit van schrik, toen ze de generaal naast zijn bed zag staan.

“Pasquita,” schreeuwde hij, “ik ben genezen. Ik lust vis!” Mevrouw Pasquita danste van geluk en slaakte kleine gillets van blijdschap. Ze omhelsde haar man, ze liet direct een uitgebreide vismaaltijd klaarmaken, terwijl de generaal zijn adjudant lang en ernstig aankeek en zei: “Mijn redder!”

“Generalissimo,” zei de adjudant. “Niet ik ben het, die u heeft genezen. Het is de vreemde spion, die met zijn familie in de witte gevangenis zit. Van hem heb ik deze pil gekregen, met de verzekering dat deze pil helpt tegen de lila ziekte.” Dat laatste was volstrekt niet waar, meneer Tump wist niets van lila

ziekte af en wist stellig niet dat zijn anti-motballen ertegen zouden helpen, maar de adjudant verzon het erbij om meer indruk te maken.

De generaal stond stom van verbazing. “Die spionnenfamilie...?” riep hij. “Laat ze onmiddellijk hier komen. Laat ze aan onze vismaaltijd deelnemen. Laat ik ze aan mijn boezem drukken. Die man krijgt van mij de hoogste medaille, de medaille van de gekroonde hagedis!”

Nu werd er onmiddellijk een boodschap naar de gevangenis gezonden om de spionnen vrij te laten en ze naar het buiten van de generaal te ontbieden.

Maar de boodschapper kwam terug met de mededeling dat de spionnen vroeg in de morgen waren ontvlucht.

De generaal werd bij deze tijding opnieuw lila, maar nu van woede.

“Ontvlucht...” bulderde hij. “Kan er iets ontvluchten uit mijn witte gevangenis? Waren de schildwachten niet op hun post? Schande! Landverraad! De leiding van de gevangenis moet worden afgezet! Wat zeg ik, ze moeten worden opgeknoopt. Dat laat zomaar even vier van de allergevaarlijkste spionnen vrij:”

“Pardon, generalissimo,” fluisterde de adjudant, “maar heb ik u niet horen zeggen dat u ze zelf wilde vrijlaten?”

“Dat zijn mijn zaken,” riep de generaal. “Ik wou ze vrijlaten, maar die sufferds hebben ze laten ontvluchten.

Smadelijk ontvluchten. Onmiddellijk een drijfjacht door de hele stad. Onmiddellijk twee compagnies soldaten eropuit. Alle huizen doorzoeken! De grenzen sluiten! De bossen uitkammen! Onmiddellijk!”

Het werd een zenuwachtig gedoe. Zwermen soldaten tot de tanden toe gewapend verspreidden zich door de stad. Hun werk was niet moeilijk. Nog binnen het halfuur vonden ze de spionnenfamilie vlak voor het regeringsgebouw. Ze zaten bananen te eten. Het kleine meisje stond op haar handen en een groot wit en zwart konijn stond op zijn voorpootjes. Een heleboel mensen stonden er gezellig lachend omheen en applaudisseerden.

Voor de tweede keer in deze zelfde stad werd het viertal in een grote witte luxewagen geduwd en weggereden.

“Gesnapt,” zei Abeltje. “Wij zijn stommerds. Toch weer gesnapt. We hadden ons moeten verbergen.”

22

Feest bij de generaal

Voor de tweede maal waren ze in Quoquapepetl gevangengenomen. Voor de tweede keer reden ze in de grote witte luxeauto tussen de palmen en de acacia's, met de schommelende groene en blauwe papegaaien, tussen de cactussen en de vele roze en witte wiegende bloesems.

“Dat gaat weer regelrecht naar die verfoeilijke gevangenis,” zei meneer Tump. “Let op.”

“En ik was net zo fijn aan ‘t voorstellingen geven,” zei Laura. “Goed ging het hè?”

“Wat een slecht land,” zei Klaterhoen. “Wat een slechte mensen. Ze nemen je hier aldoor gevangen.”

“Maar ze brengen ons niet naar de gevangenis,” zei Abeltje, die met spanning naar buiten zat te kijken. “We gaan een heel andere weg op. We komen buiten de stad. Kijk eens, hoe mooi het hier wordt.”

Het was waar. Ze reden door een parkachtige omgeving. De auto bracht hen in pijlsnelle vaart naar het buitenhuis van

de generaal.

De generaal had de tijding al ontvangen, dat de vier spionnen in aantocht waren. Hij en zijn vrouw Pasquita stonden op het grote marmeren bordes van het witte landhuis om ze te ontvangen.

“Welkom! welkom!” riep hij toen de witte auto voor zijn neus stopte. “Mijn vrienden! Mijn weldoeners! Mijn redders!”

Toen het portier geopend werd en meneer Tump er het eerste uit tuimelde, omhelsde de generaal hem en kustte hem op beide wangen. “Mijn leven hebt u gered,” fluisterde de generaal innig.

Ook juffrouw Klaterhoen kreeg een kus op allebei haar wangen. Ze durfde de generaal niet van zich af te duwen, maar ze trok wel een heel vies gezicht.

Mevrouw Pasquita drukte Abeltje en Laura aan haar weelderige boezem, het was een algemeen gekus en geliefkoos. Ze begrepen er werkelijk geen sikkepit van. Laura hield het konijn stijf omklemd. Ze werd met konijn en al geknuffeld.

“De feestmaaltijd staat gereed, mijn vrienden,” jubelde de generaal. “In de banketzaal zullen wij mijn genezing vieren en deze vier redders in hun eer herstellen!”

“Wat zegt ie nou weer...” mompelde meneer Tump. Maar ze werden al omstuwd door een groep buigende en glimlachende officieren in prachtige, witte uniformen met

goudgalon en medailles en sabels opzij. Dames met gebloemde zijden japonnen bogen zich over Abeltje heen en geleidden hem naar de banketzaal, waar een feestmaaltijd werd aangericht door de zesentwintig bedienden. De tafel was overladen met de verrukkelijkste dingen in zilveren schalen. Een tango-orkest speelde onder de palmen in een hoek, de zaal was vol gasten. Het viertal kreeg ereplaatsen tussen de generaal en zijn vrouw in en Abeltje kreeg de schrik te pakken. “Ze denken toch weer niet dat ik hun zoontje ben?” fluisterde hij angstig tot Laura.

“Ik geloof het niet,” zei Laura. “Misschien denken ze nu wel dat ik hun dochter ben. Of dat meneer Tump hun vader is. In elk geval denken ze iets, wat niet waar is.”

De enige die zich echt plezierig voelde, was juffrouw Klaterhoen. Ze was zo blij dat er eindelijk eens mensen vriendelijk tegen haar waren, hier in dit land en ze begon een heel gesprek met mevrouw Pasquita, maar omdat ze elkaars taal niet verstonden werd het een verward gesprek.

“Ik wil met deze mensen praten,” riep de generaal, terwijl ze aan de soep waren. “We hebben toch een tolk die Engels en Duits spreekt. Laat hem hier komen en met deze mensen praten.”

De tolk was, zoals alle mannen in Perugona, klein en donker en hij had een zwart kneveltje. Maar hij begon met meneer Tump in het Engels en toen in het Duits te spreken

en het ging wonderlijk wel. Ze begrepen elkaar.

“Goed zo,” riep de generaal. “Vraag hun, waar ze vandaan komen.”

“Ze komen uit Holland,” zei de tolk. “Olanda, in het noorden van Europa.”

“En hoe zijn ze hier gekomen?” vroeg de generaal.

“Hoe bent u hier gekomen,” herhaalde de tolk in het Duits.

“We zijn komen liften,” zei meneer Tump. Het was niet eens een leugen, ze konden het uitleggen zoals ze het wilden; hij had geen zin om het geheim van de lift te vertellen.

Maar nu ging meneer Tump zelf aan het vragen. Hij vroeg waarom ze gevangen waren genomen, waarom ze zo lang in die witte gevangenis hadden moeten zitten en waarom het nu ineens weer zo koek en ei was. Hij hoorde nu voor ‘t eerst, dat ze midden in een revolutie waren aangekomen in Perugona, dat de president was afgezet, en dat zij met hun vieren eerst voor de presidentsfamilie waren aangezien. Verder kreeg hij te horen dat de pil die hij had afgestaan aan de adjudant, zo uitstekend geholpen had tegen de lila ziekte, de vreselijke ziekte die een groot deel van de bevolking teisterde. En of hij nog meer van die pillen had.

Goeie help, dacht meneer Tump. Mijn patent anti-motballen. Helpen die tegen een ziekte? Wat interessant.

“Ik heb er nog meer,” zei hij.

Dat was een heuglijk bericht. De generaal was opgetogen. Er moest op gedronken worden. Ze dronken koele witte wijn, en champagne en cider en limonade en ananassap, allemaal door elkaar. Ze aten vis en kip en paling in gelei en zoete broodjes en vruchten en noten, ook allemaal door elkaar. De muziek speelde allerliefste rumba's en tango's en een donkere muzikant speelde een solo op zijn gitaar en zong er een smachtend Spaans lied bij.

Meneer Tump kondigde nu, door middel van de tolk, aan dat Laura met haar wonderkonijn een speciale voorstelling zou geven voor de gasten.

De grote tafel werd door de bedienden opzijgeschoven. De gasten, allen hoge officieren met hun dames, zaten aan de kant. De parketvloer in het midden was nu vrij en Laura kwam buigend op met Sam in haar armen.

Eerst maakte ze zelf een hoogstand. Toen boog zij zich als een slangenmens achterover, stond op handen en voeten in een boog, terwijl het konijn Sam deftig kwam aandribbelen en keurig netjes over de levende brug liep. Het was een allerleukst gezicht.

In de vier weken dat ze gevangen hadden gezeten had Laura een heleboel mooie nummers met Sam ingestudeerd. Hij liep op zijn voorpootjes tussen haar benen door, hij sprong door haar armen. Hij omklemdde met zijn voorpootjes haar grote teen en zij zwaaide hem daarbij in de rondte,

steeds sneller, zodat hij horizontaal in de lucht zweefde...het was prachtig, het was wonderbaarlijk, de gasten klappen en juichten, bloemen werden over Laura en haar konijn uitgestrooid. “Ravissante...” riep iedereen en dat betekende: ‘Verrukkelijk’.

Terwijl Laura kunsten maakte en het hele gezelschap in vervoering toekeek, zat de generaal met meneer Tump te praten. De tolk zat tussen hen in en vertaalde.

“Over die pillen gesproken,” zei de generaal. “Ik heb een nichtje dat heel erg lijdt aan de lila ziekte. Zoudt u haar ook willen helpen? U bent toch immers een groot geneesheer?”

“Jawel,” zei meneer Tump, “ik ben een groot geneesheer, al zeg ik het zelf en ik wil uw nichtje wel genezen, allicht, we zijn in de wereld om mekaar te helpen, nietwaar, zeg nou zelf.”

“En ik heb een goede vriend,” vervolgde de generaal. “Hij ligt al vijf weken te bed met diezelfde nare ziekte...zoudt u hem...?”

“O, stellig, zeer zeker, in elk geval...” zei meneer Tump.

Wat een man, dacht de generaal. Hij beschikt over het geneesmiddel wat wij hier zo dringend nodig hebben. Hij is helemaal van Olanda komen liften om ons volk van de lila ziekte af te helpen...de generaal kreeg er tranen van in de ogen en hij omhelsde meneer Tump nog eens, wat niet zo erg prettig was, want de knevel van de generaal zat vol

champagne en cider met nog een beetje gebakken vis.

“Ik zal zorgen dat jullie hier een rijk leven hebben,” zei de generaal. “Ik zal jullie een villa bezorgen en een auto en...”

Ineens zweeg hij...er kwam een plan bij hem op...een lumineus plan...een Gedachte, zoals de generaal wel eens een enkele keer meer had...Deze man, dacht hij, deze man moeten wij president van Perugona maken. Ik hoef het dan zelf niet te worden, dat is het eerste voordeel...ik hoef zelf niet na een jaar doodgeschoten te worden of weggejaagd en bovendien, en dat is het tweede voordeel: deze man weet niets van staatszaken, een enorm voordeel voor een president. Hij zal de leiding totaal aan mij overlaten, ik zal hem van advies kunnen dienen, in feite zal ik de president zijn, maar in naam deze vreemde dokter, deze...hoe heet hij eigenlijk.

“Hoe heet u eigenlijk?” vroeg hij.

“Mijn naam is Tump,” zei meneer Tump.

Een prachtige naam voor een president, dacht de generaal. Uitheems, bijzonder en vertrouwenwekkend! Maar ik moet het handig aanleggen, zodat het volk er wel aan wil.

En de generaal legde het heel handig aan! Terwijl het feest in zijn huis nog in volle gang was, dicteerde hij een artikel in de Quoquapapetlse Courant, een artikel over een groot heelmeester die hier was gekomen om de mensen van de lila ziekte af te helpen, een goed, groot en wijs mens. Verder

stelde de generaal meneer Tump voor aan alle hoge officieren en staatsbeambten die aan dit feest deelnamen, en hij vertelde zijn plan aan zijn adjudant. De adjudant was geestdriftig en vond het een reuze idee.

“Dat komt dus voor elkaar,” zei de generaal en toen ging hij eens op de dansvloer kijken.

Daar danste juffrouw Klaterhoen zwierig een rumba met een kolonel, Laura en Abeltje hosten arm in arm tussen de zwevende paren door, meneer Tump had zijn arm om de leest van mevrouw Pasquita en danste met haar een wals, wat heel moeilijk ging, want de muziek speelde nu eenmaal een rumba. In elk geval ging het er vrolijk toe. Er werd vruchtenijs gebracht in grote kristallen schalen, met slagroom en likeur, het was een kostelijk, fonkelend, hartveroverend feest. Op de terrassen buiten brandden honderden rode en blauwe lichtjes, de bloemen geurden, de vijvers in de tuin blonken blauw onder het maanlicht. Een feest om nooit te vergeten.

23

President, ja of nee?

“Zal ik jullie eens wat vertellen,” zei meneer Tump. “Ze hebben mij gevraagd om president te worden.”

“Van wat, van de voetbalclub?” vroeg Klaterhoen.

“Van het land,” zei meneer Tump, “van Perugona.”

“Ach, laat naar je kijken, Jozias,” zei Klaterhoen. “Ze bedotten je. Jij president. Hi hi.”

“Het is geen zaak om te lachen, het is doodernstig,” zei meneer Tump. “Ik zal mijn snor moeten laten staan.”

Ze zaten met zijn vieren in rieten stoelen op het terras. Sinds een week waren ze nu de gasten van de generaal en mevrouw Pasquita. Dit was iets heel anders dan die witte gevangenis. Hier konden ze vrij gaan waar ze wilden. Ze hadden de hele stad al doorkruist, ze hadden een heerlijk vakantiegevoel.

Abeltje ging iedere dag vissen in de rivier en ving heuse forellen, Laura wandelde met haar konijn door de parken, Klaterhoen gaf zangles aan de bedienden, een verrukkelijk

levenkje. Erg belangrijk was ook, dat ze nu eindelijk wisten waaróm ze gevangen hadden gezeten, waarom ze zo raar behandeld waren geweest.

Meneer Tump werd iedere dag bij een patiënt geroepen. Hij ging dan heel gewichtig met zijn aktetas onder zijn arm op weg, altijd met zijn jekkertje en het bontkraagje, zelfs in dit warme land kon hij daar niet van scheiden, maar het stond wel erg geleerd en het maakte dat de bevolking vertrouwen in hem kreeg. Alle patiënten genazen na een uur van de lila ziekte, zodra ze een patent anti-motbal hadden ingenomen, het was dus een groot succes. En daarom was het volk zo geestdriftig toen mijnheer Tump genoemd werd als toekomstig president. Ze wilden hem wel.

“Zeg jullie maar wat ik doen moet,” zei meneer Tump. Hij leunde achterover in zijn rieten stoel, veegde zich met een zakdoek langs de slapen en wachtte wat de anderen ervan zouden zeggen.

“Maar dan moeten we hier altijd blijven...” zei Abelkje. “Het is hier natuurlijk wel prettig, maar...”

“Ik wil hier best altijd blijven,” zei Laura. Ze sprong op en ging op de smalle rand van de vijver lopen, de zon scheen op haar krullen, ze zag er allerliefst uit.

“Ik ben ertegen,” zei juffrouw Klaterhoen. “Ik wil wel weer eens in een gewoon burgermansgezin zijn, in een huis met een suite. Ik wil wel weer eens gewoon sperziebonen met

gebakken aardappelen eten. En jij..Jozias, moet jij hier je verdere leven voor president spelen? En je vrouw dan?”

Meneer Tump knikte somber. Dat was de vraag die hij zichzelf ook aldoor stelde. “Tja, mijn vrouw dan,” zei hij. “Ik zal toch weer eens naar haar terug moeten.”

“Luisteren jullie eens,” zei Abeltje. “Wanneer wij naar huis willen, of verder de wereld in willen, dan zullen we dat toch met de lift moeten doen, niet waar? Of willen jullie als verstekeling op een boot?”

“Geen kwestie van,” zei Klaterhoen.

“Goed,” zei Abeltje. “Die lift is in het regeringsgebouw. Het regeringsgebouw is op slot. Niemand kan erin. Het blijft gesloten, tot er een nieuwe president is. Wanneer meneer Tump president wordt, zit hij daarboven in het gebouw, in een grote mooie kamer aan een bureau. Zodra hij daar zit te regeren, kunnen wij even bij hem op visite komen. We gaan met z’n vieren in de lift, we drukken op de knop en wég zijn we. Maar allereerst moet meneer Tump dus de benoeming aannemen en president worden.”

“Je bent een briljante jongen,” zei meneer Tump. “Jij weet het altijd het beste. Wachten jullie hier een ogenblikje? Ik ga ‘ja’ zeggen.”

Maar toen meneer Tump ja had gezegd, was het met hun rust volledig uit.

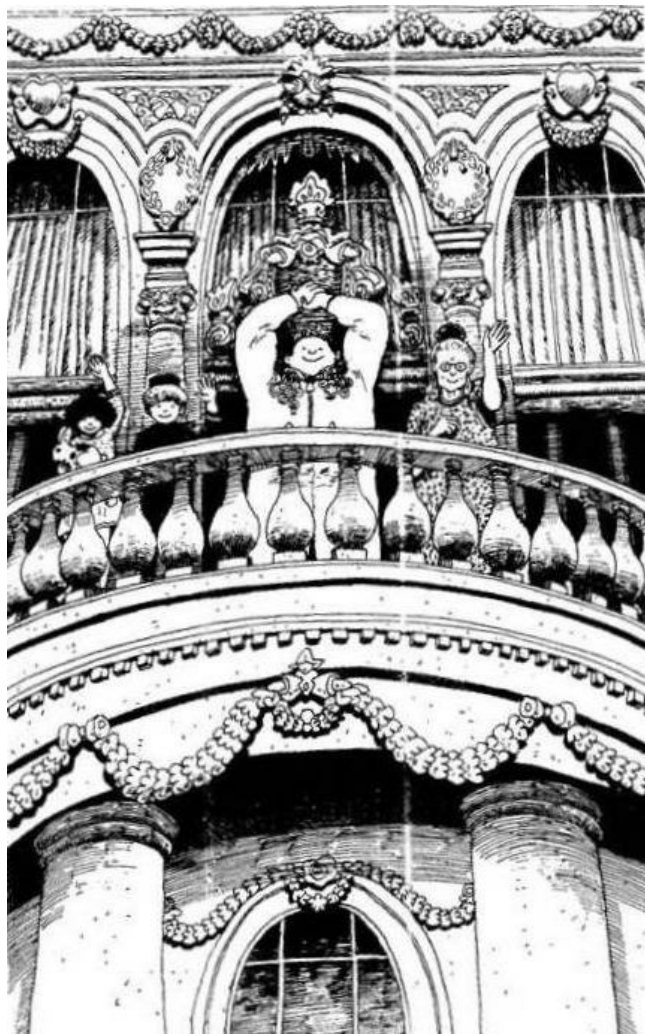
Meneer Tump werd mgehuldigd. In een open auto werd

hij door de straten van Quoquapepapetl gereden, en in de volgende auto zaten Klaterhoen, Laura en Abeltje. Klaterhoen had een mooie japon gekregen met zilveren pailletjes, want de vrouw van de president moest er mooi uitzien. Iedereen hier hield haar namelijk voor de vrouw van meneer Tump. Ze had dat eerst afschuwelijk gevonden, maar het was zo moeilijk om het allemaal aan die vreemde mensen uit te leggen en daarom voegde ze er zich maar in. Laura en Abeltje waren de dochter en de zoon van de president. Ook helemaal niet waar, maar och, wat hinderde het eigenlijk, in dit vreemde land. Abeltje was nog steeds in zijn rood uniformpje van liftboy, maar dat vond niemand gek, ze vonden het integendeel prachtig.

Plechtig werd meneer Tump ingehuldigd en beëdigd in het regeringspaleis. Hij kreeg een wit uniform aan, met een reeks ridderorden, maar hij haalde alle ridderorden eraf en speldde ze op de revers van zijn jekkertje, waarna hij het jekkertje over alles heen trok. Hij zag er gewichtig en waardig uit. Na afloop van de plechtigheid moest de presidentenfamilie op het balkon van het regeringsgebouw verschijnen.

Honderdduizenden mensen stonden buiten op straat. Ze wierpen rozen en orchideeën naar boven, ze wuifden met hun grote hoeden, ze schreeuwden: “Vive el Presidente” en ze waren door het dolle heen van vreugde. Er kwam een

groot feest dat drie dagen duurde. De fonteinen in de stad spoten roze water, 's-avonds was er vuurwerk op alle boulevards, er kwam een kermis met schiettenten en carrousels en acrobaten, de hele stad vierde feest, er werd buiten gedanst, overal vlogen confetti en serpentine en het regeringspaleis was geillumineerd met honderdduizend lichtjes.

“Ze kunnen hier in dit land alleen maar schieten of feestvieren,” zei Klaterhoen afkeurend.

“k Zal blij wezen als we hier weg zijn. Het is geen net land, dat verzeker ik je.”

Ook Laura en Abeltje hadden er een beetje genoeg van. Aldoor maar lawaai en muziek en dansende mensen. En dan al die mannetjes met hun zwarte snorretjes die zo druk praatten, de hele dag maar door met hun handen druk gesticulerend in de hoogte...

“Ik wil best terug naar Middelum,” fluisterde Abeltje, toen hij met Laura weer eens in een rijtuig door de stad moest toeren om toegejuicht te worden door de menigte.

“Ik ook,” zei Laura. “Tenminste...Middelum...nee, maar ik wil wel weer verderop met de lift.”

“Als meneer Tump maar eenmaal zit te regeren, daar aan zijn bureau, dan is het zo voor mekaar,” zei Abeltje vrolijk. Onderwijl wuifde hij de menigte toe.

“Denk je heus?” zei Laura, en ze knikte minzaam en glimlachte tegen de roepende mensen op straat.

“Ik krijg er kramp van in mijn pols,” zei Klaterhoen kribbig. “Ik hou d’r niet van, om zo’n beetje koningin te spelen. Maar toch bleef ze wuiven, want je kon toch niet met een kwaad gezicht achteroverleunen in het rijtuig en net doen of er niets aan de hand was, wanneer duizenden mannen en vrouwen je toejuichten?”

“k Zal blij zijn, als we in de lift zitten,” zei ook Klaterhoen.

Cider en politiek

Maar het liep allemaal heel anders dan ze gedacht hadden. De zaak was namelijk zo, dat meneer Tump het in zijn hart wel heerlijk vond om president te zijn. Nu hij het witte uniform aan had, met daaroverheen zijn jekkertje en de ridderordes, voelde hij zich ook werkelijk president van Perugona. Toen de drie feestdagen over waren, zat hij aan zijn reusachtige bureau in zijn werkkamer in het regeringsgebouw. Hij had vier witte telefoons voor zich en allerhande paperassen. Telkens ging de telefoon en iemand begon dan in het Spaans tegen hem te redeneren. “Si si,” zei meneer Tump dan, dat betekent ‘Ja’ en het was altijd voldoende. De paperassen moest hij ondertekenen. Dat was makkelijk, hij zette zijn naam en het was klaar.

Ze woonden natuurlijk niet in het regeringspaleis, nee ze woonden op het buitengoed van de vorige president. Het was nog mooier dan het buiten van de generaal. Ze hadden er nog meer bedienden, namelijk tweeënzestig, de vijvers waren

groter, de parken weelderiger, er waren zesenvieftig kamers en ze hadden alle vier een eigen zitkamer, een eigen slaapkamer en een eigen badkamer.

“t Is wel mooi,” zei Klaterhoen, die nu door iedereen voor presidentsvrouw werd aangezien, “maar ik verdwaal erin. Ik heb vanmorgen een uur moeten zoeken naar de eetzaal. Geef mij maar een burgermanswoning!”

Toen meneer Tump een week president was en ze allemaal ‘s-avonds aan het diner zaten in de prachtige rococo-eetzaal, toen begon Abeltje weer over de lift te praten.

“Zouden we ‘t morgen niet eens wagen,” vroeg hij. “Meneer Tump, wat vindt u ervan? We komen morgen alledrie bij u, u komt ons beneden in de hal tegemoet, we stappen in de lift en daar gaan we.”

“Tja, hm,” zei meneer Tump en hij veegde omzichtig zijn mond af met zijn servet. “Tja...hmm...”

“Nou, Jozias?” zei Klaterhoen. “Doe maar niet zo weifelend. Natuurlijk moeten we nou eindelijk eens opstappen. We zijn hier nou lang genoeg geweest in Purenoga, of hoe heet ‘t!”

“We moeten echt verderop,” zei Laura. “Sam heeft er ook genoeg van, niet Sam?” Het konijn zat op de tafel en knabbelde aan zijn geliefkoosde worteltjes. Hij zag er niet naar uit, dat ‘t hem veel kon schelen.

Toen legde meneer Tump zijn servet neer en sprak:

“Vrienden,” zei hij. Ze schrokken allemaal een beetje. Wat klonk dat vreselijk plechtig. “Vrienden,” herhaalde meneer Tump. “Gij weet dat ik nu president van dit land ben. Ik heb besloten dat te blijven. Het is mijn Taak dit land naar mijn beste weten te besturen, dat zal ik dan ook doen. De verantwoordelijkheid is groot, ik mag mijn volk niet in de steek laten. Indien gij echter zonder mij dit oord per lift wenst te verlaten, dan zal ik u geenszins tegenhouden. Ge kunt morgen met de lift vertrekken, maar zonder mij.” Toen stond hij op en ging naar zijn slaapzaal.

“Nou breekt me klomp,” zei Klaterhoen.

“Tjee, het was echt een redevoering,” zei Laura onder de indruk.

Abeltje was ineens weer de praktische.

“Wat zullen we doen,” vroeg hij. “Zullen we inderdaad morgen per lift verdergaan, zonder meneer Tump?”

De anderen zwegen en dachten na.

“Weet je...” zei Laura, “ik heb ‘t gevoel dat we niet zonder hem moeten gaan. De mensen in dit land zijn zo wispelturig, je weet nooit of ze hem wel aardig zullen blijven behandelen...ik heb het gevoel...”

“Juist,” zei juffrouw Klaterhoen. “Je hebt gelijk, Laura. President zijn in dit land is een gevaarlijk baantje. Weet je nog, hoe al die mensen keken toen wij uit die lift kwamen en ze ons wilden ophangen? Toen dachten ze immers dat ze de

president te pakken hadden? Vandaag of morgen komt er weer een revolutie en dan is meneer Tump de sigaar. En dan kunnen wij niets meer voor hem doen, want dan zweven wij ergens met de lift ver weg in de wolken. Nee, we moeten bij hem blijven.”

“Ja,” zei Abeltje, “jullie hebt gelijk, volkomen gelijk, zo had ik het niet bekeken.”

Meneer Tump bleef het presidentschap prettig vinden. Hij voelde zich iedere dag belangrijker worden. Het was alsof hij opzwol van trots en gewichtigheid. Het hinderde hem enkel, dat zijn knevel niet opschoot. Urenlang stond hij voor de spiegel en wreef pommade op het wonderlijke roodblonde groeisel dat zijn bovenlip versierde. Het werd een stoppelig geval, maar helemaal geen knevel. Verder benauwde het hem ook wel een beetje dat de patent anti-motballen begonnen op te raken. Iedere dag genas hij een paar mensen van de lila ziekte, maar er waren er nog zoveel. En wat erger was, er kwamen er iedere dag bij. Want de mensen bleven cider drinken en ze werden dus altijd weer ziek.

Eigenlijk is dat volkomen verkeerd, dacht president Tump. Hij liep door de straten van Quoquapepapetl en hij keek eens naar de terrassen waar al die mannetjes met zwarte snorren zaten te redeneren en cider te drinken. Ze moeten geen cider meer drinken en ze moeten van die politieke

gesprekken af, want dat leidt allemaal tot niets. Wel, dacht hij verder, als het dan niet goed is, dan moet er iets aan gedaan worden. Het moet eenvoudig verboden worden. En wie moet dat verbieden, zo redeneerde hij verder. Wel, wie anders dan de president van Perugona. En wie is de president van Perugona? Dat ben ik.

Als een haan stapte hij verder, langs de terrassen, langs de cafeetjes op de boulevards, waar al die Perugonezen zaten en hem eerbiedig groetten.

“Ik heb de macht,” zei meneer Tump tot zichzelf. “Ik ben de president. Ik kan alles verbieden wat ik wil. Ik kan alles toelaten wat ik wil. Ik zal voortaan cider en gesprekken op terrassen verbieden!”

Hij schreed gewichtig naar het regeringsgebouw, nam een stuk papier en riep zijn tolk. Hij stelde een lange ordonnantie op, waarbij het drinken van cider en het houden van gesprekken op terrassen werd verboden in de hele staat van Perugona. Hij liet het door de tolk vertalen. Hij liet het in het Spaans op de schrijfmachine tikken, hij ondertekende het met een zwierige handtekening: De president van de Republiek Perugona, Jozias Tump.

Dit bracht een enorme opschudding teweeg in het land van Perugona.

Een van de eersten die het hoorden, was de generaal. Hij raakte buiten zichzelf van woede. “Dat is een

onbeschaamdheid,” riep hij. “Dat is de grootste onbeschaamdheid die ik ooit heb meegemaakt. Wie heeft deze man, deze vreemdeling, deze beunhaas president gemaakt? Wie anders dan ikzelf, ik de generaal. Hij heeft zich niet te bemoeien met onze zaken! Hij hoeft alleen maar papieren te tekenen die ik gedictreed heb! Hij hoeft geen eigen wetten uit te vaardigen. Breng mij onmiddellijk naar hem toe!”

Toen de generaal tegenover president Tump zat, in zijn werkzaal, begon hij eerst heel vriendelijk te spreken. “U hebt een grote vergissing begaan,” zei hij. “Ik neem het u niet kwalijk, want u bent een vreemdeling. Maar daarom moet u ook nooit op eigen gelegenheid ingrijpen in het leven van uw onderdanen. Men is hier gewend cider te drinken. Men is hier gewend over politiek te praten op terrassen. Dat moet zo blijven. U moet uw ordonnantie weer intrekken. Direct weer intrekken!”

Maar meneer Tump was een koppig mens. Als hij eenmaal iets in zijn hoofd had, was hij er niet meer van af te brengen.

“Het spijt me,” zei hij. “Cider drinken is een gewoonte hier en over politiek praten op terrassen is ook een gewoonte, goed, maar het zijn verkeerde gewoontes, wij moeten de mensen ervan afbrengen. En ik ben de president, dus ik verbied het. En daarmee is het uit. Goedendag, generaal.”

De generaal nam zijn pet en zijn degen en verliet sprakeloos van ergernis het gebouw. Maar hij kon er niets tegen doen, dat was het ellendige.

Inderdaad was meneer Tump president, helemaal volgens de wet. De generaal stond volkomen machteloos. Hij ging naar huis en tierde drie uur lang tegen zijn vrouw Pasquita, die het toch eigenlijk helemaal niet helpen kon.

25

Juanito-Johnnie

“Aaaaaah!” zong juffrouw Klaterhoen en ze zwaaide heen en weer met haar stemvork.

“Aaaaaah...” zong het zangklasje.

Ditmaal waren het geen kinderen, die les kregen. Het waren acht Perugonese mannen. Mannen met grote hoeden op en met kleine zwarte snorretjes. Het was echt een dubbelmannenkwartet...

“Waar de blanke top der duinen...” jubelde Klaterhoen en het mannenkoor zong het haar na; ze hadden zelfs de woorden uit hun hoofd geleerd, weliswaar met een vreemd Spaans accent, maar het ging toch wonderwel. O, ze waren dol op zingen, deze donkere mannen en ze waren Klaterhoen zo dankbaar voor haar lessen! En wat een eer was het om zangles te krijgen van de presidentsvrouw zelf? Want Klaterhoen was nu voor het hele volk de vrouw van president Tump. Ze droeg nu aldoor de prachtige zijden japon met pailletjes, die ze bij de inhuldiging had moeten aantrekken. Ze beheerde

het huis met de zesenvestig zalen en kamers, ze moest de tweeënzestig bedienden allemaal bedillen en achternalopen, ze moest zeggen wat er gegeten zou worden, kortom, Klaterhoen had een heel druk leven. Maar iedere middag kwam het Quoquapepapelse dubbelmannenkwartet en zong met haar samen: 'Waar de blanke top der duinen' en nog veel meer liedjes uit 'Kun je nog zingen, zing dan mee'. Hartverheffend klonk het en Klaterhoen had echt het gevoel dat zij iets deed voor de cultuur van dit volk.

Abeltje en Laura hadden een heerlijk leven. Ze speelden in de grote parken van het buitengoed, ze vingen vissen en vreemde kevers en prachtige grote vlinders, die ze later weer loslieten. Ze zwierven langs de rivier die tussen de bossen kronkelde en altijd als ze aan de oevers stonden en de bochtige loop van de stroom met hun ogen volgden, dacht Abeltje: zo stond ik nu in Middelum ook altijd over de rivier uit te kijken...dan verlangde ik altijd naar verre reizen. Nu maak ik verre reizen en het is wel heerlijk, maar ik zou toch zo erg graag eventjes bij moeder binnenlopen. Wat zal ze toch wel denken? Zou ze denken dat ik dood ben? Zo peinsde Abeltje daar in het verre, warme, kleurige Perugona, maar dan vond Laura weer een felrode, schitterende bloem of een gekleurde steen...ach, er was daar zoveel te vinden en zoveel te bekijken en dan vergat Abeltje het weer.

Soms liepen ze te dwalen door de straten van

Quoquapepapel en hielden hele gesprekken met de kinderen, zo goed en zo kwaad als het ging. Altijd had Laura haar lieve konijn Sam bij zich. Op een morgen, toen ze al vroeg liepen te zwerven door de stad raakten ze elkaar kwijt. Abeltje speelde met een paar jongens een eind verder en Laura zat met Sam op de stoep van een hoog, armoedig, vuilwit huis. Het was een bakkerij, blijkbaar, ze rook dat er binnen brood werd gebakken. Dromerig zat Laura met Sam op haar schoot voor zich uit te staren, toen er plotseling een bakkersjongen het huis uitkwam en naast haar op de stoep ging staan. Laura keek op. Een bakkersjongen? Wel verdraaid, het was Abeltje! Abeltje met een wit voorschoot en een hoge muts op.

“Hoe kom jij hier ineens verkleed?” vroeg Laura verbaasd. De jongen keek haar vragend aan.

“Abeltje!” riep Laura.

Hij maakte een gebaar van...ik versta je niet. Toen begreep Laura dat het Abeltje niet was, maar een jongen die verschrikkelijk veel op hem leek.

Ze stond op en schreeuwde om de hoek van de straat met een heel harde stem: “abeltje!” en ja, daar kwam de echte Abeltje aanlopen, nog steeds in zijn lift-livrei, die hij altijd droeg.

“Kijk toch eens,” zei Laura. “Hier is je dubbelganger! Kijk toch eens!” En ze wees naar het bakkersknechtje dat daar op

de stoep stond.

Sprakeloos van verbazing keken de twee jongens elkaar aan. Als twee druppels water leken ze op elkander.

“Jullie zijn broertjes,” schreeuwde Laura, “jullie zijn tweelingen!”

Ze probeerden nu met het bakkertje te praten en omdat ze langzamerhand al een aardig mondje Spaans spraken, ging het heel aardig.

De jongen vertelde dat hij Juanito heette en dat hij het heel moeilijk had. Hij moest van vroeg tot laat in de bakkerij staan en het was al zo heet in dit land. Vroeger...ja vroeger...toen had hij het heerlijk gehad, toen hij nog indiaan was en toen hij nog Witte Arend heette...toen was het leven prettiger geweest!

“Toen je nog indiaan was?” vroeg Laura, “maar je bent toch helemaal geen indiaan!”

“Ik ben bij de indianen opgevoed.” zei de jongen. “In een indiaans dorp. Die heb je namelijk hier in dit land, echte indiaanse dorpen. Er werd altijd verteld dat ik door de Indianen ben meegenomen toen ik een jaar of vier was, ik heb het horen vertellen, maar of het waar is, weet ik niet. Ik weet alleen dat mijn indiaanse pleegvader en pleegmoeder heel goed voor mij geweest zijn. Maar ze zijn gestorven,” ging hij treurig voort, “en toen moest ik mijn eigen brood verdienen. Ik ben naar de stad getrokken, hier, naar Quoquapepetl en daar ben ik dan, in een bakkerij en ik

verdien maar heel weinig.”

Met grote, verwonderde ogen had Abeltje dit verhaal aangehoord. Toen deze jongen, deze Juanito vertelde over de indianen die hem hadden meegenomen, die hem hadden opgevoed, toen zag Abeltje ineens weer de prachtige, grote kamer in New York voor zich, de kamer van mevrouw Cockle Smith. Hij zag zichzelf ineens daar staan, tussen al die gasten, die hem bekeken en die hem knuffelden. Het hele gesprek had hij toen niet kunnen verstaan, maar hij had wel begrepen waar het over ging: dat ze hem aanzagen voor het zoontje, en dat het zoontje op vierjarige leeftijd door indianen was meegenomen...Deze jongen, die zoveel op hem leek, die ook blond was met blauwe ogen...deze jongen was natuurlijk het zoontje van mevrouw Cockle Smith.

Hij vond het veel te fantastisch om het direct te durven vertellen, maar in plaats daarvan vroeg hij aan Juanito of hij niet mee wilde gaan naar hun huis, hun mooie buitenhuis.

“Ik kan niet,” zei Juanito, “ik moet werken. Maar vanmiddag wil ik wel komen.”

‘s-Middags kwam de blonde indianenjongen bij Abeltje thuis en hij werd vriendelijk omvangen door juffrouw Klaterhoen die hem verwende met allerlei lekkere dingen.

Abeltje en Juanito werden grote kameraden. Altijd wanneer Juanito vrij had trok hij met Abeltje langs de rivier en leerde hem ongelooflijk veel. Hij leerde hem de namen van de planten en bloemen, hij vertelde hem alles over de vogels. Hij leerde hem spoorzoeken en goede vuurtjes maken, die bleven branden, met stenen muurtjes eromheen. Hij sloop met hem door de bossen, liet hem een echte wasbeer zien en vertelde hem welke slangen gevaarlijk waren en welke niet.

En Abeltje vertelde hem, wat hem in New York was overkomen. “Jij bent stellig en zeker die Johnnie, die ze kwijt waren,” zei Abeltje. “Heel stellig!”

Juanito keek ongelovig. “Maar hoe moet ik ooit te weten komen of het zo is?” vroeg hij.

“We zullen een brief schrijven,” zei Abeltje. “Een echte brief aan New York. Ken jij Engels?”

“Nee,” zei Juanito, “alleen Spaans.”

“Dan laten we de brief vertalen,” zei Abeltje. “Wij hebben in huis iemand die alles voor ons vertaalt.”

Ze schreven een lange brief aan mevrouw Cockle Smith, waar alles in stond.

“Denk erom,” zei Abeltje, “ze zoent je wel heel erg.”

“Maar als het mijn eigen moeder is,” zei Juanito, “dan is dat niet zo erg.”

“Maar haar vriendinnen zoenen je ook,” zei Abeltje. “En je krijgt een zwartfluwelen pak aan.”

“Dat wil ik niet,” zei Juanito. “Ik doe mijn indianenpak aan.”

“Heb je dat dan?”

“Dat heb ik nog. En ik zal het morgen meebrengen. En een stel hoofdveren heb ik voor jou ook.” De volgende morgen liepen de jongens als twee stoere indianen door de wouden. Abeltje had net als zijn vriend een stel prachtige hoofdveren, die tot ver over zijn rug doorliepen. Het stond een beetje eigenaardig boven zijn liftjongen-livrei, maar verder was het prachtig.

Het rommelt in Perugona

Door het hele land wisten de mensen nu dat ze geen cider meer mochten drinken en niet meer over politiek mochten praten op de terrassen.

Ze waren heel teleurgesteld, ze waren verontwaardigd, ze waren verwonderd, ze waren geërgerd en woedend! Geen cider meer drinken! Niet meer op terrassen zitten! Ofwel op terrassen zitten en je mond houden! Dat was een schandaal! Dat was ergerlijk! Dat was misdadig! Wat was dat voor een president die zulke schandelijke wetten uitvaardigde? Wat was dat voor een barbaar! En 't ergste was nog: ze konden er met elkaar niet over praten, want ze mochten niet op terrassen zitten en over politiek praten! Ze moesten het dus allemaal in zichzelf verkroppen, dat maakte het nog weerzinwekkender. Er ging een gemompel van wrevel en onwil door de hele stad Quoquapepapel. Alle mannetjes met zwarte snorretjes, die anders zo tierig en vol vuur en gesticulerend door de straten liepen en in de cafés zaten, bleven nu thuis, maakten ruzie

met hun vrouwen en scholden inwendig op de president.

Meneer Tump merkte van dat alles niets. Hij was trots op zijn overwinning. Hij ging in eigen persoon door de straten van de stad en liet zijn mooie, groene, dure wagen met de chauffeurs in livrei, zachtjes achter zich aan rijden.

Zo stapte hij rond als een haan en hij keek naar de terrassen van de cafés. Er zat geen sterveling, ze waren volkomen leeg. Natuurlijk zat er niemand, want wat was het nut van cafés als je er geen cider mocht drinken en niet over politiek mocht praten?

Alleen de caféhouders leunden over de balustraden van de terrassen en keken woedend naar de president die daar zo kordaat en fier voorbijstapte.

“Heb je nou je zin?” riepen ze hem woedend toe. “Geen hond meer in de cafés.”

Maar meneer Tump was zo verzonken in zijn eigen gedachten over het heil van het land, dat hij dat niet eens hoorde. Hij voelde zich de weldoener hier, hij wist dat hij een grote taak had te volbrengen en niets en niets zou hem er van afhouden.

Juffrouw Klaterhoen was de eerste die er iets van merkte. Op een middag kwam het dubbelmannenkwartet. “Wij kunnen vandaag niet zingen,” zeiden ze.

“Kunnen jullie niet zingen?” vroeg Klaterhoen verbaasd. “Uw gemaal, de president, doet heel domme dingen,” zei het

mannenkoor.

“Mijn gemaal,” vroeg Klaterhoen verbaasd. O ja, ze begreep het ineens. Ze dachten immers hier, dat meneer Tump haar man was. “O ja,” zei ze, “en wat doet hij dan?”

“Hij heeft de mensen verboden cider te drinken en op de terrassen te zitten,” zei het dubbelmannenkwartet somber. Alle acht snorretjes hingen verdrietig naar beneden. Ze zagen er ellendig uit.

“Er zal revolutie komen,” zei een van hen.

“Ja,” zei een ander. “Er komt revolutie. Het zit in de lucht. Het zal niet lang meer uitblijven.”

“Maar wij blijven u trouw,” zei een derde. En opeens riepen de anderen geestdriftig: “Ja, wij blijven u trouw, senora! U bent onze vriendin! Wij zullen bij u blijven in tijden van nood!”

Ontroerd schudde Klaterhoen hen alle acht de hand. “Ik dank u,” zei ze. “Ik zal vandaag met u dan een treurig lied zingen: “Lammetje loop je zo eenzaam te blaten...” Het is een weemoedig lied, dat past bij uw stemming.”

Het dubbelmannenkwartet knikte en even later klonk het oneindig treurig en melancholiek over de groene parken: “Lammetje, loop je zo eenzaam te blaten.”

Toen ze weg waren, riep Klaterhoen Abeltje. “Ik moet iets met je bespreken,” zei ze.

Ze vertelde wat het dubbelmannenkwartet gezegd had. Dat

de stemming heel slecht was. Dat de mensen allemaal woedend waren, dat er revolutie zou komen.

“Laten we het tegen meneer Tump zeggen,” zei Abeltje. Toen meneer Tump ‘s-avonds thuiskwam, vertelde Klaterhoen het hem.

Maar hij lachte bulderend, streek zich trots over zijn rode snorretje en zei: “Allemaal onzin. Hoge bomen vangen veel wind! Dat hoort bij het presidentschap! Natuurlijk zullen de mensen eerst kwaad zijn, wanneer ze geen cider meer mogen drinken. Maar later zullen ze me dankbaar zijn, dat zal je nog eens meemaken! Later zullen ze me weer toejuichen!”

“Je hoort het,” zei Klaterhoen tegen Laura en Abeltje, toen meneer Tump heel parmantig was weggeschreden. “Je hoort het! Hij is zo trots als een pauw. Hij voelt zich echt president. Hij denkt nog dat hij een goeie president is ook!”

Laura en Abeltje zaten bij elkaar op het grasveld. “Wat moeten we doen,” vroeg Laura. “Ik heb nu ook gemerkt dat de mensen heel boos zijn. Ze lopen met spandoeken door de stad: Weg met de president. Heb je ‘t gezien?”

“Ja,” zei Abeltje, “ik heb het gezien.”

“En ze steken hun vuist op, iedere keer als ze langs het regeringspaleis komen,” zei Laura, “heb je dat ook gezien?”

“Ja,” zei Abeltje, “en ‘t ergste is, dat de generaal het allemaal opstookt!”

“Is ‘t heus?” zei Laura. “En de generaal heeft meneer

Tump in huis gehaald! Hij heeft hem gezoend op allebei de wangen en hem ‘mijn redder’ genoemd!”

“Ja,” zei Abeltje, “maar nu is het helemaal mis.” Hij zuchtte.

Laura zuchtte ook.

“Zou de lift er nog staan, daar in het regeringsgebouw,” vroeg ze.

“Ja,” zei Abeltje, “die staat er nog. Ik ben laatst gaan kijken.”

“Als er revolutie komt, kunnen we daarin kruipen,” zei Laura. “En wegvliegen.”

“Ik hoop dat er dan nog tijd genoeg voor is,” zei Abeltje. Toen kwam Juanito binnen met een stralend gezicht. “Wat is er,” riep Abeltje. “Heb je nieuws?”

“Ik heb een brief,” zei Juanito. “Een brief uit New York. Ze hebben hem al voor me vertaald! En die meneer en mevrouw Cockle Smith komen hierheen. Met een vliegtuig. Zo gauw mogelijk! Ze komen kijken of ik werkelijk hun zoon ben en als dat zo is, dan nemen ze me mee naar New York.”

“Als je maar weet dat je daar een zwartfluwelen pak aan krijgt,” zei Abeltje.

“Het kan me niets schelen,” zei Juanito. “Altijd nog beter dan een bakkersschort.”

De bom is gebarsten

Het was een paar dagen later, 's-morgens om een uur of tien. Juffrouw Klaterhoen stond voor het raam van haar slaapzaal en keek naar buiten. Meneer Tump was allang met zijn auto naar het regeringsgebouw en Laura en Abeltje zaten beneden op het grasveld.

“Kijk toch ‘s,” riep Klaterhoen. “Kijk toch ‘s!” Ze keken beiden en ze zagen buiten de hekken van het park een grote menigte mensen. Het waren woedende, tierende mensen met grote spandoeken. Ze schreeuwden van alles en ze gooiden met eieren en tomaten over het hek.

“Het is helemaal mis,” riep Klaterhoen. “We moeten vluchten. Gauw, gauw.”

Ze kwam de trappen afhollen met haar grote boodschappentas, in haar zijden jurk met pailletjes. Abeltje en Laura stopten ieder nog gauw het een en ander in hun valiesje; toen vluchtten ze door een achterdeur en renden weg in de richting van de stad.

“Naar het regeringsgebouw...” hijgde juffrouw Klaterhoen. “Het zal mij benieuwen of ze meneer Tump al gevangengenomen hebben. Moet je al die mensen zien! Ze zijn net zo kwaad, als toen we aankwamen hier in dit land. Kijk eens naar die mannetjes met hun zwarte snorretjes en hun grote hoeden. Ze zwaaien met hun armen en ze schudden hun vuisten!”

Met moeite konden Klaterhoen en Abelje en Laura zich een weg banen tussen de menigte door. Gelukkig werden ze niet herkend, juist omdat het zo druk en zo vol was.

Voor het regeringsgebouw stonden duizenden mensen hartstochtelijk te schreeuwen en te tieren. “Weg met de president!” riepen ze.

“Zie je wel,” zei Klaterhoen. “Precies als toen we hier aankwamen. Alleen was het toen een andere president. Nu zijn wij het zelf? We moeten door de achterdeur naar binnen.”

Zachtjes slopen ze door de achterdeur het gebouw binnen. Ze gingen de trap op naar de werkkamer van meneer Tump. Ze deden de deur open en daar zat hij aan zijn bureau, met zijn vier grote telefoons en hij deed of er niets aan de hand was.

“Wat komen jullie doen?” vroeg hij. “Kun je niet kloppen voor je bij de president binnenkomt?”

“We moeten weg!” hijgde Abelje. “Ze willen u gevangen

nemen. Er is revolutie!”

“Onzin,” bromde meneer Tump. “Die mensen zijn een beetje opgewonden, dat zijn ze altijd hier in dit land. Maar mij zullen ze niet gevangennemen.”

Juist toen hij het had gezegd, hoorden ze de mensen buiten op de gang aankomen. Het was een woedende kluwen mannetjes met zwarte snorren, die letterlijk met de deur en al naar binnen vielen. “Verrader!” schreeuwden ze. “Schelm!”

Meneer Tump stond op. Hij werd nu heel bleek. “W-w-ww-at betekent dit?” vroeg hij.

“Dat betekent revolutie,” zei Klaterhoen. “Laten we gauw proberen bij de lift te komen, gauw, gauw!”

Maar het was al te laat. De woedende, donkere mannetjes waren met veel te veel. Ze sprongen naar het bureau van president Tump. Ze sprongen erop en ze sprongen eroverheen. Ze pakten meneer Tump vast.

“Help! Help!” riep hij.

Laura en Klaterhoen probeerden hem te bevrijden. “Ga je weg!” siste Klaterhoen, maar het hielp niet. Ze hadden een groot touw bij zich. Daarmee bonden ze meneer Tump, juffrouw Klaterhoen en Laura met z’n drieën aan elkaar vast, heel stijf. Ze konden geen vinger meer verroeren.

“Weg met de president!” schreeuwden ze toen en gingen uit het raam hangen om juichend aan de menigte te vertellen dat de president gevangen was genomen.

En Abeltje? Klaterhoen kon geen vinger meer bewegen in dat stijve pak, maar ze kon haar ogen nog wel bewegen en ze had juist gezien, hoe Abeitje, zo glad als een aal, tussen de woedende mannetjes was doorgeglijpt, de deur uit.

Hij is ontvlucht, dacht Klaterhoen. Als hij nu de lift maar kan bereiken, dan kan hij tenminste in zijn eentje ontvluchten. Met ons is het afgelopen. Ze zullen ons doodschieten of ophangen of anders gevangenzetten in de witte gevangenis.

“We willen de president!” schreeuwde de menigte buiten. “We hebben hem al! We hebben hem gevangengenomen,” brulden de mannetjes boven uit de ramen.

“Hij moet beneden komen!”

“Dat kan niet, hij is al geboeid! Hij en zijn vrouw en zijn dochter zijn tezamen geboeid,” riepen de mannetjes boven uit de ramen.

Meneer Tump keek vreselijk angstig, veel angstiger nog dan Klaterhoen en Laura die met hem samen in een groot pak touw zaten gewikkeld. Ze konden geen van drieën schreeuwen, ze hadden proppen in hun mond. Er was geen kwestie van dat ze zich los konden wringen.

Nu klonk er buiten een nieuw gejuich. De generaal was aangekomen. Hij kwam heel heldhaftig op zijn paard en bleef buiten tussen de menigte staan kijken. “Is de president gevangen?” vroeg hij.

“Ja! Hij is gepakt, generalissimo!” joelde de menigte. “Laat hem dan naar beneden brengen,” zei de generaal.

“Dat kan niet, generalissimo,” zeiden de mensen. “Ze hebben hem daarboven in zijn werkkamer geboeid, tezamen met zijn vrouw en zijn dochter en nu kunnen ze dat grote pak niet naar beneden krijgen.”

“Ik zal ze zelf gaan halen,” zei de generaal. Hij steeg van zijn paard en ging naar boven. De mensen weken eerbiedig toen de grote generaal tussen hen door liep om de valse president eigenhandig naar beneden te brengen.

Abeltje haalt versterking

Ondertussen was Abeltje weggeglipt. Hij was klein en lenig en in de algemene opwindning lette niemand op hem. Hij glipte zo makkelijk tussen armen en benen door, in een oogwenk was hij de straat op gevluht. Hij zag de boze mensen daar buiten, die allemaal woedend schreeuwden om de president en hij dacht: O, wist ik maar iemand die aan onze kant staat! Wist ik maar iemand die ons wil helpen. Maar hij kon alleen Juanito bedenken. Hij rende de straat in waar de bakkerij was. Zou Juanito daar zijn? Misschien was het wel een hele dwaze veronderstelling...als het hele land in revolutie is, gaat een bakkersknechtje toch niet gewoon door met het werk.

De straat van de bakkerij was niet ver van het regeringspaleis en deze straat was volledig uitgestorven. Er was niemand. Iedereen was bij de opstand.

“Juanito!” schreeuwde Abeltje. Hij duwde de deur van de bakkerij open en hij stond in de bakkerswinkel. En wat hij

daar zag! Juanito die omhelsd werd door een dame met een cape van struisveren en een heer stond ernaast! Mevrouw Cockle Smith! En meneer Cockle Smith! Ze waren gekomen, ze waren gearriveerd om Juanito te halen.

Maar Abeltje had geen tijd om lang te blijven kijken. Hij riep zo hard hij kon: “Help! Help!”

Het drietal werd smartelijk gestoord in hun weerzien, ze draaiden zich om en zagen Abeltje met een wanhopig gezicht, de handen in de hoogte van opwindning.

Zonder een ogenblik tijd te verliezen liepen ze met hem mee, ze begrepen onmiddellijk dat hij in grote moeilijkheden was. Abeltje ging hen voor en ze draafden alledrie achter hem aan, mevrouw Cockle Smith met een pekinnees onder haar arm, meneer Cockle Smith met twee pekinnezen en Juanito tussen hen in.

“Help! Help!” riep Abeltje weer. En nu bleek het dat hij nog meer vrienden had in Quoquapapetl. De jongens, waarmee hij altijd gespeeld had en die altijd veel met hem ophadden, draafden nu ook mee. En opeens kwamen er acht mannetjes uit een zijstraatje. Acht mannetjes met snorretjes. Het was het dubbelmannenkwartet. Ze hadden trouw gezworen aan Klaterhoen, nu zouden ze dan ook helpen.

Abeltje had nu dus een klein legertje om zich heen verzameld, hij begon weer moed te scheppen. Het was alleen maar zaak, zo dacht hij, om tussen de menigte door te

dringen. Als hij maar eenmaal binnen was, zou hij wel vechten, hij had nu hulp genoeg.

Zo begon dus de stoet van Abeltje en zijn helpers te duwen en te dringen om erdoorheen te komen. Abeltje vocht als een wilde, Juanito vocht met hem mee, de jongens uit de straat waren net wilde katten die om zich heen beten en met hun scherpe elleboogjes duwden, en sisten en bliezen...de mensen waren er verbouwereerd van en weken opzij, vooral toen het dubbelmannenkwartet ook begon te wringen en te duwen. Maar mevrouw Cockle Smith was nog de grootste kracht in dit gezelschap. Ze zag er zo indrukwekkend uit met haar struisveren, ze had zoiets vorstelijks dat iedereen voor haar opzij ging. En haar man, meneer Cockle Smith, schreed kalm en waardig achter haar aan, net of hij op een boulevard liep in plaats van midden in een revolutie.

Intussen was de generaal naar boven gegaan om de gevangenen persoonlijk te bekijken.

“Wel wel, zo zo,” zei hij tartend tegen meneer Tump, die machteloos in het touw zat. “Daar is dus de grote president! Cider verbieden, hè? Praten op terrassen verbieden, hè? We zullen jou wel leren.”

“Breng de gevangenen naar beneden,” beval hij tegen de mannetjes die het drietal hadden gebonden.

“Dan moeten we ze weer losmaken,” lispelden de mannetjes. “Het pak is te zwaar om te dragen.”

“We hebben toch een lift!” bulderde de generaal. “We zetten ze in de lift.”

De arme meneer Tump werd met Klaterhoen en Laura de lift ingeduwd en gerold. Daar stonden ze nu, in hun eigen, lieve lift. Maar ze hadden geen vinger vrij om op het bovenste knopje te drukken. Nee, het ging naar beneden, de generaal bracht hen persoonlijk naar beneden, hij drukte op de knop ‘parterre’ en gehoorzaam ging de lift omlaag en stopte op de begane grond.

De generaal deed met een groots gebaar de liftdeur open en stond daar triomferend om zijn buit aan de menigte te laten zien.

Maar beneden in de hal was een ontzaglijk tumult. Tussen al die opstandige mensen, die juichten: “Weg met de president,” kwam een wonderlijke optocht de hal binnendringen. Voorop een jongen in rood uniform met een wanhopig en woedend gezicht. Daarachter een jongen die precies op hem leek, maar die een bakkersschort aan had en een bakkersmuts op. Verder een heleboel jongens, grote en kleine, acht mannetjes met zwarte snorretjes en een koninklijk uitgedoste dame vol struisveren, met ten slotte een breedgeschouderde man. Zij drongen allemaal op naar de liftdeur, tegengehouden door de menigte, maar ze drongen op!

Toen Abeltje de lift daar beneden zag staan, met een open

deur en met het vastgebonden kluwen daarbinnenin, was hij niet meer te stuiten. Hij gaf een heel harde schreeuw van opwinding, hij rukte zich los van al die mannen die hem wilden tegenhouden, hij sprong in de lift, deed de deur dicht met een klap en duwde op het bovenste knopje.

De lift schoot omhoog met een vaart, zoefde langs de eerste etage, de tweede, de derde, de vierde...er was een licht gekraak en gerinkel...zwierig en licht als een veer schoot het stalen huisje de lucht in.

“Hè hè...” prevelde Abeltje, “gered...we zijn gered.” Toen zag hij dat de generaal ook nog in de lift stond.

De arme man was volkomen sprakeloos van schrik. Zijn mond hing open. Hij keek alsof hij behekt was.

Abeltje nam doodkalm zijn zakmes uit zijn zak en sneed de touwen door, waarmee de rest van het gezelschap was vastgebonden. “Hè hè,” zei meneer Tump ook, toen hij de prop uit zijn mond kon nemen. En Klaterhoen begon ineens een beetje te huilen... “Afschuwelijk was het,” zei ze. “Wat doet die man in onze lift!?”

“O, Abeltje, wat knap van je,” zei Laura bewonderend. “Ja, wat doet die generaal nu in onze lift?”

“Ja hoor ‘s,” zei Abeltje, “die kon ik er niet zo gauw meer uitgooien!”

Ze verdrongen zich nu allemaal voor de glazen deur om te kijken hoe het daar beneden toging.

Het was een wonderlijk gezicht. Daar ver beneden hen zagen ze de stad Quoquapepapetl. De hele duizendkoppige menigte stond nu buiten voor het regeringsgebouw naar boven te turen. Ze zagen duidelijk nog een stipje van de struisveren van mevrouw Cockle Smith.

Gek, dacht Abeltje, terwijl hij de stad steeds kleiner zag worden, gek, dit is de tweede keer dat meneer en mevrouw Cockle Smith ons zien wegvliegen met de lift.

De generaal stond nog steeds als vastgenageld aan de vloer. Hij was zo verbaasd en verschrikt dat hij zelfs nog geen geluid had kunnen uitbrengen. Hij keek met angstige ogen naar Abeltje, alsof die een spookverschijning was.

“Hoor eens,” zei Klaterhoen. “We zijn nu gered, maar zolang die generaal d'r bij is, heb ik geen rustig moment.”

“We moeten hem kwijt,” zei meneer Tump. “Hij heeft mij verraden ook. Hij is de aanstoker van de opstand, dat heb ik allang door.”

“Hoor 's, Jozias,” zei Klaterhoen. “Je bent zelf de schuldige, we hebben je genoeg gewaarschuwd.”

Laura zat op het bankje achter in de lift en liefkoosde haar Sam, die wel erg in de verdrukking was gekomen tussen al die stijve touwen. “Zoet maar...” fluisterde ze, “we zijn nu weer vrij!”

“Wat doe je daar, Abeltje?” vroeg meneer Tump met opgetrokken wenkbrauwen, “wat doe je daar nou toch?”

“Wacht maar,” zei Abeltje. Hij keek heel onbewogen, of er niets aan de hand was, maar hij had op het onderste knopje gedrukt. Op het knopje ‘parterre’. Ze gingen weer naar beneden.

“Och, maar jongen toch, hoe kun je dat nou doen...” klaagde Klaterhoen.

“Wie weet komen we weer tussen die opstandelingen terecht.”

Maar nee, Abeltje had het echt wel goed uitgekiend. Ze daalden een paar kilometer van Quoquapepapetl, midden in het land aan de voet van een heuveltje en vlakbij de kronkelige rivier. Zachtjes kwam de lift neer.

Zonder een woord te zeggen, opende Abeltje de deur, pakte de generaal bij de arm en duwde hem naar buiten. Toen sloot hij de deur weer, wuifde vriendelijk en drukte weer op de bovenste knop.

De generaal zat op het gras en keek met een verwilderd gezicht, toen de lift vlak voor zijn neus weer opsteeg.

“Ha ha,” lachte meneer Tump. “Ha ha, die is goed! Die is prima!” Hij moest zo vreselijk lachen dat de tranen hem over het gezicht liepen.

“Ziezo,” zuchtte Abeltje, “nu zijn we werkelijk veilig! De generaal kan lekker naar huis lopen. Dat is zijn eigen schuld.”

Uitgeput van alle opwindning en alle angsten gingen ze nu met z’n vieren op het bankje zitten. “Straks krijgen jullie een

heerlijk kopje koffie van me,” zei Laura.

29

De Stille Oceaan

Het was nu zo gezellig in de lift. De koffie geurde, ze waren allemaal doodop van de angsten die ze hadden doorstaan en ze hadden het gevoel weer helemaal thuis te zijn.

Alleen meneer Tump, die zo-even nog zo gelachen had, toen de generaal buiten werd gezet, staarde nu somber peinzend over zijn kopje koffie heen in de verte.

“Wat is dat nou, Jozias,” vroeg Klaterhoen. “Wat zie ik daar, tranen?”

“Hu-u-u-u,” snikte meneer Tump. De tranen druppelden hem over de wangen, hij hilde maar en kon niet meer ophouden.

Laura en Klaterhoen probeerden hem te troosten. “Ik... ik...ben zo stom geweest...” schreide meneer Tump. “Ik was president maar ik was zo’n Stommerd van een president...hu-hu-u-u-u!”

“Natuurlijk was je een Stommerd van een president,” zei

juffrouw Klaterhoen. “Maar het is toch nou voorbij? Je bent het toch niet meer. En dat is maar goed ook, iedereen moet zich bij zijn vak houden. Jij hoort in het anti-motbedrijf en niet op een presidentszetel. Het ergste was, dat ‘t je naar je bol is geslagen, je was veel te ijdel, Jozias. Je was zo ijdel als een kalkoense haan. Hier, neem een broodje. Droog je tranen af.”

“Hoe hebben jullie nog broodjes kunnen meenemen,” zei meneer Tump met bibberende stem.

“We hadden de tassen bij ons,” zei Laura trots. “Ook toen we aan elkaar geboeid zaten hadden we de tassen bij ons. En daar zat van alles in. Trouwens, we hadden nog voorraad uit New York. Alles zit keurig in de kastjes beneden. We kunnen er wel een week van leven.”

“Wanneer zullen we dalen?” vroeg Abeltje.

“Hoor dat nou ‘s,” zei Klaterhoen. “Dat wil nou alweer dalen! Denk erom dat je niet op die knop drukt, kwajongen! Ik voel er niets voor om nu meteen weer naar beneden te gaan. ‘t Is veel te lekker rustig. En je weet nooit waar we nou weer terechtkomen, dat vind ik beslist een nadeel van deze manier van reizen. “t Is echt een surprise-tocht, maar ik neem liever een kaartje Rotterdam retour, als ik op reis ga.”

Abeltje lachte. Ja, ze had gelijk, hij wou het liefste maar weer eens beneden een kijkje nemen. Hij vond het altijd zo ontzettend avontuurlijk om op dat knopje te drukken en dan

af te wachten waar je terecht kwam.

Misschien kwamen ze nu wel bij de menseneters. In welke richting vlogen ze eigenlijk? Naar het zuiden? Nee, meer naar het zuidwesten.

“Wat doe je nou, Klaterhoen?” vroeg hij.

Klaterhoen had uit haar enorme tas het stuk vitrage gepakt en was bezig het voor de glazen deur op te hangen.

“Ziezo,” zei ze, “eindelijk een nette voorkamer. Wat heb ik daar naar verlangd. Dat is nog die vitrage uit de witte gevangenis, het is een beetje gescheurd toen we eraan zijn gaan hangen, maar zo zie je er niets van. Is dat niet keurig?”

“Allerliefst,” vond Laura die op haar hoofd stond met Sam boven op haar voeten.

Meneer Tump had zijn tranen gedroogd en was weer helemaal gewoon. Wel kon je merken dat hij zich echt een beetje schaamde. Hij had zich zo mal aangesteld als president, dat voelde hij nu toch zelf ook wel.

De zon ging onder, het werd snel donker. “We gaan slapen,” zei Klaterhoen, “en we slapen een gat in de dag, dat wil ik je wel beloven. Hier liggen onze dekens nog. Die geruite doe ik weer voor de deur, als overgordijn.”

Ze rolden zich alle vier heerlijk in hun deken, Sam sliep tegen Laura aan en Abeltje rolde zich als een egeltje in elkaar. Hij was ook dood-doodmoe, en dat was geen wonder want er was heel veel gebeurd sinds ze vanmorgen vroeg zo wreed

gestoord waren door de geluiden van de revolutie. “Wat een dag, wat een dag,” prevelde Abeltje. En voor hij insliep, zag hij dat meneer Tump nog altijd al die ridderorden op zijn jekkertje had. Die had hij maar laten zitten.

Toen ze wakker werden scheen de zon door een spleet van het geruite gordijn; het was blijkbaar al vrij laat in de morgen.

“We zijn boven zee,” zei Abeltje. “Dat moet de Stille Oceaan zijn, want we vliegen naar het westen.”

“Dat is niet zo mooi,” zei meneer Tump, die slaperig zijn hoofd boven de deken uitstak. “De Stille Oceaan...mens, dat is zo’n grote zee, daar komt geen end aan.”

“Hindert niet,” zei Klaterhoen, “we hebben de tijd aan ons. En we hebben eten voor een week bij ons, zegt Laura. Niet, Laura?”

“Mmmmm,” murmelde Laura. Ze sliep nog, maar Sam huppelde al vrolijk over de vloer. Met z’n viere maakten ze de lift een beetje aan kant en ze ontbeten verrukkelijk met broodjes en ananas en koffie, terwijl ze onderwijl nog honderduit praatten over hun wederwaardigheden in Perugona.

“Nou zal de generaal wel president worden,” zei Laura.

Meneer Tump werd donkerrood van woede. “Ik gun het hem!” riep hij. “Het is een schoelje. Ik heb hem gered van de lila ziekte en nu heeft hij me verraden.”

“Nou nou,” zei Klaterhoen...“gered van de lila ziekte...niet zo bluffen, Jozias! Heel toevallig heeft hij een patent anti-motbal van je in handen gekregen en heel toevallig hielp die bal tegen zijn kwaal.”

“Mm...” bromde meneer Tump en nam een slok koffie.

“Eén ding is toch maar heerlijk,” zei Abeltje. “Johnnie is bij zijn ouders terug.”

“Wie is Johnnie?” vroeg meneer Tump.

“Nou, Juanito dan,” zei Abeltje. “We zijn toch niet helemaal voor niks met die lift de lucht ingevlogen. Als we niet in New York en in Perugona waren geweest, hadden ze mekaar nooit teruggevonden.”

“Dat is waar! Dat is waar!” riepen de andere drie opgelucht. Ze hadden nu allemaal het gevoel een goed werk gedaan te hebben.

“Maar of het zo leuk voor hem zal zijn,” vervolgde Abeltje dromerig, “ik weet zeker dat mevrouw Cockle Smith al haar kennissen opbelt en een bad en een bed en een diner bestelt en een groot feest geeft en dat iedereen Johnnie zal zoenen en dat hij een zwartfluwelen pak aankrijgt met een kanten kraag...brrrr!”

“Jij hoeft het toch niet?” vroeg Klaterhoen. “Nou dan...” De hele dag vlogen ze over zee, zonder dat ze ook maar een schip zagen. Wel vloog er af en toe een vliegtuig langs, heel in de verte. Maar land was nergens te bekennen.

“t Hindert niet,” zei Laura.

“t Is wel fijn een paar dagen lekker uitrusten.” Het duurde dan ook tot de dag daarop, dat ze aan de horizon een flauwe streep ontdekten...land.

Ze landen weer

Heel erg opgewonden stonden ze alle vier voor de glazen deur uit te kijken.

“Ik kan niks zien,” klaagde Laura. “Door die vitrage.”

“Schuif het dan maar opzij,” zei Klaterhoen. “Voorzichtig, zo...”

“Wat zou het zijn,” vroeg meneer Tump, “Afrika?”

“Welnee,” zei Abeltje, “dat ligt toch helemaal aan de andere kant! We zijn alsmaar naar het westen gevlogen, de halve aardbol rond. Dit moet zoiets als Australië zijn, denk ik. Of nee, wat ligt er ook weer rechts van Australië? Nieuw-Zeeland, is ‘t niet?”

“Nieuw-Zeeland,” zei meneer Tump. “Hé, daar heb ik een kennis wonen. Een zekere Jansen! Er gaan immers zoveel Nederlanders emigreren naar Nieuw-Zeeland. Misschien zien we er nog meer bekenden.”

“Hoor eens even,” zei Klaterhoen. “Jullie zijn van plan om

hier te landen, dat hoor ik al. Maar ik heb niet de minste zin om weer net midden in een revolutie aan te komen. Als je dat maar weet!”

“In Nieuw-Zeeland is er nooit revolutie,” zei Abeltje. “Dat kan je nou wel zeggen,” zei Klaterhoen, “maar ik heb ‘t idee, dat er toevallig net eenkje aan de gang is, als wij aankomen.”

“Ja maar,” zei Laura, “we moeten toch ergens landen?”

“Ik weet het,” zei Abeltje en hij danste op en neer. “Ik weet een goeie oplossing. We gaan eerst rustig kijken hoe het land is, voor we landen.”

“Wat? hoe bedoel je dat, eerst rustig kijken?”

“Nou,” legde Abeltje uit. “Kijk, we hebben tot nu toe altijd op de knop ‘parterre’ gedrukt als we wilden landen. Nog nooit op etage I of II of III. En natuurlijk, als ik op het knopje van de eerste etage druk, dan gaat de lift niet verder dan een meter of zes van de grond.”

“Tut tut, nou nou,” bromde ment er Tump. “Daar zou ik maar zo vast niet in geloven. Het is zo’n allemachtig rare lift... wie weet wat ie doet. Misschien springt ie wel uit elkaar, wanneer je op een ander knopje drukt dan gewoonlijk.”

“Laten we ‘t maar eens proberen,” zei juffrouw Klaterhoen. “Maar eerst wachten tot we goed en wel boven land zijn.”

Ze zagen onder zich een mooi goudgeel strand. In de verte, meer het binnenland in, verzezen de omtrekken van

blauwe heuvels.

“Nog een paar minuten wachten.” zei Klaterhoen. “Nog eventjes...nog eventjes, ja, Nu!”

“Ik zal op het knopje van de derde etage drukken,” zei Abeltje, “dan komen we een meter of twintig boven de aarde en dan blijven we, hoop ik, stilstaan.”

In de hoogste spanning wachtte het gezelschap af wat er gebeuren zou. Ze daalden, evenals anders met een grote snelheid en toen ze dichterbij kwamen zagen ze onder zich een landschap van wei of akkerland, dat konden ze niet zien. Hier en daar stond een boom. “We gaan gewoon tot op de grond,” mompelde Abeltje teleurgesteld, “kijk, we komen helemaal op de grond neer.” Hij was teleurgesteld, dat zijn plannetje niet gelukte.

Maar ineens stond de lift met een lichte trilling stil. Onder zich zagen ze bomen, een riviertje...en mensen. Eerst een paar mensen, toen kwamen er een paar andere aanhollen van links en van rechts, toen kwamen er nog meer en nog meer... waar al die mensen zo gauw vandaan kwamen? Er stond nu een hele groep vlak beneden hen, ze schreeuwden en dansten en juichten.

“Niks gedaan,” zei Klaterhoen. “Revolutie!”

“Niet waar,” zei Laura. “Kijk toch eens, ze wuiven en ze hebben plezier. ‘t Lijken me wat aardige mensen! Laten we maar gaan.”

“Ik durf niet...” brulde Klaterhoen en ze drukte op het bovenste knopje. Daar gingen ze weer, pijlsnel de hoogte in.

“Héééé,” zeiden Abeltje en Laura teleurgesteld.

“t Was een heel mooie landingsplaats, we konden geen betere treffen. En we willen toch tussen de mensen terechtkomen! We willen toch niet in een woestijn!”

“Ze hebben gelijk, Klaterhoentje,” zei meneer Tump.

“We moeten heus de sprong weer wagen en ik geloof echt dat er hier geen revolutie is. Laten we nu maar meteen op het knopje ‘parterre’ drukken, dan komen we gewoon op de grond terecht.”

Abeltje drukte op het knopje ‘parterre’. Klaterhoen berustte er nu in, maar ze hield haar handen voor de ogen, zo bang was ze. “Niet doodschieten...” kreunde ze alvast... “niet doodschieten..., dan maar liever ophangen...”

Ach, doe niet zo mal, Klaterhoen, zei Laura. Toen gebeurde het. Ze waren geland, maar de lift hing helemaal scheef en ze hoorden een ontzettend gekraak onder zich.

“Zijn we er nou?” vroeg meneer Tump.

“Ik...ik...geloof dat we in een boom zitten,” stamelde Abeltje.

En het was zo. Ze waren in de kruin van een heel hoge boom terechtgekomen. Net als zo-even zagen ze de mensen komen toestromen. Algauw stond er een hele groep vlak onder hen te juichen en te springen en te wuiven.

“Tja,” zei Abeltje, “wat doen we nou?”

“Nog maar eens de lucht in...” stelde Klaterhoen voor.

Maar hoe Abeltje ook op het knopje drukte...het ging niet meer. Blijkbaar zaten ze zo vast in de takken...of was de lift kapot. Hij drukte nog eens en nog eens...er gebeurde niets.

“We gaan eruit,” zei meneer Tump. “We klimmen voorzichtig naar beneden. Opgepast, dat je niet valt, Klaterhoen, hou mij maar vast.” Meneer Tump greep de knop van de glazen deur om die open te doen. Hij rukte. Hij rukte nog eens. De deur zat vast. Ze konden er niet uit. Alle vier tegelijk trokken ze nog eens uit alle macht. Tevergeefs. Ze zaten opgesloten in hun eigen goeie lift, boven in een boom in Nieuw-Zeeland.

Het gestoorde muziekfeest

Ja, het was inderdaad Nieuw-Zeeland, waar ze terechtgekomen waren. Ze waren op een terrein niet ver van de stad Auckland, waar die dag juist een muziekfeest in de openlucht werd gehouden, een concours, waarbij verschillende orkesten en zangverenigingen optraden.

Juist, toen een van de orkesten een symfonie had aangeheven, erg mooi en lang, begonnen er een paar van de toehoorders te wijzen en te roepen.

“Ssssst...” zeiden de andere mensen. Maar er begonnen steeds meer mensen te roepen en in de lucht te wijzen. Totdat niemand meer naar het orkest keek en niemand meer luisterde...allemaal hadden ze hun hoofd in de nek en keken naar boven.

Boven hun hoofd hing een ding. Zomaar hing het daar. Een vierkant ding. Het was donkergroen, het hing onbeweeglijk in de lucht. Het was geen vliegtuig, ook geen helikopter, want ze zagen geen vleugels of schroef. Wat

vreemd...wat ontzettend vreemd! De mensen stonden op en liepen erheen, zodat ze er vlak onder waren. Ze zagen nu dat het ding een soort huisje was; blijkbaar was er een deur in het huisje, waar de mensen voor stonden te kijken. Het moest dus een soort luchtvervoer middel zijn, maar wat voor een? Was het misschien een vliegende schotel? Maar het geval had niets van een schotel. O kijk, daar schoot het ineens met een vaart de lucht weer in, pijlsnel, bijna loodrecht naar boven. Nu zag je nog een heel klein puntje...dan niets meer.

“Hebben we ‘t gedroomd?” vroegen de mensen aan elkaar. Maar nee, iedereen had het gezien. Ze werden heel erg opgewonden en maakten de gekste veronderstellingen.

“t Zijn maanbewoners,” zei er een. “Welnee,” zei een ander, “t zijn Amerikanen met een nieuw soort vliegtuig, we hebben zoiets gelezen, een atoomkracht-vliegtuig!”

Onderwijl zat het arme orkest door te spelen, want ze vonden het beneden hun waardigheid om midden in een symfonie op te houden voor zo’n gek ding in de lucht. Helaas, niemand luisterde meer. Dit was zo bijzonder geweest, het publiek kon geen aandacht meer aan muziek besteden.

“Daar komt het weer...” schreeuwde er een...“kijk, het daalt...het daalt...”

“Ja,” juichte de menigte. “Daar heb je ‘t weer. Het komt in de boom terecht. Hoe-oe-oe, hei-ei-ei, hi-i-i, in de boom...”

Allen stroomden naar de boom, waar bovenin de lift was blijven steken.

“Het lijkt wel gewoon een lift,” zei een klein jongetje. “Gekke jongen,” zei zijn moeder. “Een lift kan toch niet vliegen?”

“Er zitten echte mensen in,” riep een ander. “Kijk, een gordijntje met mensen erachter. Geen maanbewoners. Een heer en een dame en een jongen en een meisje, geloof ik. Kijk, je ziet ze zitten. Ze willen eruit, ze trekken aan de deur vanbinnen. Het gaat niet.”

Zo bleven de mensen met de handen in de zak staan kijken en roepen, terwijl het orkest op de achtergrond treurig doorspeelde en Abeltje met zijn vrienden daarbinnen wanhopig probeerden de deur te openen.

Maar inmiddels was de brandweer gewaarschuwd en de politie en een grote transportmaatschappij en dat kwam nu allemaal tegelijk aanrijden.

De burgemeester, die ook bij het feest was, kwam nu plechtig naar voren schrijden en gaf wenken. Met een enorme kraanwagen werd de lift uit de boom geplukt en op de grond neergezet. De politie hield de mensen op een af stand. Alleen de burgemeester kwam naar de deur van de lift en vroeg iets door de glazen deur heen.

“De deur kan niet open,” schreeuwde meneer Tump. Dat begreep de burgemeester. Hij had het gezien. Meneer Tump

haalde hulpeloos zijn schouders op met een gebaar van: ik kan 't niet helpen. Klaterhoen hilde in haar zakdoek.

Nu was het orkest ook opgehouden met spelen en alle muzikanten stonden ook bij de toeschouwers en vergaten de symfonie en het hele muziekconcours.

Het was dan ook erg interessant om te zien hoe de burgemeester met gebaren probeerde te praten met die wezens daarbinnen in het rare toestel, door de glasdeur heen. Niet dat het veel zin had, dat begreep de burgemeester wel. Hij liet dan ook opbellen naar twee van de knapste monteurs van de stad. Ze kwamen met kisten vol gereedschap. Ze kwamen met sleutels en boren en allerlei andere werktuigen en jawel hoor, binnen het kwartier was de lift open.

Alle vier tegelijk tuimelden ze naar buiten en vielen op het gras, terwijl de omstanders juichten.

“Hè hè,” zei Klaterhoen, iets wat ze altijd zei, wanneer ze uit een moeilijke positie verlost was. Daar zaten ze en er begon een lastig gesprek met de burgemeester, want het was natuurlijk weer Engels wat ze hier praatten en nog steeds kenden ze niet genoeg van die taal, om maar eens vlot een heel verhaal te gaan ophangen.

“Ja, uit Holland,” zei meneer Tump. “From Holland. Met de lift. With the lift. The Flaajing Lift!”

De burgemeester begreep nu dat ze uit Nederland waren gekomen met een vliegende lift. Hij vond het hoogst

interessant en wenkte iemand uit het publiek, die een eindje verderop stond. De man kwam dichterbij.

“Jansen!” brulde meneer Tump, “mijn beste goeie Jansen.”

“Tump!” zei meneer Jansen met een ontroerde stem. Ze klopten elkander heel lang op de rug en toen was het spreken niet moeilijk meer want meneer Jansen speelde voor tolk.

“Julie moet maar hier blijven,” zei hij. “Het is hier zo best. Ik werk hier op een fabriek en in mijn vrije tijd zit ik in een orkest. Er is hier een muziekfeest vandaag zie je, en ik speel tuba.” Hij kwam enthousiast met een grote tuba aandragen.

“Wel wel,” zei Klaterhoen, “wat enig, een muziekfeest. Laat ze toch gewoon doorspelen! Wij zijn dolgelukkig om eens een stukje muziek te horen.”

“Maar wilt u niet eerst wat gebruiken?” vroeg de burgemeester. “Een paar boterhammetjes of een paar gebakjes met wat thee? We hebben hier een heerlijke verversingstent.”

Ze werden over het veld meegetroond door de burgemeester. Ze werden aan zijn vrouw voorgesteld, de ontvangst was allerhartelijkst. Terwijl honderden toeschouwers nog steeds met open mond van verbazing hun bewegingen volgden, dronken Abeltje en Laura grote glazen limonade, terwijl meneer Tump en Klaterhoen eindeloos sterke thee slurpten.

“Wij zullen zorgen voor een hotel,” zei de burgemeester vriendelijk. “Het mag u hier aan niets ontbreken, wij zijn een gastvrij land. Maar vertelt u eens, bent u regelrecht van Holland gekomen?”

“Welnee,” zei Klaterhoen, “we hebben zowat de hele wereld rondgereisd.”

“We zijn eerst in New York geweest,” zei Abeltje met volle mond.

“En toen in Perugona,” zei Laura. “Dat ligt in Zuid-Amerika. Daar hebben we revolutie gehad.”

“En toen hebben we twee dagen en twee nachten boven de Stille Oceaan gevlogen,” zei meneer Tump. “En ziedaar, we zijn in Nieuw-Zeeland. Och, Jansen wat ben ik blij dat ik je zie, kerel. Is je vrouw hier ook?”

“Die is thuis en past op de baby,” zei meneer Jansen. “Jullie kunt ook bij mij logeren.”

Er is iets mis met het knopje

“Nu we toch hier allemaal op dit muziekfeest zijn,” zei de burgemeester, “ wilde ik dit voorstellen: Van muziek komt er waarschijnlijk niet veel meer, de mensen zijn veel te opgewonden. Zoudt u ervoor voelen een kleine demonstratie te geven hier op het veld? Naar boven vliegen en weer terug? Men zal er hier zo’n plezier in hebben.”

“Natuurlijk doen we dat,” zei Abeltje. “We zullen het meteen doen. Is de deur goed gerepareerd? Kan ie weer open en dicht?”

Ze gingen terug naar de lift, die daar midden op het terrein stond. De deur sloot weer prima en kon ook weer open.

“Een moment,” zei de burgemeester. Hij ging op een platform staan en sprak de menigte toe, door een microfoon.

“Met dit wonderlijke toestel...” zo sprak de burgemeester, “is dit gezelschap uit Holland vandaag hier gearriveerd. Het is een lift, een vliegende lift, die hen uit Middelum in Nederland via New York en Zuid-Amerika over de Stille

Zuidzee hierheen heeft gebracht...”

“Hoera!!!” schreeuwde het publiek.

“En nu...” ging de burgemeester voort, “nu zal dit gezelschap een kleine demonstratie geven, voordat we weer met ons muziekconcours verdergaan. Ze zullen omhoogvliegen door eenvoudig op de bovenste knop in de lift te drukken. Daarna omlaag door simpelweg op de knop ‘parterre’ te drukken.”

“Hoeraaaaaa!!!” joelden de mensen.

Het viertal stapte in. Meneer Tump, Klaterhoen, Laura met haar konijn en Abeltje. Abeltje deed plechtig de deur dicht. Alle vier wuifden ze vriendelijk door de glazen deur. Toen drukte Abeltje op de bovenste knop.

Er gebeurde niets.

“Hij doet het niet...” fluisterde hij zenuwachtig.

“Zo-even in die boom deed hij het ook niet,” zei Klaterhoen.

“Ja, maar dat kwam omdat die boom ‘m vasthield,” zei meneer Tump.

“Onzin,” zei Klaterhoen. “Die lift heeft zo’n kracht. Als ie niet kapot was geweest had ie de hele boom met wortels en al meegerukt! Maar het ding is kapot, wat ik je zeg! De deur was ook al stuk.”

“Och jeetje,” zei Laura. “En al die mensen staan te wachten en te kijken en we stijgen helemaal niet meer op!”

Abeltje had een hoofd als vuur. Hij drukte maar op die knop tot zijn vingers er pijn van deden.

Eindelijk gaf hij het op. “Gewoonweg kapot,” zei hij treurig. Ze deden de deur open en gingen naar buiten. Er was daar een pijnlijke stilte.

Vooraf voor de burgemeester was het zo akelig; hij had net zo’n mooie toespraak gehouden en een demonstratie beloofd, maar dit was een droevige demonstratie.

“Misschien kunnen de monteurs er iets aan doen,” vroeg hij weifelend.

“Misschien,” zei Abeltje somber.

De monteurs kwamen weer met hun gereedschapskist. Ze begonnen te morrelen en te prutsen en de burgemeester zei: “Kom, laten we deze mensen rustig laten experimenteren. Wij gaan ondertussen iets anders doen.”

Toen zei Laura verlegen: “Vindt u het goed dat ik een voorstelling geef met mijn konijn, burgemeester? Dat leidt het publiek wat af.”

“Wel natuurlijk,” zei de burgemeester verbaasd. “Heel graag!”

Laura ging op het platform staan en begon de voorstelling. Alle mensen keken en ze vonden het zo alleraardigst dat ze juichten en dansten van plezier. Laura deed alle toeren die ze kende, ze zwaaide het konijn aan haar teen rond, ze maakte een brug en Sam liep eroverheen, boven op haar hoofd stond Sam op zijn voorpootjes...en de mensen waren wild enthousiast.

“Misschien kunnen we ook nog een nummertje zingen met z’n vieren,” zei Klat erhoen. “Per slot is het hier een muziekfeest.” Ze nam haar stemvork uit haar breitas en sloeg

aan. Nggggg...zei de stemvork en voor deze gelegenheid zongen ze: “In een blauw geruite kiel...”

Er kwam een daverend applaus want ze hadden het lied vierstemmig gezongen en het klonk prachtig daar in de buitenlucht.

Toen de laatste noot was weggestorven, kwamen de twee monteurs terug van de lift en zeiden: “We geloven dat we het hebben gevonden. En dat het nu weer in orde is.”

“O ja,” zei Abelje. “Hebt u ‘t geprobeerd? Hebt u op het knopje gedrukt?”

“Nee,” zeiden de mannen en kregen een kleur. “Nee, geprobeerd hebben we het niet. We durven niet goed, ziet u...we zijn bang om de lucht in te vliegen.”

“Wel, dan zullen wij het proberen,” zei Abelje. “Kom, meneer Tump, kom Klaterhoen, Laura, vooruit, we gaan het weer eens wagen.”

Ze stapten in. Alle mensen eromheen waren nu nog in heviger spanning dan zo-even. Zou de lift werkelijk de lucht inschieten?

“Ik hoop dat het lukt,” dacht de burgemeester, “het zou zo’n goeie afsluiting van het muziekfeest zijn. En die lift is werkelijk uit de lucht komen neerdalen, dat heb ik zelf gezien, en ik heb hem zelf ook zien opstijgen. Zou hij het nu nog kunnen? Kijk, de jongen drukt op de knop...”

En op dat moment kwam er een knal. Een enorme

hoeveelheid aarde werd de lucht ingeworpen, zand en kluiten spoten met kracht omhoog. Daarna was er een sterk, zoemend, brommend, ronkend geluid, clat zachter werd en nog zachter...Een regen van kluiten viel neer, mensen liepen in alle richtingen gillend weg, er was een grote consternatie... maar toen de grote stofwolk was opgetrokken en de burgemeester snel een paar stappen naar voren deed, zag hij dat de lift was verdwenen. Volkomen verdwenen. In plaats daarvan was er een gat in de grond, een diep zwart gat, een gat zo diep...zo diep...de bodem was er niet van te zien. Maar heel in de diepte was nog het flauwe gezoem te horen.

“Ooooooh...” kreunde de burgemeester. Hij keek de monteurs aan, hij keek meneer Jansen aan, die er zwijgend bij was komen staan. Ze begrepen nu allemaal wat er gebeurd was: De knop was gerepareerd maar werkte in precies omgekeerde richting. In plaats van naar boven was de lift met kracht naar omlaag geschoten, met zo’n kracht dat het gevaarte de aarde letterlijke doorboorde.

“Ooooooh...” kreunde de burgemeester weer. En hij viel flauw.

Dwars door de aarde

De vier daar in de lift waren door die eerste grote knal volkomen verdoofd. Door de schok waren ze tegen de muren van de lift aangekwakt met een dreun en wat er precies verder gebeurde wisten ze niet. Pas een kwartier later kreunde Abeltje: “Leven jullie nog?”

“Ik niet,” zei Klaterhoen, “ik ben dood. Pierdood. O, goeie lieve deugd!”

“Ik heb, geloof ik, alles gebroken,” klaagde meneer Tump. “En mijn hoofd is er, geloof ik, af.”

“Ik ben Sam kwijt,” zuchtte Laura. “Sam, liefje...waar ben je. O, ben je daar, mijn lieve konijntje...”

Niemand kon iets zien, het was pikdonker. Ze hoorden alleen een ontzettend, dreunend, zwaar zoemen. Het was het geluid van de lift die zich dwars door de aarde boorde.

“Waar zijn we,” vroeg Klaterhoen. “Wat gebeurt er met ons...zijn we de lucht in gevlogen en zitten we nou in de stratos...stratos...kom hoe heet het?”

“Nee,” zei Abeltje, “het is precies omgekeerd. We zitten diep in de grond en we gaan steeds dieper de grond in.”

“Waaaaat...zeg je,” jammerde Klaterhoen. “De grond in?”

“Ja,” zei Abeltje. “Die lui hebben de knop gerepareerd, maar ze hebben het zó gedaan dat de lift nou naar beneden gaat, in plaats van naar boven.”

“O wat enig,” zei Klaterhoen. “Wat leuk toch, om op reis te gaan met een vliegende lift! Altijd wat anders!”

“Niet zo honen, Klaterhoentje,” zei meneer Tump.

“Laten we even kalm denken...Zeg, Abeltje, denk je dat we dwars door de aarde heen gaan?”

“Nou en of,” zei Abeltje. “Horen jullie dat gedreun en dat gezoem? De lift boort gewoon door de grond heen, met een heel grote snelheid. Het gaat hard, niet zo hard als door de lucht, hoor, maar we schieten toch heus op.”

“Dan is ‘t een kwestie van afwachten,” zei meneer Tump.

“Dan komen we ook wel weer eens aan de oppervlakte... ergens aan de oppervlakte van de aarde.”

“Tja,” zei Abeltje weifelend, “maar ik heb altijd op school geleerd, dat het midden in de aarde zo heet is.”

“Daar zeg je zoiets,” mompelde meneer Tump. “Het moet ontzettend heet zijn, daarbinnen. Voelen jullie al wat, jongens?”

“Nou je ‘t zegt,” zei Klaterhoen, “ik krijg het wel benauwd!”

Het werd verschrikkelijk warm. Ze zaten te puffen en te hijgen, de vloer en de muren van de lift werden heter en heter. “Ik trek mijn jasje uit,” zei Abeltje.

“Ik trek mijn truitje uit,” zei Laura. Ze trokken zoveel mogelijk uit, alleen meneer Tump wou niet van zijn jekkertje scheiden. “Het geeft niets,” zei hij. “Je kunt de boel beter aanhouden, dat beschermt zelfs tegen de hitte.”

Een paar uur lang was het zo heet in de lift, dat ze geen van allen iets zeiden en alleen maar zachtjes zaten te steunen.

“En toch...ik geloof dat het minder wordt,” zei Klaterhoen.

Beslist iets minder, vonden ze allemaal. De vreselijke hitte week. Het werd langzamerhand draaglijker. “Gelukkig,” zuchtte Abeltje. “We zijn het middelpunt gepasseerd. Nu is het echt een kwestie van afwachten.”

“Als het maar niet zo donker was,” klaagde Klaterhoen. “Geen hand voor je ogen kun je zien. We kunnen niet eens koffiezetten. Heeft er niemand een lichtje?”

“Mijn aansteker,” zei meneer Tump. Een paar minuten liet hij zijn aansteker branden, toen ging het ding uit. “Och, wij sufferds, we hebben toch het spirituslichtje van de koffiemachine,” zei Laura. En even later was de lift flauwtjes verlicht door het blauwig schijnsel van de brandende spiritus.

“Wat zien we er gek uit,” zei Klaterhoen. “Ik in mijn onderjurk en jullie in je hemdjies, alleen Jozias is nog keurig met jekker en al compleet.”

“Je mag je jurk wel weer aantrekken, Klaterhoen,” zei meneer Tump. “We zijn er misschien zo!”

“O ja,” zei Klaterhoen zenuwachtig en ze trok vlug haar jurk met pailletten aan.

“Stel je voor,” zei ze, “ik kan toch niet in mijn onderjurk aan de oppervlakte van de aarde verschijnen.”

“O, wat ben ik benieuwd, waar we uitkomen,” zei Abeltje, “wat b n ik benieuwd!”

Maar de lift vervolgde dreunend haar weg, het duurde uren en uren en om de tijd te doden zongen ze een liedje, ze zetten koffie en ze deden het spelletje: Ik zie ik zie, wat jij niet ziet.

“t Is rood,” zei Klaterhoen.

“Mijn sokjes,” zei Laura.

“Nee.”

“Mijn zakdoek,” zei meneer Tump.

“Nee.”

“Het oor van de koffiep t,” zei Abeltje.

“Je bent kleurenblind,” zei Klaterhoen. “De koffiep t is groen. Nee.”

“Dan geven we het op.”

“Meneer Tump z’n snor,” zei Klaterhoen.

“Ha ha,” lachten ze.

En toen zei Abeltje ineens: “Licht! Ik zie licht! De vloer is verlicht! De vloer van de lift is licht!”

Nauwelijks had hij dit gezegd, oi ze voelden dat ze met een schok stilstonden.

34

Voeten!

Die dag was er in het warenhuis **KNOTS** in Middelum in Nederland, een speciale verkoop van zakdoeken op de derde etage.

De zakdoeken werden per dozijn verkocht voor een tientje per dozijn en dat was spotgoedkoop want het was een mooie, zware kwaliteit.

Vandaar dat er heel wat mensen stonden te wachten beneden om met de lift naar de derde etage te gaan.

“Ik wacht op de lift,” zei een juffrouw. “U ook?”

“Ja,” zei een andere juffrouw. “Ik ga vandaag voor ‘t eerst weer met de lift hier in ‘t warenhuis **KNOTS**. ‘k Heb het al die tijd niet gedurfd. Al die maanden heb ik niet in de lift gedurfd, sinds...”

“Ja, zegt u dat wel,” zei de ene juffrouw weer. “Ik heb er toen ook de schrikvan te pakken gekregen...die dag dat de lift van het warenhuis knots zomaar verdwenen is. Met man en muis verdwenen is. En waar naartoe? Joost mag het weten.”

“Ze zeggen, dat ie zomaar de lucht is ingevlogen,” zei de ander. “Ze hebben ‘m door de lucht zien vliegen, toen, op die ochtend.”

“Nou, ‘t kan wezen, maar ik heb toen die dag gezegd: Mij krijgen ze nooit meer in zo’n ding.”

“Maar nu gaat u er dan toch maar weer in?”

“Ach, ja, er zijn goedkope zakdoeken en een mens vergeet zo gauw en dat trappen lopen is ook niks, zo gaat het toch, niet waar? Kijk daar komt de lift van boven.”

De warenhuislift (er was natuurlijk een nieuwe lift gemaakt) kwam met vrij grote snelheid neerdalen. Maar voor ze de parterre had bereikt, gebeurde er zoiets wonderlijks! Van beneden, uit de grond, ja letterlijk uit de grond kwam een andere lift. De twee liften stootten tegen elkaar met een schok, niet eens een erg grote schok, en bleven beide staan.

Maar wat wel het wonderlijkste was: in de onderste lift die uit de grond kwam en die nog maar gedeeltelijk boven de aarde uitstak, waren mensen, en die mensen stonden met hun voeten omhoog. Vier paar voeten waren er te zien.

Iedereen daar in het warenhuis begon te gillen en te wijzen. Het was een reuzentumult...de chefs van de afdelingen kwamen aanhollen...de warenhuisdetective werd erbij gehaald, de liftmonteur werd erbij gesleept.

“Voeten!” schreeuwde iedereen. “Een lift met voeten!” De bovenste lift werd een eindje opgehaald en toen kon de

onderste helemaal uit de grond komen. Je zag nu geen voeten meer, want de mensen waren gevallen en lagen nu tegen het dak van hun lift aan: Abeltje en Laura, Klaterhoen en meneer Tump, ze waren tegen hun dak aan gevallen.

Toen de glazen deur was geopend en de Middelumse mensen zich verdrongen om het viertal, dat volkomen suf en verdoemd naar buiten tuimelde, zei Klaterhoen alleen: “Hè, hè.”

Abeltje was de eerste die een hele zin kon uitbrengen. “Ik heb het gehoopt,” zei hij. “Ik heb op school geleerd, dat onze tegenvoeters in Nieuw-Zeeland wonen. Nieuw-Zeeland ligt precies aan de andere kant van de aardbol. We zijn door de aarde heen geschoten en natuurlijk met onze voeten naar boven hier aangekomen...” Dit zei Abeltje, terwijl hij op de vloer van het warenhuis zat met wel honderd verbaasde mensen om hem heen.

“Wie zijn dat? Ze spreken wartaal...” zeiden de mensen. Maar daar kwam ineens de directeur van het warenhuis KNOTS aangelopen, meneer KNOTS zelf.

Hij opende zijn armen en riep: “Daar zijn ze! Ze zijn terug! Wat een geluk, wat een geluk!” Hij klopte meneer Tump op de schouders, hij omhelsde Klaterhoen, die daar in haar zijden japon met pailletten heel wezenloos zat rond te kijken, hij drukte Laura met konijn en al in zijn armen en hij tilde Abeltje de lucht in. “Je bent een reuzevent!” riep hij.

“Met lift en al ben je de lucht in gevlogen en nu heb je de lift met de passagiers weer heelhuids hierheen gebracht. Niet zo dringen...” riep hij tot de omstanders die hoe langer hoe talrijker werden. “Dit hier zijn de doodgewaande liftvaarders die een paar maanden geleden spoorloos verdwenen. Ze zijn terug! Ga nu mee naar mijn privé-kantoor,” zei hij, “en vertel mij er alles van.”

Maar meneer Tump zei: “Ik zou, ais ‘t u hetzelfde is, eerst liever naar mijn vrouw gaan. Ze zal zo ongerust zijn.”

“En ik wil zo graag naar mijn moeder,” zei Abeltje. “Ik ga een koffiepote kopen,” zei Klaterhoen. “Per slot ben ik hier gekomen om een gewoon filterpote te kopen.”

Laura zei: “Ik zal met u meegaan, meneer. Ik zal u alles vertellen wat er gebeurd is. Maar dan moet het konijn ook mee.”

“Uitstekend,” zei Meneer Knots, en hij ging met Laura en Sam naar zijn privé-kantoor, waar ze hem alles vertelde.

Thuis

Intussen had Abeltje zich tussen armen en benen van omstanders heen gewrongen; hij glipte weg door de draaideur en hier liep hij weer in het stadje Middelum, zijn eigen stadje Middelum. Hij rende door de bekende straatjes.

Daar in de verte lag de rivier, daar was de dijk met de drie olmen, hij zag de schoorsteen van de poetsdoekenfabriek, maar hij draafde regelrecht naar zijn huis, naar het bloemenwinkeltje.

Daar was het. Hij keek door de etalageruit en binnen zag hij zijn moeder staan achter de toonbank. En voor de toonbank stond een klant, een dame.

Abeltje ging niet door de winkel deur naar binnen. Hij ging het zijstraatje in naast het huis, hij liep door het achtertuintje, kwam door de tuindeuren in de huiskamer en sloop op zijn tenen van de huiskamer in de winkel.

Zijn moeder hoorde hem niet, ze stond te praten. Heel zachtjes ging Abeltje achter haar staan. De dame die voor de

toonbank bloemen stond te kopen, zag hem wel, ze trok haar wenkbrauwen op, maar ze zei niets.

Abeltjes moeder was bezig een boeket paarse asters te schikken. Terwijl ze wat blaadjes aftrok vertelde ze op zachte en verdrietige toon het verhaal van haar zoontje, het verhaal, dat ze vast al honderdmaal verteld had, aan al haar klanten: “Nooit meer...nooit meer heb ik iets van hem gehoord, mevrouw...nooit meer. Ze zeggen dat hij met lift en al de lucht is in gevlogen...ja, ze zeggen zoveel, maar wat moet ik geloven? Ze hebben ‘t hele gebouw doorgezocht...ze hebben in de kelders en op de zolders alles doorgesnuffeld...ze hebben overal geïnformeerd en ze hebben het door de radio omgeroepen, maar geen spoor, mevrouw...geen spoor. En ‘t was zo’n lieve jongen. Hij was net die dag voor ‘t eerst in ‘t warenhuis en voor ‘t eerst in die lift en hij had een rood uniform aan, mevrouw, een uniform...”

“Met gouden knopen,” zei de mevrouw aan de andere kant van de toonbank, “met gouden knopen en op het zakje stond WARENHUIS KNOTS.”

“Hoe weet u dat zo?” vroeg moeder Roef verbaasd. “Warempel, zo was het. En op zijn hoofd had hij een pet...”

“Ja,” zei de mevrouw weer, “zo’n pet met een band onder zijn kin...”

“Hé,” zei moeder Roef weer, “hoe weet u dat zo precies?”

“Ik zie het,” zei de dame. “Ik zie het vlak voor me staan.

En het staat achter u.”

Toen keerde moeder Roefzich om. “Abeltje...” zuchtte ze. Ze liet het boeket asters uit haar handen vallen en ze ging haastig op een krukje zitten terwijl ze steun zocht aan de toonbank. “Abeltje...”

“Ha die moeder,” zei Abeltje. En hij had echt tranen in zijn ogen. Dat had hij al die tijd niet gehad, zelfs niet in de revolutie!

De dame voor de toonbank draaide zich lachend om en zei: “Ik kom vanmiddag nog wel eens terug om mijn asters te halen.”

Een uur later zat Abeltje met zijn moeder in de woonkamer aan tafel. Hij vertelde maar, met volle mond want zijn moeder zette hem biefstuk en gebakken aardappelen voor. Ze draafde van het keukentje naar de huiskamer telkens met weer andere lekkere dingen. Ze dacht dat hij al die maanden niet gegeten had.

“En er was een muziekfeest en de burgemeester heeft ons ontvangen en hij wou dat wij een demonstratie gaven...” ratelde Abeltje met zijn volle mond vol aardappelen.

“De burgemeester van New York?” vroeg zijn moeder en gaf hem nog wat jus.

“Nee!” zei Abelkje. “Ik was aan ‘t verhaal over Nieuw-Zeeland bezig, en jij bent nog in New York! Je luistert niet!”

“Vertel het dan later nog maar eens allemaal,” zei zijn moeder. “Ik kan het heus niet tegelijk verwerken, ik ben zo gelukkig.”

Toen ging de deur open en daar stond meneer Tump.

“Ik kom eens kijken, hoe het hier staat,” zei hij. “En dit is mijn vrouw.”

Mevrouw Tump was een hele grote, hele dikke, hele strenge dame. Ze had meneer Tump vast aan zijn bontkraagje en ze keek of ze hem nooit meer los wou laten. “Voortaan ga ik mee als hij zakendoet,” zei ze. “Ik laat hem niet meer alleen gaan. Dat wordt maar president in een vreemd land zonder dat ik het weet!”

Alweer ging de deur open en Klaterhoen kwam binnen met achter haar Laura en Sam het konijn.

“Zal ik jullie eens wat vertellen?” vroeg Klaterhoen. “Vanmiddag om drie uur is er een feestelijke ontvangst in warenhuis KNOTS. De burgemeester van Middelum zal een redevoering houden. We worden gehuldigd! En we moeten een demonstratie geven met de lift. Ze willen dat we voor de aardigheid nog eens de lucht ingaan en weer terugkomen. Ze hebben de nieuwe lift die erin zat, weggenomen; onze lift staat

nu klaar voor de demonstratie.”

“Ik doe het niet,” zei Abeltje. “Dan gaan we weer de grond in, want dat knopje werkt omgekeerd.”

“Ze hebben het gerepareerd,” zei Klaterhoen. “We moeten het maar doen. En zal ik jullie nog ‘s wat vertellen? Laura komt bij mij inwonen, want haar tante is inmiddels verhuisd. Hè, Laura? Zullen wij ‘t samen gezellig hebben? Ik ga weer zangles geven en Laura mag kunsten doen, zoveel als ze wil.”

“Kom,” zei moeder Roef, “we gaan een lekker glaasje boerenjongens drinken. Die heb ik speciaal bewaard voor als...”

“Deze vier mensen hebben een Groot Werk voor Nederland volbracht,” riep de burgemeester van Middelum. Hij stond op de paraplu-afdeling van het warenhuis KNOTS op dezelfde verhoging waar hij toen een paar maanden geleden gestaan had om het warenhuis te openen.

“Langs Noord- en Zuid-Amerika zijn ze getrokken!” vervolgde hij zijn toespraak, “zij hebben Nederlandse anti-motballen tot heil van de bevolking gebruikt! Ze hebben Nederlandse volksliederen aan vreemde landen gebracht en het allerbelangrijkste...” ging de burgemeester voort...“het allerbelangrijkste wat zij deden is dit: Zij hebben een korte weg tot stand gebracht tussen Nederland en Nieuw-Zeeland. Wie nu wil emigreren, hoeft niet meer de lange weg over zee

te kiezen, hij kan dwars door de aarde heen, want er is nu een tunnel! Met de lift hebben zij een tunnel gegraven!”

Hij zweeg ademloos en de menigte begon te juichen. “Hoera!” schreeuwden de mensen, “hoera! Leve Abeltje de liftjongen!”

“En nu,” ging de burgemeester voort, “nu zal dan dit viertal nog eenmaal demonstreren hoe de lift zich hoog boven de aarde verheft, doordat de liftjongen op het bovenste knopje drukt.”

Weer zweeg de burgemeester. Weer juichte de menigte. In de lift stond Abeltje al klaar. Naast hem stond meneer Tump met de ridderorden op zijn jekkertje, juffrouw Klaterhoen in haar paillette njurk en Laura met haar konijn.

Abeltje drukte op de knop. De lift schoot naar boven.

“Hoera!” brulde iedereen. “Daar gaat ie! daar gaat ie! Hoera!!!”

De lift gleed langs de eerste etage, de tweede, de derde, de vierde en...op de zolderverdieping stond ze stil. Abeltje drukte op de bovenste knop...en nog eens en nog eens, maar er gebeurde niets meer.

“t Is uit,” zei Abeltje. “Hij doet het niet meer.”

“Nou,” zei Klaterhoen, “ik ben er niks rouwig om. Laten we maar gewoon weer naar beneden gaan. Het is echt een normale lift geworden, zoals dat hoort!”

En het was zo. Er was niets wonderlijks meer aan de lift.

Hoe het kwam, niemand begreep het...de lift ging als iedere lift van de ene etage naar de andere en weer terug, maar de lucht in vliegen? Nee.

Maar het hinderde niet. Toen ze beneden kwamen stonden de mensen hen op te wachten met confetti, met serpentines...een fanfarecorps speelde een vrolijke mars, de burgemeester zwaaide met zijn hoed en riep: “Leve de liftvaarders.” Want iedereen was zo gelukkig dat ze weer thuis waren.

“Dames en heren,” riep de burgemeester. “De lift is geen wonderlift meer. De lift is een normale lift geworden, een lift zoals ieder warenhuis ze heeft. Maar dat neemt niet weg dat we oprecht trots zijn op het viertal dat met die lift maandenlang gereisd heeft. Ik heb gezegd.”

“Hoera!!! Leve Abeltje! Leve de liftjongen!” joelden de mensen. Abeltje werd op de schouders genomen en rondgedragen, terwijl zijn moeder en meneer Tump erachteraan liepen en Klaterhoen en Laura volgden. Het muziecorps speelde: Lang zullen ze leven!

En zo eindigde het grote avontuur van Abeltjes leven.